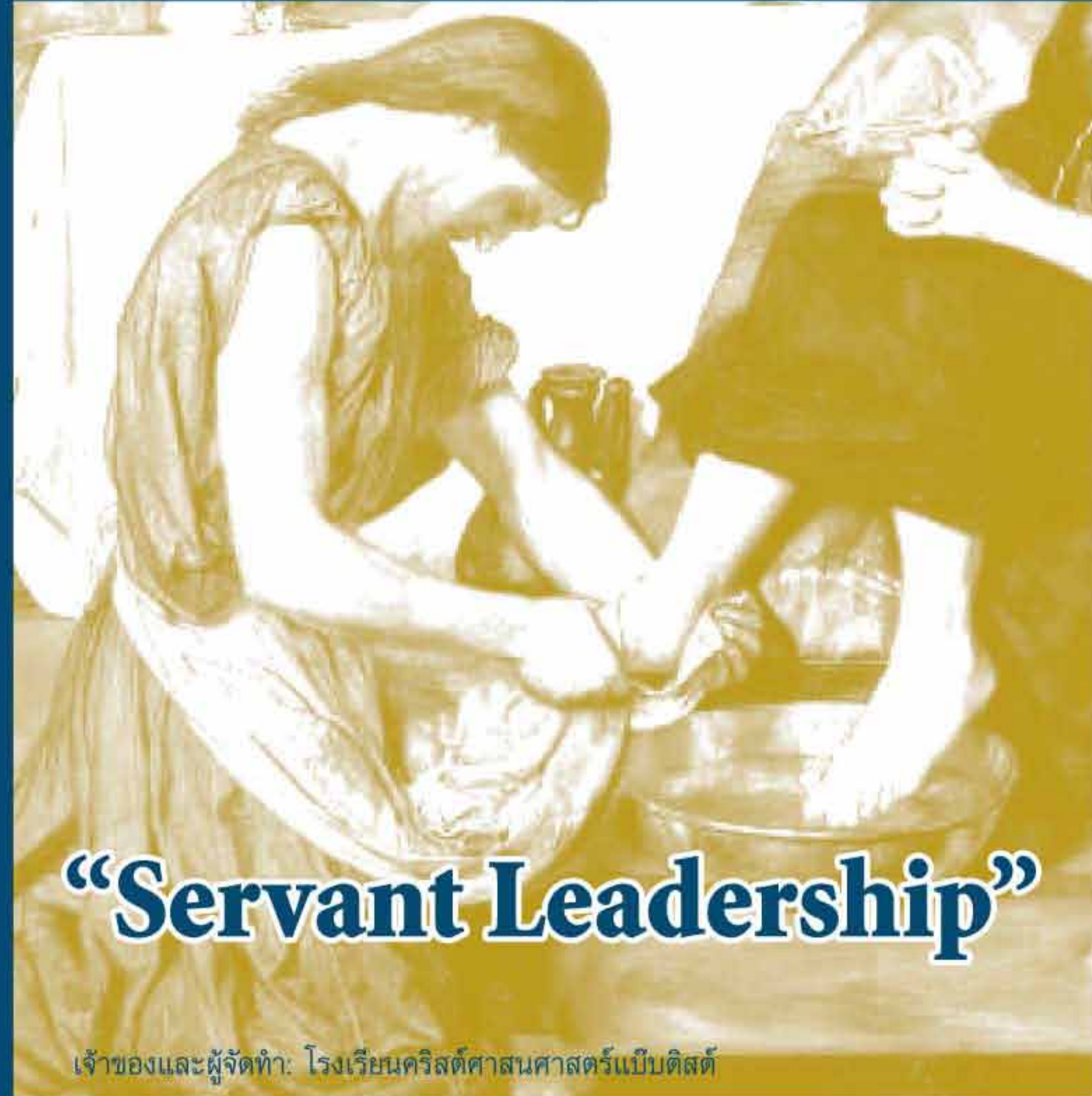

TBTS Journal of Theology

วารสารวิชาการโรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

ฉบับปฐมฤกษ์ 2007

“Servant Leadership”

เจ้าของและผู้จัดทำ: โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์

โรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์
Thailand Baptist Theological Seminary

433 ซอยสวนพลู 8 ถ.สาทร 3 แขวงสาทร เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120
433 Soi Suanplu 8 Sathorn 3 Rd, Bangkok 10120 Thailand
Tel: 0-2286-0793, 0-2286-7281 Fax: 0-2679-4529

433 ซอยสวนพลู 8 ถ.สาทร 3 แขวงสาทร เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120
โทรศัพท์ 0-2286-0793, 0-2286-7281 โทรสาร 0-2679-4529

TBTS Journal of Theology

วารสารวิชาการโรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์

มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการค้นคว้าวิจัยและการสอน
ของคณาจารย์

โดยเผยแพร่งานวิจัยหรือบทความต่างๆ

ของคณาจารย์ในสถาบัน เพื่อเสริมสร้างแนวคิดและ
พัฒนาชีวิตของผู้รับใช้เต็มเวลา ตลอดจนส่งเสริมให้
คริสเตียนสามารถนำแนวคิดและค่านิยมตามหลักการ
ของพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างถูกต้อง

กองบรรณาธิการ

ศจ.ยินดี จัง

อ.ธานินทร์ วรวิจิตรพันธ์

อ.วีรนุช วงศ์คงเดช

สาส์นจากผู้อำนวยการ

สถาบันของเราตระหนักอยู่เสมอว่าเราได้รับมอบหมาย
ให้เป็นผู้อารักขาทางการฝึกอบรมด้านวิชาการและ
ชีวิตเพื่อเตรียมธรรมิกชนให้เป็นผู้ที่พร้อมจะรับใช้
เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้เจริญขึ้น
(อพ. 4.12)

วารสารวิชาการฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่บรรดาคณา-
จารย์ในสถาบันจะสามารถนำผลงานการค้นคว้าวิจัย
และการสอนเผยแพร่ต่อคริสตจักร โดยมีความหวังที่จะ
ส่งเสริมแนวคิด และค่านิยมต่างๆ ของคริสเตียนตาม
แนวคำสอนของพระคัมภีร์ นอกจากนั้นบทความใน
วารสารยังเป็นช่องทางหนึ่งที่จะส่งเสริมความรู้และ
พัฒนาการด้านวิชาการต่างๆ ของผู้รับใช้ นักศึกษา
พระคริสตธรรม และผู้สนใจ

หัวข้อหลักในวารสารฉบับนี้ คือ "การเป็น
ผู้นำที่รับใช้" (Servant Leadership)
เป็นการสะท้อนถึงผู้นำที่ดีในบทบาทต่างๆ
ตามค่านิยมของคริสเตียน ซึ่งมีความ
สอดคล้องกับสถานการณ์ของบ้านเมืองใน
ปัจจุบันที่มีประเด็นเกี่ยวกับผู้นำประเทศ

หวังว่าบทความต่างๆ ในวารสารนี้จะ
พระพรและเป็นแรงจูงใจให้มีการศึกษาและ
เข้าใจพระคัมภีร์อย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น
และเป็นวารสารทางวิชาการอีกฉบับหนึ่ง
ในไม่กี่ฉบับที่เป็นภาษาไทย

ดร.ชัยวัฒน์ ชาวเมืองแมน

ผู้อำนวยการ

โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์

บทบรรณาธิการ

‘การเป็นผู้นำที่รับใช้’ (Servant Leadership) ในมือท่านนี้เป็นผลพวงมาจากการตอบสนองต่อภาวะการเป็นผู้นำของผู้นำในสังคม และในการเมืองของเรา ทุกวันนี้ พระเยซูคริสต์ทรงกล่าวไว้อย่างแหลมคมกับสาวกที่กำลังทะเลาะแย่งชิงอำนาจกันเมื่อสองพันปีที่แล้ว “ท่านทั้งหลายรู้ว่าผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับแก่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้อำนาจใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรานีปฏิบัติท่านทั้งหลาย ถ้าผู้ใดใครจะได้อำนาจเป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมัคครของพวกท่าน” (มธ. 20:25-27) พระคัมภีร์ตอนนี้พูดถึงความคิดของพระเยซูในเรื่อง ‘การเป็นผู้นำที่รับใช้’ ที่ชัดเจน

เนื้อหาของบทความต่างๆของวารสารนี้ก็เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้นำในบริบทต่างๆกัน ศจ.ยินดี จัง จะให้กรอบความคิดใหม่กับเราในการเป็นผู้นำแบบพระเยซูคริสต์ ใน ‘การเป็นผู้ตาม: กรอบความคิดใหม่ของการเป็นผู้นำ’

ในขณะที่ อ.สงคราม เกரியงปริญญากิจ ได้ให้หลักการและข้อคิดที่น่าสนใจกับศิษยาภิบาล โดยเฉพาะใน ‘ผู้รับใช้เต็มเวลาในฐานะผู้นำคริสตจักร’

ศจ.โยชิโกะ ฮิดากะ อาจารย์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ศึกษาบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงของเอลียาห์ และเอลีซา และเห็นว่าพระเจ้าได้เลือกผู้นำที่สไตส์ต่างกันเพื่อเสริมสร้างแผ่นดินของพระองค์

บทความถัดมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้นำในขอบเขตที่เล็กที่สุดแต่อาจจะมีอิทธิพลมากที่สุดคือ ผู้นำในครอบครัว ดร.เน็ด สจิวต์ ได้เขียนถึงการเป็นผู้นำของพ่อแม่ใน ‘The Parent as Servant Leader’

และบทความสุดท้าย ‘การนำคริสตจักรโดยพันธกิจคริสเตียนศึกษา’ จาก อ.สุมาลี ภัทรประภากร ซึ่งนอกจากจะเป็นอาจารย์ฝ่ายคริสเตียนศึกษาของโรงเรียนแล้วยังเป็นผู้อำนวยความสะดวกฝ่ายคริสเตียนศึกษาของคริสตจักรเจริญกรุงโมตรีจิตด้วย

นอกจากนี้ในตอนท้ายยังมีบทความพิเศษที่น่าสนใจจาก นาวาเอกหญิง วิชาดา พูลศักดิ์วารสาร ในหัวข้อ ‘การสำรวจความต้องการภาษาอังกฤษของนักศึกษาพระคริสตธรรม โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์’ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยในการศึกษาปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับการย้ำเตือนอีกครั้งในหลักการเป็นผู้นำของผู้นำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ว่าอำนาจที่แท้จริงและยั่งยืนนั้นมาจากการรับใช้และการเสียสละ

สารบัญ

การเป็นผู้ตาม : กรอบความคิดใหม่ของการเป็นผู้นำ
4
(Followership : A New Paradigm of Leadership)
โดย ศจ.ยินดี จัง

ผู้รับใช้เต็มเวลาในฐานะผู้นำคริสตจักร
15
โดย อ.สงคราม เกரியงปริญญากิจ

เอลียาห์และเอลีซา รูปแบบการเป็นผู้นำจากพระคัมภีร์เดิมในมุมมองของสังคมวิทยา
19
โดย ศจ.โยชิโกะ ฮิดากะ

The Parent as Servant Leader
25
Dr. Ned R. Stewart
พ่อแม่ในฐานะเป็นผู้นำที่รับใช้
36
โดย ดร.เน็ด อาร์ สจิวต์

การนำคริสตจักรโดยพันธกิจคริสเตียนศึกษา
46
โดย อ.สุมาลี ภัทรประภากร

บทความพิเศษ:
A Survey of Needs of English for Theological students
53
at Thailand Baptist Theological Seminary
Captain Vipada Poonsakvorasan
การสำรวจความต้องการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาพระคริสตธรรม

Followership: A New Paradigm of Leadership

การเป็นผู้ตาม: กรอบความคิดใหม่ของการเป็นผู้นำ
ศจ.อินดี จัง

คำนำ
ในยุคนี้สิ่งที่คนให้ความสนใจมากที่สุดคือการเป็นผู้นำ หรือภาวะการเป็นผู้นำ (leadership) ไม่ว่าจะเป็นในด้าน การศึกษา การเมือง หรือแม้แต่ด้านเศรษฐกิจ เรามักจะ ค้นหาผู้นำที่ดี เนื้อหาในหนังสือหรือนิตยสารต่างๆ สิ่งที่ตั้งจุดความสนใจผู้อ่านมากที่สุดอย่างหนึ่ง คือ การประสบความสำเร็จของคนในแวดวงต่างๆ และ ยกย่องคนเหล่านั้นให้เป็นผู้นำ

คำสอนของพระเยซูคริสต์ ตามพระคัมภีร์ก็เช่นเดียวกัน เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดได้รับการทรงเรียกให้เป็นสาวกของ พระองค์ ในวาระสุดท้ายของการเป็นสาวกนั้น พวกเขา ได้กลายเป็นผู้นำที่สำคัญ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ค้นหา ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับการเป็นผู้นำ เพื่อจะเป็นประโยชน์ ต่องานรับใช้

ผู้นำคือ "ผู้ที่นำหน้าคนอื่น เป็นคนที่ชักจูงคนอื่น เป็นคนที่มีอำนาจเหนือกว่าคนอื่น เป็นคนที่มีประสพ- การณ์มากกว่าคนอื่น ในขณะที่เดียวกัน ผู้นำต้องมีความเข้มแข็ง มุ่งมั่น หนักแน่น ต่อสู้กับปัญหาต่างๆ ให้เป็นแบบอย่างที่ดีต่อคนอื่น ต้องมีผลงานที่ดี และ บางครั้งต้องอดทนกับความเหงา" สิ่งเหล่านี้คือ ความคิดของคนทั่วไปเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ แต่เมื่อ คิดถึงการเป็นผู้นำ เรามักจะมองข้ามสิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ คือ ภาพพจน์เกี่ยวกับการติดตาม การเรียนรู้ และการด้อมใจ ภาพนี้ข้าพเจ้าขอเรียกเป็น คำศัพท์ใหม่ว่า "การเป็นผู้ตาม" (followership) ข้าพเจ้าตั้งสมมุติฐานว่า ถ้าสังคมของเราสร้างผู้นำอยู่

บนพื้นฐานของการเป็นผู้ตามแล้ว สังคมก็จะ พ้นจากการแก่งแย่ง แข่งขัน ซึ่งดีซึ่งเด่นกัน ซึ่งจะทำให้สังคมน่าอยู่ขึ้น และเป็นสังคมที่ พระเจ้าทรงพอพระทัย

1. กรอบความคิดใหม่ของการเป็นผู้นำ (A New Paradigm of Leadership)

1.1 ความหมายของการเป็นผู้นำทั่วไป
เรื่องการเป็นผู้นำเป็นเรื่องที่มีการพูดถึงบ่อยมาก แต่ความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นผู้นำกลับ มีไม่มากเท่าที่ควร ในหนังสือ Leaders: Strategies for Taking Charge ของวาร์เรน เบนนิส (Warren Bennis) และ เบิร์ต นานุส (Burt Nanus) กล่าวว่า พวกเขาได้หาคำจำกัด ความของการเป็นผู้นำได้มากกว่า 850 คำ จำกัดความเสียอีก¹ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็น ว่ามีคนจำนวนมากให้ความสนใจในเรื่องการ เป็นผู้นำ แต่ในความจริงแล้วการใช้ศัพท์คำว่า การเป็นผู้นำ (leadership) เพิ่งมีมาเมื่อไม่ นานมานี้เอง ตามพจนานุกรมออกซฟอร์ด (Oxford Dictionary, 1993) ทำให้เรารู้ว่ายัง ไม่มีการใช้คำว่า leader ในศตวรรษที่ 13 และคำว่า leadership ได้เริ่มใช้ในในปี 1800 มีนักวิชาการยืนยันความหมายของการเป็น ผู้นำตั้งแต่ปี 1950 เป็นต้นมา

¹Warren Bennis & Burt Nanus, Leaders: Strategies for Taking Charge, (New York: Harper Collins, 1997), p.4.

ความหมายของการเป็นผู้นำมีหลากหลาย บ้างก็บอกว่า เป็นกระบวนการชักจูงคนอื่นให้ทำตามเป้าหมาย และ บ้างก็บอกว่าเป็นอิทธิพลต่อผู้อื่น แต่ความหมายของ การเป็นผู้นำทั่วไปจากภาษา Anglo-Saxon คือคำว่าเลตัน (ledan) มาจากรากศัพท์คำว่าลิทัน (lithan) ซึ่งมีความหมายว่านำไปอยู่ที่ใดสักแห่ง (to go)² เมื่อตีความหมายจากรากศัพท์นี้แล้ว การเป็นผู้นำต้อง มีการเคลื่อนไหวเพื่อให้บางอย่างเกิดการเปลี่ยนแปลง จากมุมมองเดียวกันนี้กับวิชาการ โฟเฟอเนอร์ และ เพอร์สส์ กล่าวถึงความหมายของการเป็นผู้นำว่า "การเป็นผู้นำเป็นเทคนิคในการควบคุมหรือทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลงของกลุ่มและบุคคลเพื่อบรรลุ เป้าหมาย"³ ดังนั้นการเป็นผู้นำเป็นแรงบันดาลใจที่ สำคัญเพื่อเกิดการเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงของ องค์การหรือบุคคล ในมุมมองนี้การเป็นผู้นำฝ่าย จิตวิญญาณก็มีหลักการเดียวกันคือผู้นำที่ดีใน สายพระเนตรของพระเจ้าสามารถทำให้เกิดการ จุดประกายให้กลุ่มคนมองตามน้ำพระทัยพระเจ้าได้ และการเป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ต้องเชื่อฟังการ ทรงนำของพระวิญญาณ ในขณะที่เดียวกันต้องมีพลัง

อิทธิพลต่อคนอื่น เพื่อให้คนเหล่านั้นมีความ รับผิดชอบตามบทบาทของตัวเองได้ดีขึ้นด้วย⁴

1.2 การเปรียบเทียบการเป็นผู้นำทั่วไป และการเป็นผู้นำตามหลักพระคัมภีร์
การเป็นผู้นำทั่วไปและการเป็นผู้นำตามหลัก พระคัมภีร์นั้น ไม่ต่างกันมากนักทั้งใน ความหมายและขอบเขต แต่แตกต่างกันใน หลักการใหญ่ ดังนั้นคนที่แสวงหาผู้นำที่ดี ตามหลักพระคัมภีร์ หากจะนำหลักการของ การเป็นผู้นำทั่วไปมาใช้โดยที่ไม่ได้คำนึงถึง ความแตกต่างอาจจะทำให้เกิดผลเสียขึ้นได้

อดีตผู้นำคณะมิชชันนารีโอเอ็มเอฟ (OMF- Overseas Missionary Fellowship) เจ. ออสวาลด์ แซนเดอร์ส (J. Oswald Sanders) ได้อธิบายเกี่ยวกับการเป็นผู้นำ โดยได้ เปรียบเทียบการเป็นผู้นำทั่วไปและการเป็น ผู้นำตามหลักพระคัมภีร์ดังต่อไปนี้⁵

การเป็นผู้นำทั่วไป	การเป็นผู้นำตามหลักพระคัมภีร์
อยู่บนพื้นฐานของความมั่นใจในตัวเอง รู้จักคน	อยู่บนพื้นฐานของความมั่นใจในการทรงเรียก รู้จักพระเจ้า
ตัดสินใจด้วยตนเอง	ตัดสินใจตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
กระตือรือร้นด้วยความมุ่งมั่นของตัวเอง	เอาชนะใจตัวเอง
ค้นหาวิธีแก้ไขปัญหาคด้วยตัวเอง	ค้นหาวิธีแก้ไขปัญหาคตามหลักพระคัมภีร์
ต้องการมีอำนาจเหนือคนอื่น	ยินดีที่จะเชื่อฟังพระเจ้า
มีแรงจูงใจจากเหตุผลส่วนตัว	มีแรงจูงใจจากความรักพระเจ้าและความรักต่อคนอื่น
ยึดความคิดตัวเองเป็นหลัก	เชื่อวางใจพระเจ้าในทุกกรณี

² Yang Chang Sam, Organization Behavior Theory, (Seoul: Dae Young Sa, 1968), p.375.
³ J.M. Piffner & R.V. Prethuis, Public Administration, (New York: Ronald, 1960), p.82.
⁴ Henry & Richard Blackaby, Spiritual Leadership, (Nashville: Broadman & Holman Publisher, 2001), p.26.
⁵ J. Oswald Sanders, Spiritual Leadership, (Chicago: Moody Press, 1967), p.38.

2. ความหมายของการเป็นผู้ตาม

โดยทั่วไปก่อนที่เราจะคิดถึงหรือพูดถึงอะไรสักอย่าง เรามักจะมีความรู้สึกหรือภาพเกี่ยวกับสิ่งนั้นอยู่ในความคิดของเราอยู่ก่อนแล้ว เราจะใช้หลักการเดียวกันนี้เมื่อเราใช้คำว่า followership ซึ่งอาจจะเป็นคำศัพท์ค่อนข้างใหม่ ให้เราลองคิดว่าเรามีความรู้สึกหรือภาพเกี่ยวกับคำนี้อย่างไร อย่างน้อยมี 3 ประเด็นที่เราอาจจะนึกถึง คือ การติดตาม การเชื่อฟัง และ การเสียสละ

2.1 วิทยุแห่งการติดตาม

การติดตามทำให้ชีวิตของเราเป็นอิสระจากชีวิตที่เห็นแก่ตัว ผู้ติดตามจะแสวงหาผลประโยชน์ให้กับผู้อื่นมากกว่าตัวเองและมักจะปฏิเสธการติดตามวัตถุนิยมในสังคมปัจจุบัน วิทยุแห่งการติดตามนั้นมาจากคำสั่งของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเยซูตรัสกับสาวกโดยคำง่าย ๆ ว่า "จงตามเรา" (มธ. 4:19) นั่นไม่ได้หมายความว่า การติดตามพระเยซูคริสต์เพียงชั่วคราวแล้วเลิกเมื่อไรก็ได้ แต่มีความหมายว่าต้องติดตามพระองค์อย่างสม่ำเสมอไปตลอดชีวิต

"ในศตวรรษที่ 21 หากใครต้องการเป็นผู้นำที่ประสบความสำเร็จต้องเรียนรู้ในการติดตามเสียก่อน"⁶

ชีวิตของอาจารย์เปาโลเป็นชีวิตแห่งการติดตามพระเยซูคริสต์ และท่านเองได้ท้าทายคนรุ่นใหม่ว่า "เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า" (1 คร. 4:16) นั่นไม่ได้หมายความว่าอาจารย์เปาโลมีผลงานยอดเยี่ยมหรือมีความสามารถพิเศษเหนือกว่าคนอื่น เหตุผลที่ท่านได้เรียกร้องต่อเราเช่นนั้นคือ "ท่านทั้งหลายจงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ท่านปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์" (1 คร.11:1) พระเยซูคริสต์ได้วางแบบอย่างของการดำเนินชีวิตให้กับพวกเราทุกคน ดังนั้นเป้าหมายในการติดตามคือ

การเข้าสู่ความไพบูลย์ของพระคริสต์ (อฟ.4 :13)

การสร้างวิทยุแห่งการติดตามต้องมีเงื่อนไข 4 ประการดังนี้

- 1) ผู้นำต้องบอกจุดประสงค์ของการติดตามให้ชัดเจน
- 2) ระหว่างผู้นำและผู้ตามต้องมีความไว้วางใจต่อกัน
- 3) ผู้ตามมีความประพันธ์ใจในตัวผู้นำ
- 4) ผู้นำต้องเป็นแบบอย่างในการตัดสินใจ

2.2 วิทยุแห่งการเชื่อฟัง

ผู้ติดตามที่ดีต้องเชื่อฟังผู้นำด้วยความสมัครใจ การเชื่อฟังของผู้ตามเริ่มต้นจากหัวใจแห่งความรักและหัวใจแห่งการให้เกียรติ คาลวิน มิลเลอร์ (Calvin Miller) กล่าวว่า "การเป็นผู้นำที่ไว้ใช้" (Servant Leadership) นั้นเกิดขึ้นได้เมื่อเราเดินตามรอยพระบาทของพระเจ้า ผู้นำที่พร้อมจะปรนนิบัติผู้อื่นนั้น ย่อมที่จะเชื่อฟัง ไม่ใช่ออกคำสั่งให้ผู้อื่น กระทำตาม ดังนั้นผู้นำที่มีตำแหน่งสูงต้องเป็นผู้ที่ถ่อมใจที่สุดเพราะพระเยซูคริสต์ผู้ใหญ่อิ่งสูงสุดทรงยอมสวมสภามนุษย์ ผู้นำที่พร้อมจะเชื่อฟังด้วยความถ่อมใจนั้นเป็นผู้ที่พระองค์ทรงแสวงหา"⁷

⁶ Douglas K. Smith, "The following Part of Leading," The Leader of the Future ed by Frances Heselbin, Marshall Goldenith and Richard Beckhard, (San Francisco: Jossey-Bass, 1997), p.199.

⁷ Calvin Miller, The Empowered Leader, (Nashville: Broadman & Holymen, 1995), p. 17.

วิทยุแห่งการเชื่อฟังต้องขึ้นอยู่กับพระบัญชาของพระเจ้าเพราะว่าชีวิตแห่งการเชื่อฟังต้องทำตามพระบัญชาของพระองค์ในทุกสถานการณ์ ถ้าเราไม่รู้จักพระบัญญัติของพระองค์ก็เปรียบเสมือนเรือที่ไม่มีหางเสือ ฉะนั้นคนที่พร้อมที่จะเชื่อฟังต้องค้นหาพระบัญญัติของพระองค์ก่อนและรักษาวินัยในการแสวงหา นำพระทัยของพระองค์ ผู้ที่รักษาวิทยุแห่งการเชื่อฟังนั้นไม่ใช่แค่แสวงหาพระบัญญัติของพระองค์เท่านั้น แต่เขาจะเชื่อฟังกฎเกณฑ์สังคมที่เขาอาศัยอยู่ และต้องมีมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่นด้วยเพราะพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เขาอยู่ในสังคมนั้น พระองค์ทรงให้เกียรติแก่ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์ฉันใด เจ้าของกิจการย่อมต้องพอใจพนักงานที่ปฏิบัติตามกฎมากกว่าพนักงานที่มักจะทำกฎอยู่แล้ว

วิทยุแห่งการเชื่อฟังตามหลักพระคัมภีร์ไม่ใช่การเชื่อฟังแบบงมงายหรือการยอมแบบไม่มีทางสู้ ผู้เผยพระวจนะชาмуเอลกล่าวว่า "พระเจ้าทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา มากกว่าการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์หรือ ดูเถิดที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้" (1 ซมอ.15:22) และอาจารย์เปาโลได้อธิบายถึงความสำคัญของการเชื่อฟังว่า "เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนเดียวที่ไม่ได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น" (รม.5:19) และพระเยซูคริสต์ได้วางแบบอย่างที่ดีในการเชื่อฟัง "แล้วพระองค์จึงตรัสว่า 'ข้าพระองค์มาแล้วพระเจ้าข้าเพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์' พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่" (ยน.10:9)

วิทยุแห่งการเชื่อฟังและวิทยุแห่งการติดตามนั้นเปรียบเทียบเหมือนเหรียญที่แม้จะมีสองด้านแต่เป็นเหรียญเดียวกัน หมายถึงว่าผู้ที่พร้อมจะทำตามสามารถวางแบบอย่างในการเชื่อฟังและผู้พร้อมจะเชื่อฟัง

สามารถวางแบบอย่างในการติดตามได้

2.3 วิทยุแห่งการเสียสละ

การติดตามและการเชื่อฟังค่อนข้างจะเป็นรูปแบบของฝ่ายรับ ในขณะที่วิทยุแห่งการเสียสละจะค่อนข้างไปทางรูปแบบของฝ่ายรุก เสียมากกว่า อาจบอกได้ว่าวิทยุแห่งการเสียสละเป็นสุดยอดของการเป็นผู้ตาม เราสามารถดูแบบอย่างได้จากพระเยซูคริสต์ "ท่านจงมีน้ำใจต่อกันเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าแต่มีได้ทรงถือว่า การเท่าเทียมกับเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ แต่ได้กลับทรงสละและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงต่อมพระองค์ลงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน" (ฟป.2:5-8)

การทรงสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นการสร้างสะพานแห่งความรอด เช่นเดียวกันถ้าเราไม่มีการเสียสละเราก็ไม่สามารถนำคนอื่นมาลิ้มรสความรอดของพระองค์ได้ นี่จึงเป็นเหตุของคำพูดที่ว่า การเสียสละเป็นสุดยอดของการเป็นผู้ตาม พระเยซูคริสต์ได้อธิบายความสำคัญของการเสียสละโดยใช้อุปมาข้อหนึ่งว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเบียดงอกไป ก็จะคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเบียดงอกไปแล้วก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก" (ยน.12:24) และพระองค์เองได้เป็นแบบอย่างในการสำแดงความรักของพระองค์ผ่านการเสียสละบนไม้กางเขน (ยน.3:16, รม.5:8) พวกเขาที่ได้สัมผัสความรักของพระองค์นี้ก็ได้รับการท้าทายจากพระองค์ว่า "ดังนั้นแหละเราจึงรู้จัก

ความรักโดยที่พระองค์ได้ทรงยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง" (1 ยน.3:16)

พลังแห่งความรักของพระคริสต์เป็นพลังที่มีฤทธิ์มากกว่าสิ่งใดในโลกและความรักนี้สมบูรณ์แบบได้ด้วยการเสียสละ ผู้ที่ใช้ชีวิตอย่างเสียสละสามารถเปลี่ยนโลกให้เป็นโลกที่เต็มไปด้วยความรักได้

3. หลักพระคัมภีร์ของการเป็นผู้ตาม (followership)

3.1 หลักพระคัมภีร์เดิม

ในพระคัมภีร์เดิมความหมายของการเป็นผู้ตามมักใช้คำว่า "หัว" เมื่อก้าวถึงหัวหน้าเผ่าและผู้นำของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเช่น กษัตริย์ และแม่ทัพ ผู้นำเผ่าต่างๆ (อพย. 6:14, กตว.7:2 ฉบบ.1:15) ดังนั้นผู้นำในพระคัมภีร์เดิมค่อนข้างจะมีอำนาจเหนือกว่าคนอื่น ซึ่งขัดแย้งกับความหมายของการเป็นผู้ตาม แต่เมื่อสังเกตผู้นำคนสำคัญในพระคัมภีร์เดิมหลายท่านก็รู้ว่าผู้นำในพระคัมภีร์เดิมต้องเป็นผู้ที่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ดังตัวอย่างของผู้นำต่อไปนี้

- โยเซฟได้รับนิมิตจากพระเจ้าว่าต้องปกป้องดูแลคนของพระองค์ซึ่งตกอยู่ในสภาพกันดารอาหาร ท่านจึงเชื่อฟังพระองค์ เป็นผู้ทำตามนิมิตของพระองค์
- โมเสสได้รับพระมหาบัญชาของพระเจ้าจึงได้เรียกร้องให้ฟาโรห์ปล่อยชนชาติของพระองค์
- กิเดโอนได้เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าแล้วออกไปช่วยกู้ชนชาติของพระเจ้าจากคนมีเดียน
- ดาวิดได้รับการเจิมจากพระเจ้าจึงยอมเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลแม้ว่าท่านไม่ได้ต้องการเป็นกษัตริย์ต่อชาอูล
- อีสยาห์ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าเพื่อ

เผยพระวจนะของพระเจ้าเรื่องการพิพากษาให้แก่ชนชาติอิสราเอล

- เมหะมีย์ได้ยอมเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า จึงได้สร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่
- เอสเธอร์ยอมเชื่อฟังที่จะอยู่ฝ่ายชนชาติของพระเจ้าที่ได้รับความทุกข์ยากลำบาก

จากบรรดาผู้นำข้างต้นเราจะสามารถเห็นภาพพจน์ของการเป็นผู้หน้าที่ชัดเจนยิ่งขึ้น จากกราววิเคราะห์การเป็นผู้นำของโมเสส ภาพพจน์ของการเป็นผู้นำของโมเสส มี 4 ประเด็นดังนี้

- 1) ภาพของผู้นำแห่งการอธิษฐาน
- 2) ภาพของผู้นำแห่งการกล่าวพระวจนะ
- 3) ภาพของผู้นำแห่งการวางแบบอย่าง
- 4) ภาพของผู้นำแห่งการแบ่งหน้าที่การทำงาน⁸

ตัวอย่างการเป็นผู้ตามในพระคัมภีร์เดิมอีกมุมหนึ่ง คือชีวิตของคาเลบ เพราะคาเลบได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาอย่างสุดใจ (ยชว.14:8, กตว.14:24) ชีวิตของคาเลบได้เสียสละและอุทิศตนทั้งชีวิตเพื่อทำตามพระทัยของพระองค์ และชีวิตของคาเลบได้มองโลกที่แตกต่างจากผู้อื่น (กตว. 14:24) เมื่อเขาได้สอดแนมแผ่นดินคานาอัน และได้รายงานสภาพแผ่นดินที่เขาได้เห็นนั้น เขามองต่างจากคนสอดแนมของอีก 10 เผ่า เขาไม่ได้มองว่าปัญหาเป็นอุปสรรคแต่กลับมองเห็นโอกาสที่จะได้อยู่ในแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ วิสัยทัศน์ที่แตกต่างจากผู้อื่นนั้นเป็น

⁸ LeRoy Eims, You can be a Spiritual Leader. (Colorado Springs: NavPress, 1990), p.95.

คุณสมบัติที่ดีของการเป็นผู้ตาม และชีวิตของคาเลบมีความกล้าหาญเพื่อชีวิตในอนาคต (ยชว.14:12) เขาไม่ได้ฟังพอใจในสภาพชีวิตที่เป็นอยู่ขณะนั้นแต่กล้าเผชิญกับอุปสรรคเพื่อชีวิตที่ดีในอนาคต ผู้ที่ฉวยนิมิตที่พระเจ้าประทานให้นั้น เป็นผู้ที่กล้าท้าทายต่อชีวิตข้างหน้า⁹

3.2 หลักพระคัมภีร์ใหม่

ภาพพจน์ของการเป็นผู้ตามของพระคัมภีร์ใหม่ คือภาพของทาส ลักษณะของการเป็นทาส ไม่มีสิทธิเป็นตัวของตัวเอง ไม่มีสิทธิเสรีภาพ ไม่มีสิทธิอำนาจใดๆ เป็นผู้ปรนนิบัติของเจ้านาย เป็นผู้ที่ต้องปฏิบัติตามความประสงค์ของเจ้านาย และเชื่อฟังในอำนาจของเจ้านาย

ตัวอย่างบุคคลที่เป็นทาสในพระคัมภีร์ใหม่ คือ พระเยซูคริสต์นั่นเอง ชีวิตของพระเยซูเป็นตัวอย่างของการเป็นผู้ตามอย่างแท้จริง

ลักษณะของการเป็นผู้ตามของพระองค์มี 7 ประการดังนี้

- 1) พระเยซูเป็นผู้ที่ถ่อมตัวลงและให้พระเจ้าได้รับเกียรติสูงสุด (มธ.23:12, พป.2:7-8, 1 ปต.5:6, ยก.4:10)
- 2) พระเยซูไม่แสวงหาตำแหน่งแต่แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า (มก.14:36)
- 3) พระเยซูยืนยันว่าผู้ใดใครจะได้อำนาจใหญ่ ผู้นั้นต้องเป็นผู้ปรนนิบัติ (มก.10:42-45)
- 4) พระเยซูยืนยันว่าพระองค์เป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าและท่านยืนยันที่จะปรนนิบัติผู้อื่น (ยน.13:3)
- 5) พระเยซูปฏิเสธที่จะนั่งในที่นั่งอันมีเกียรติ ทั้งที่พระองค์มีสิทธิ์เพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการของผู้อื่น (ลก.14:8-11)
- 6) พระเยซูได้แบ่งปันสิทธิอำนาจร่วมกับสาวกของพระองค์ (ยน.13:15-17)

7) พระเยซูสร้างทีมงานเพื่อประกาศข่าวประเสริฐทั่วแผ่นดิน (มก.6:7)¹⁰

นอกจากนี้แล้วในพระคัมภีร์ใหม่ สามารถดึงหลักการ การเป็นผู้ตามได้อีกตามขั้นตอนดังนี้

- 1) พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์เพียงคำสั่งสั้นๆว่า "จงตามเรา" นั้นแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่จะทำตามพระทัยของพระเยซูนั้น ยอมที่จะตามพระเยซูในทุกประการ (มธ.4:19, 11: 28, ลก.14:17, ยน.7:37, วจ. 22:17)
- 2) พระเยซูเชื่อฟังพระทัยของพระบิดาในทุกสถานการณ์ (ยน.7:16-17, มธ. 26:39, อพย.10:9)
- 3) พระเยซูสอนให้สาวกของพระองค์ดำเนินตามพระวจนะของพระเจ้า (มธ.7:24, ลก.11:28, ยน.5:24, 8:31, 1 ปต.1:22, วจ.1:3)
- 4) คุณธรรมขั้นพื้นฐานของสาวกของพระเยซูคริสต์ คือ การมีชีวิตที่เชื่อฟัง (มธ.6:10, รม.5:19, ยก.4:7)

4. เงื่อนไขเพื่อสร้างการเป็นผู้ตาม (followership) ที่ดี

ความล้มเหลวเป็นการเตือนสติไม่ให้เราทำผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่ความล้มเหลวจะทำให้เราหยิ่งโสมและมองว่าคนอื่นด้อยกว่าตนซึ่งถือเป็นการทดลองอย่างหนึ่ง และเพื่อให้เราเอาชนะการทดลองนี้เราต้องเข้าใจเงื่อนไข 2 ประการดังนี้

⁹ Chua Wee Han, Learning to Lead: Biblical Leadership Then & Now. (London: IVP, 1987), pp. 185-190.

¹⁰ C. Gene Wilkes, Jesus on Leadership, (Tyndale House Publishers: 1998) p. 26.

4.1 การรับรู้อย่างถูกต้อง

เงื่อนไขที่จะสร้างการเป็นผู้ตามที่ดีประการแรกคือการรับรู้อย่างถูกต้องมี 4 ประการ

- 1) การรับรู้เกี่ยวกับชีวิตของตัวเองที่พระเจ้าทรงสร้างตามพระฉายาของพระองค์ การรับรู้ตัวของตัวเองหมายความว่า การยอมรับตัวของตัวเอง ผู้ที่กระวนกระวายมากเกินไปมักจะคิดอยู่เสมอว่าคนอื่นจะมองเราอย่างไร และกลัวว่าคนอื่นจะหาจุดด้อยของเรามาตำหนิเรา ยิ่งไปกว่านั้นบางครั้งมีความกลัวว่า คนอื่นใช้เราในการหาผลประโยชน์ของเขา อาการเหล่านี้เกิดขึ้นเนื่องจากการขาดความมั่นใจในตนเอง แต่ผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองนั้นไม่หวั่นไหวต่อการกล่าวหาหรือคำพูดของคนรอบข้าง ฉะนั้นการเป็นผู้ตามที่ดี ย่อมมีความมั่นใจในตนเองซึ่งพระเจ้าทรงสร้างตามพระฉายาของพระองค์ มั่นใจว่าเรามาจากไหน ไปที่ไหน และทำงานเพื่ออะไรเป็นต้น
- 2) การรับรู้เกี่ยวกับผู้ที่เราจะปรนนิบัติอย่างถูกต้อง เรามักจะเข้าใจว่าผู้ที่เราจะปรนนิบัติคือคนที่อยู่รอบข้างเรา และพระเยซูคริสต์ได้ปรนนิบัติสาวกของพระองค์โดยการล้างเท้าให้สาวก แต่เราต้องคิดและตีความอย่างละเอียดรอบคอบ เพราะในบริบทของบทที่ 13 ซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงล้างเท้าให้สาวกนั้น พระองค์ไม่ได้เป็นทาสของสาวกแต่พระองค์ทรงล้างเท้าให้กับสาวกเพื่อเป็นแบบอย่างในการปรนนิบัติ การปรนนิบัติของพระเยซูคริสต์เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระบิดา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันที่พระองค์ทรงล้างเท้าให้สาวก เปโตรพูดพระองค์ว่า "พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้" แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้" (ยน.13:8) แสดงให้เห็นว่าผู้ที่เราจะปรนนิบัตินั้นเป็นพระเจ้า ไม่ใช่คนที่อยู่รอบข้าง เมื่อเราปรนนิบัติพระองค์แล้วความรู้สึกรักและห่วงใยต่อคนอื่นก็จะเกิดขึ้น

เราจึงมีกำลังเพียงพอที่จะปรนนิบัติผู้อื่นตามที่พระเยซูคริสต์วางแบบอย่างแก่เรา

- 3) การรับรู้เรื่องการจัดลำดับความสำคัญในชีวิต ถึงแม้ว่าเราจะรู้จักตนเองและรู้จักผู้ที่เราจะปรนนิบัติแล้วก็ตาม ถ้าเราไม่รู้จักการจัดลำดับความสำคัญในชีวิตก็ทำให้ชีวิตของเราขาดความสมดุล คนที่ไม่รู้จักลำดับความสำคัญจะไม่สามารถทำงานที่สำคัญให้บรรลุไปตามเป้าหมายได้ตามหลักพระคัมภีร์มีงานสำคัญ 3 อย่างตามลำดับดังนี้ หนึ่ง งานที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าโดยตรง สอง งานที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวและงานเสริมสร้างคน และสามงานที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ
- 4) การรับรู้เรื่องความรักซึ่งเป็นเรื่องสำคัญในการสอนของพระเยซูคริสต์ (มธ.22:37-39) พระคัมภีร์เขียนชัดเจนว่า พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยน.4:8-19) และจุดสุดยอดของข่าวประเสริฐของพระองค์คือความรัก เช่นเดียวกัน (รม. 5:8) การรับรู้ความรักและการปฏิบัติตามความรักเป็นเรื่องสำคัญของการเป็นผู้ตาม "ความรักที่ข้าพเจ้าพูดถึงนี้ไม่ใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเราและทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา ท่านที่รักทั้งหลายถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลาย เช่นนั้น เราก็คงจะรักซึ่งกันและกันด้วย ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกันพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา" (1 ยน.4:10-12)

4.2 การหลีกเลี่ยงอย่างถูกต้อง

เมื่อเราสร้างเงื่อนไขในการรับรู้อย่างถูกต้องแล้ว เป้าหมายที่จะดำเนินต่อไปก็จะชัดเจนมากขึ้น แต่ให้ระมัดระวังในการดำเนินไปตามเป้าหมายให้ดี เพราะจะมีอุปสรรคมากมายบนเส้นทางของการดำเนินชีวิตเราอยู่ เราต้องการสติปัญญาในการข้ามอุปสรรคเหล่านั้น หรือมีสติปัญญาในการหลีกเลี่ยงในบางเรื่อง อุปสรรคใหญ่ๆ 10 เรื่องที่เรามักจะพบ คือ

- 1) ความเย่อหยิ่ง (Pride) - ความเย่อหยิ่งโสมเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียดชังที่สุด และในขณะที่เดียวกันมารซาตานใช้ความเย่อหยิ่งโสมเป็นเครื่องมือในการทำให้คนของพระเจ้าล้มลง "ความเย่อหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโส นำหน้าการล้ม" (สภ.16:18) "พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่ที่ยโสจองหงอนแต่ทรงประทานคุณแก่คนที่ใจถ่อม" (ยก. 4:6) ฉะนั้นผู้ที่รักษาการเป็นผู้ติดตามต้องรักษาความถ่อมใจให้ดี "เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลงแต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น" (ลก.18:14)
- 2) ความบาปทางเพศ (Sexual Sin) - ความบาปประเภทนี้ค่อยๆ ซึมเข้ามาในคริสตจักรของเราด้วยระดับโลกก็ล้มลงด้วยความบาปประเภทนี้ ไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้นในการถูกทดลองในเรื่องนี้ มีผู้แนะนำวิธีที่จะหลีกเลี่ยงความบาปในเรื่องนี้ คือ ต้องมีผู้คอยดูแลและตักเตือนชีวิตของเรา มีความรู้สึกไวต่อการได้ยินคำเตือนจากภายใน และต้องมีกิจวัตรประจำวันที่จะไม่นำตนเองเข้าไปสู่การหมกมุ่นในเรื่องเพศ ยิ่งไปกว่านั้นต้องต่อสู้ด้วยการอธิษฐาน ถึงแม้ว่าการทดลองนั้นจะเป็นเรื่องเล็กๆ ก็ตาม
- 3) ความขี้ระแวง (Cynicism) - ความระแวงที่เกิดขึ้นมักจะเกิดจากการขัดแย้งระหว่างความสัมพันธ์กับคนอื่น บางครั้งต้องเผชิญกับปัญหาที่ไม่สามารถแยกไว้ได้ บางครั้งงานทุกอย่างจะล้มเหลวเนื่องจากการผิดพลาดของตัวเอง แต่ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร การเป็นผู้ตามที่ดีต้องรักษา

ท่าทีในแง่บวกและมีความหวังในสถานการณ์ต่าง ๆ ถ้าผู้มาเป็นคนที่หวั่นไหวไปตามสถานการณ์ ผู้ตามก็จะเป็นเช่นนั้น ฉะนั้นเราต้องมีชัยชนะเหนือความขี้ระแวงให้ได้

- 4) ความโลภ (Greed) - ความโลภที่มีต่อวัตถุต่างๆ และความโลภที่มีต่อตำแหน่งเกียรติยศ ความโลภเกิดขึ้นตามความปรารถนาดั้งเดิมของมนุษย์ แต่ปัญหาก็คือความโลภที่มากเกินไป ผู้ติดตามที่ดีต้องปฏิเสธความโลภในสิ่งเหล่านั้น อาจกล่าวได้ว่า หากเราให้คุณค่ากับอะไรเราก็จะทุ่มเทไปที่สิ่งนั้น คนที่ให้ความสำคัญแก่วัตถุมากเกินไปจึงไม่สามารถเห็นคุณค่าในสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาได้
- 5) ความเกียจคร้านในจิตใจ (Mental Laziness) - ปัญหานี้เป็นปัญหาใหญ่ของสังคมไทย เพราะคนไทยไม่ค่อยได้เอาชนะในเรื่องความเกียจคร้านในจิตใจ อเปลาโลที่ทาสพวกเราว่า "อย่าอ่อนระอาจงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณจงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า" (รม.12:11)
- 6) ความอ่อนไหวทางอารมณ์มากเกินไป (Oversensitivity) - ในบางครั้งเมื่อทำงานต่อหน้าคนอื่น เราอาจได้รับการวิพากษ์วิจารณ์บ้าง เราจะตอบสนองต่อคำวิจารณ์นั้นอย่างไร เราจะรักษาท่าทีที่นิ่งและไม่อ่อนไหวต่อคำวิจารณ์ได้หรือไม่ คนที่มีความอ่อนไหวทางอารมณ์ไม่สามารถยอมรับคำวิจารณ์หรือข้อผิดพลาดของตนเองได้ การเป็นผู้ตามที่ดีต้องรักษาจิตใจให้กว้าง ในพระคัมภีร์หนุนใจเราว่า "จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า บ่าวมิได้เป็นใหญ่กว่านาย ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย

ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็ปฏิบัติตามคำของท่านด้วย" (ยน.15:20)

- 7) ความอ่อนล้าฝ่ายจิตวิญญาณ (Spiritual Lethargy) - ผู้นำทั้งหลายมักจะเผชิญกับความเสี่ยงว่า สิ่งที่ดีให้แต่คนอื่นในขณะที่เดียวกันตนเองซัดสนในสิ่งที่ดี เรื่องฝ่ายจิตวิญญาณก็เช่นเดียวกัน ความมั่งคั่งฝ่ายจิตวิญญาณทำให้ผู้ตามได้รับความมั่งคั่งด้วย แต่ความซัดสนฝ่ายจิตวิญญาณทำให้ผู้ตามซัดสนฝ่ายจิตวิญญาณด้วย ฉะนั้นผู้นำจงแสวงหาความบริบูรณ์ฝ่ายจิตวิญญาณ "แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้" (มธ.6:33)
- 8) การปล่อยปละละเลยในการดูแลครอบครัว (Domestic Neglect) - ถ้าผู้นำสนใจแต่เรื่องงานข้างนอกเท่านั้น ทำให้เกิดช่องโหว่ภายใน เช่นเรื่องครอบครัว เรื่องการดูแลฝ่ายจิตวิญญาณของตน และเรื่องการพัฒนาตัวเองเป็นต้น ฉะนั้นผู้ติดตามที่ดีต้องรักษาความสำคัญของตัวเองด้วย
- 9) การขาดการเอาใจใส่ในการบริหาร (Administrative Carelessness) - การขาดการเอาใจใส่ในการบริหารนั้น ไม่ใช่เกิดจากงานธุรการแต่เกิดจากการปล่อยให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคล และเกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสาร ฉะนั้นนักบริหารทั้งหลายต้องเอาใจใส่ในสองเรื่องนี้ด้วยความระมัดระวัง
- 10) การหวงอำนาจ (Prolonged Position Holding) - เมื่อเราอยู่ในตำแหน่งที่สูง เราได้รับประโยชน์หลายๆ อย่างจากอำนาจที่เรามีอยู่ นี่เป็นเหตุที่เราอยากจะมีอำนาจไว้นานเท่าที่เราจะทำได้ แต่นี่เป็นการล้มเหลวที่แท้จริงของผู้นำ เพราะยังมีอำนาจไว้นานก็จะตกจากตำแหน่งนั้นเร็วเท่านั้น ฉะนั้นผู้นำที่ดีจึงควรที่จะแบ่งอำนาจให้กับคนรุ่นใหม่

กำลังจะขึ้นมาแทนพวกเขา¹¹

จิม คอลลินส์ (Jim Collins) และทีมงานของเขา ได้สำรวจบริษัท 11 บริษัทเช่น Circus City, Gillette, Kimberly Clark, Kroger, Wranglers, Wells Fargo จากบริษัทที่ดีทำรายบริษัท ซึ่งบันทึกไว้ในนิตยสาร Fortune 500 แล้วได้ข้อสรุปว่า เป้าหมายสูงสุดในการบริหารบริษัทนั้นไม่ใช่อยู่ที่บริษัทที่ดี แต่ทำให้เป็นบริษัทที่ยอดเยี่ยม ทำอย่างไรจึงจะทำให้บริษัทที่ดีกลายเป็นบริษัทที่ยอดเยี่ยมได้

ผลงานวิจัยสรุปได้ดังนี้

- 1) การเชิญผู้บริหารเก่งๆ จากภายนอกเข้ามาบริหารบริษัทของตัวเองไม่มีส่วนในการพัฒนาบริษัท บริษัทที่ยอดเยี่ยมส่วนใหญ่ผู้บริหารมาจากบุคคลภายในบริษัทของตน
- 2) ยุทธศาสตร์ที่ดีไม่ใช่ปัจจัยสำคัญของการพัฒนาบริษัทอย่างที่หลายคนคิดกัน
- 3) บริษัทที่ยอดเยี่ยมไม่เพียงสนใจที่จะปฏิบัติงานที่ทำเท่านั้น แต่สนใจที่จะทำงานที่ไม่ควรทำด้วย
- 4) เลือกบุคลากรด้วยความละเอียดรอบคอบ การเลือกคนที่ไม่เหมาะสมแล้วตามแก้ไขทีหลังนั้นทำให้งานเสียหายได้อย่างมาก ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องเลือกบุคลากรที่เหมาะสมเข้ามาทำงานจะดีกว่า

¹¹ ibid pp.230-263.

ถ้าเรารับใช้ในคริสตจักรและความพึงพอใจของเราอยู่แค่ระดับ "ดี" แล้วคงจะไม่มีโอกาสพัฒนาไปถึงระดับ "ยอดเยี่ยม" ได้ หัวใจสำคัญของการพัฒนาในเรื่องนี้คงขึ้นอยู่กับผู้นำที่รู้จักการเป็นผู้ตามซึ่งประกอบด้วย ความถ่อมใจและความละเอียดรอบคอบที่จะกระทำตามพระมหานักบวชของพระองค์ เขาจะสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดควรรับไว้และสิ่งใดควรหลีกเลี่ยงด้วย ตามที่ได้อธิบายไว้ในข้างต้น¹²

สรุป

ในยุคปัจจุบันเราไม่ได้ขาด 'ผู้นำ' แต่เราทั้งหลายขาด 'ผู้นำที่ดี' ผู้นำที่ดีตามหลักพระคัมภีร์นั้นย่อมผ่านการเป็นผู้ตามมาก่อน ถ้าไม่มีการปรับกรอบความคิดเช่นนี้ สังคมจะเต็มไปด้วยผู้นำ แต่ผู้นำที่ดีนั้นค่อนข้างจะหายาก ตามหลักพระคัมภีร์ การที่จะสร้างผู้ตามที่ดีนั้นต้องมี 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ 1) ญาณแห่งการติดตาม 2) ญาณแห่งการเชื่อฟังและ 3) ญาณแห่งการเสียสละ ถ้าผู้ใดถือหลัก 3 ประการนี้เป็นหลักสำคัญในการดำเนินชีวิต ผู้นำก็เป็นคนที่ดีพร้อมเพื่อรับใช้พระองค์ต่อไปได้อย่างเกิดผล ผู้หนึ่งผู้ใดที่ถูกให้เป็นผู้ตามที่ดีสมบูรณ์แล้ว เขาจะกลายเป็นผู้ที่เปลี่ยนแปลงสังคมได้ อย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำให้สังคมเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการเป็นผู้นำซึ่งเกิดจากการเป็นผู้ตามนั้นจะช่วยให้สังคมเกิดการพลิกฟื้นครั้งใหญ่ เราจึงเรียกการเป็นผู้นำแบบนี้ว่า "การเป็นผู้นำที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง" (Transformational Leadership)

เมื่ออาจารย์เปาโลได้ตั้งใจและทำพายุพวกเขาจากพระคัมภีร์บางตอนว่า " แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้วและได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถสอนท่านให้ถึงความรอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์" (2 ทธ.3:14-15) "แต่ท่านจงหนักแน่นมั่นคง จงอดทนต่อ

ความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำพันธบริการของท่านให้สำเร็จ" (2 ทธ.4:5) เราต้องเชื่อฟังและทำตามคำแนะนำของอาจารย์เปาโล

สุดท้ายนี้ขอแนะนำเพลง I Will Follow Him เป็นเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง Sister Acts เนื้อเพลงนี้เป็นคำสารภาพของผู้ตามที่ดี คือต้องยืนยงอยู่ตลอดเวลาว่าจะติดตามพระองค์

I Will Follow Him
J. W. Stole & Del Roma

I will follow Him
ฉันจะตามพระองค์
Follow Him wherever He may go
ตามพระองค์ไปทุกที่
And near Him I always will be
ฉันจะอยู่ใกล้พระองค์เสมอ
For nothing can keep me away
ไม่มีอะไรจะทำให้ฉันห่างจากพระองค์
He is my destiny
พระองค์กำหนดชีวิตฉัน
I will follow Him
ฉันจะตามพระองค์
Ever since He touched my heart I
knew เมื่อพระองค์สัมผัสใจ ฉันรู้
There is not an ocean too deep
ไม่มีมหาสมุทรที่ลึกเกินไป
A mountain so high it can't keep
หรือภูเขาสูงเกิน

¹² Jim Collins, Good to Great : Why Some Companies Make the Leap...and Others Don't. (New York: Harper Collins Publishers, 2001), p.189.

Keep me away ... away from His love
ที่จะให้ฉันห่างจากความรักของพระองค์ได้

I love Him ฉันรักพระองค์

I love Him ฉันรักพระองค์

I love Him ฉันรักพระองค์

And where He goes I will follow

และที่ที่พระองค์ไป ฉันจะตามไป

I will follow Him wherever He may go

ฉันจะตามพระองค์ ตามพระองค์ไปทุกที่

There is not an ocean too deep

แม้มหาสมุทรที่แสนจะลึก

A mountain so high it can keep

หรือภูเขาสูงไม่ทำให้ฉันห่างไป

Yes! I love Him

ใช่! ฉันรักพระองค์

I'm gonna follow

ฉันจะตามพระองค์

He will always be my true love

พระองค์ทรงเป็นรักแท้ของฉัน

From now until forever

จากนี้และตลอดไป

I will follow Him

ฉันจะตามพระองค์

ดร. บินดี จัง

B.A. (Communication), M.Div., M. Edu.

อาจารย์หมวดศาสนศาสตร์ประยุกต์

สมรสกับ Mrs. Jung Eun Hong มีลูกสาวสองคน

(Jin Soi Jang & Jin Young Jang)

เป็นผู้ก่อตั้ง และรับใช้ที่ ดงชานฮัน เขตพระโขนง

Bibliography

Bennis, Warren & Nanus Burt. Leaders: Strategies for Taking Charge. New York: HarperCollins, 1997.

Blackaby, Henry & Richard. Spiritual Leadership. Nashville: Broadman & Holman Publisher, 2001.

Clinton, Robert. The Making of a Leader. Colorado Springs: NavPress, 1988.

Collins, Jim. Good to Great: Why Some Companies Make the Leap, and Others Don't. New York: Harper Collins Publishers, 2001.

Eims, LeRoy. You can be a Spiritual Leader. Colorado Springs: NavPress, 1990.

Gillis, Jerry. Followship: The Essence of Our Journey with Jesus. U.S.A. Tate Publishing, LLC, 2005.

Hian, Chua Wee. Learning to Lead: Biblical Leadership Then & Now. London: IVP, 1987.

Hunter, James C. The Servant: A Simple Story about the True Essence of Leadership. Roseville California: Prima Publishing, 1998.

Miller, Calvin. The Empowered Leader. Nashville: Broadman & Holman, 1995.

Pfiffner, J. M. & Presthus, R.V. Public Administration. New York: Ronald, 1960.

Richards, Lawrence O. & Hoeldtke, Clyde. Church Leadership: Following the Example of Jesus Christ. Grand Rapids, Michigan: Zondervan Corporation, 1980.

Sam, Yang Chang. Organization Behavior Theory. Seoul: Dae Young Sa, 1988.

Sanders, J. Oswald. Spiritual Leadership. Chicago: Moody Press, 1967.

Smith, Douglas K. "The Following Part of Leading." The Leader of the Future, ed. by Heselbein. Frances: Goldsmith, Marshall & Beckhard, Richard. San Francisco: Josey-Bass, 1997.

Wilkes, C. Gene. Jesus on Leadership. Tyndale House Publishers, 1998.

ผู้รับใช้เต็มเวลาในฐานะผู้นำคริสตจักร

อ.ดวงศรามา เกียรติปริญญากิจ

ทักษะต่างๆ เกี่ยวกับผู้นำ

ทักษะของคนตะวันออก

ภคินจิตจันกล่าวไว้ว่า จะนำผู้อื่นให้เดินตามหลังเขาก่อน
จะเป็นผู้นำที่ดีให้ตามแบบอย่างที่ดีของคนอื่นก่อน
ขงแม้ง กล่าวไว้ว่า ดีใจเป็นหลัก ดีเมืองเป็นรอง รู้เขารู้เรา
รบร้อยครั้ง ชนะร้อยครั้ง

ทักษะของคนตะวันตก

คนตะวันตกมีคำภคินจิตกล่าวว่า "THE KING MUST
LIVE AMONG HIS PEOPLE AND LET HIS
PEOPLE LIVE IN HIS HEART" ภคินจิตต้องอาศัยอยู่
ท่ามกลางราษฎร และให้ราษฎรอาศัยอยู่กลางจิตใจ
ของตัวเอง

คนอเมริกันยกย่องให้ลินคอล์น ตัวแทนของคนที่มีชื่อเสียง
(Honest Abe) มือสะอาด ไม่หือ ใจท้าวหาญ ยอมตาย
เพื่อความถูกต้อง

จอห์น เอฟ. เคนเนดี กล่าวว่า "อย่าพูดว่าประเทศชาติ
จะให้อะไรแก่ท่าน แต่จงพูดว่าท่านจะให้อะไรแก่
ประเทศชาติของท่าน"

แฟรงค์คลินดี รูสเวลต์ ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี
สหรัฐอเมริกา 4 สมัย นำประเทศผ่านพ้นสงครามโลก
ครั้งที่ 2 ในขณะที่ท่านหาพิการด้วยโรคโปลิโอ สอนเรา
ว่า อุปสรรคและความทุกข์ยาก มิใช่ปัญหาใหญ่ของ
มนุษย์

ทักษะของคริสเตียน

ความเป็นผู้นำ คือ การมีโอกาสได้รับใช้ผู้อื่น

ประเภทของผู้นำ

ตามทักษะของผู้ตามที่มีต่อเขา

1. ผู้นำที่ดีที่สุด คือ ผู้คนอาจจะไม่สังเกตเห็น
เขาก็ได้ เพราะเขาเป็นแรงผลักดันอยู่
เบื้องหลัง
2. ผู้นำที่ดี คือ ผู้คนจะมองเห็นและยกย่อง
นับถือ และให้เกียรติเขา
3. ผู้นำธรรมดา คือ ผู้คนจะเกรงกลัว
ไม่กล้าเข้าใกล้
4. ผู้นำยอดเยี่ยม คือ ผู้คนจะเกลียดชังและ
สาปแช่ง

หน้าที่ของผู้นำคริสตจักร

ตามทักษะของ ลี รอย เจมส์

1. สอนต่อ (CONTINUE)
2. สะสาง (CLEAR UP)
3. สร้าง (BUILD UP)
4. สนอง (MEET THE NEED)

ข้อพึงปฏิบัติและข้อควรระวังในการเป็นผู้นำ

จรรยาบรรณของผู้นำ คือ "จักต้องปฏิบัติ
หน้าที่ของตนโดยมุ่งหวังต่อประโยชน์ส่วนรวม
ไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์
ส่วนตัวหรือแสวงหาผลประโยชน์ให้กับหมู่
คณะใดๆ โดยไม่ชอบธรรม

ภาวะอันตรายของผู้นำคริสตจักร

มีสัญญาณดังต่อไปนี้

1. มีความรับผิดชอบสูงขึ้น จนเกิดปัญหาการ
จัดการกับเวลา
2. ยึดติดกับตำแหน่งงาน ยึดติดกับหัวโขนที่

- สวมใส่จนลืมนอนหลับ หรือไม่ยอมลงจากเวที
- ภาวะที่เหลิงอำนาจจนเสียคน ดังคำพูดที่ว่า อำนาจทำให้คนเสียนิสัย และเสียผู้เสียคน
 - ความเป็นอัตตาสูงเกิน คือ เชื้อมั่นในตนเองสูงเกินไป เอาตนเองเป็นหลัก ภูมิใจในตนเองจนกลายเป็นหยิ่งผยอง นึกว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่
 - เป็นโรคหวาดระแวง ไม่ไว้ใจคน เพราะมีคนคอยยกยอ เป่าหู คอยกันไม่ให้คนอื่นเข้าใกล้
 - ชอบพูดถึงความสำเร็จของตนเองอยู่เสมอ สร้างความชอบธรรม สร้างภาพลักษณ์ว่าสวยหรู
 - ไม่สามารถมองเห็นความจริง รับแต่ข้อมูลที่สวยงาม ถูกประจบสอพลอ ไม่รับฟังข้อมูลจริง ปฏิเสธความจริง
 - มีข้อมูลที่หลากหลายมากเกินไป จนทำให้สับสน วุ่นวาย ตัดสินไม่ได้ บางครั้งขัดแย้งกัน
 - เกิดความรู้สึกเชิง เบื่อหน่าย เหนื่อย อ่อนเพลีย วุ่นวาย
 - ทำงานแบบขอไปที ขาดความกระปรีกระเปรา เข้าขามเย็นขาม ขวดยนโยบายใหม่ๆ
 - ยิ่งสูงยิ่งหนาว ยิ่งเหงา โดดเดี่ยว ถูกคนอื่นทอดทิ้ง

การป้องกันปัญหาที่จะเกิดกับผู้นำในคริสตจักร

3 G ที่ฆ่าผู้นำ คือ

GIRLS (ผู้หญิง), GOLD (เงินทอง), GLORY (ชื่อเสียง)

GIRLS (ผู้หญิง)

ย.ลาร์รี่พูดไว้ว่า "ขณะที่ศิษยาภิบาลให้คำปรึกษาแก่สตรีนั้น ควรมีบุคคลอื่นร่วมอยู่ด้วย" เพราะเป็นสิ่งล่อแหลมและมีอันตรายเหลือหลาย ศิษยาภิบาลอย่าสอบถามข้อมูลทางเพศจากสตรีที่มาขอคำปรึกษา อย่าแสดงความเห็นอกเห็นใจจนเลยเถิด อย่าตะแคงเนื้อ ต้องตัวหรืออยู่กันเพียงสองต่อสองในที่ลับตาคน ศิษยาภิบาลอย่าไปเยี่ยมสตรีที่บ้านของเธอโดยที่ภรรยาของศิษยาภิบาล ไม่ได้ไปด้วย มีผู้นำคริสตจักรอยู่ 2

ประเภท ที่อาจล้มเหลวในบาปเรื่องเพศ พวกที่หนึ่ง คือ พวกที่ไม่สนใจครอบครัวของตัวเอง มักมองเห็น "สนามหญ้า" บ้านคนอื่น เขียวสดกว่า "สนามหญ้า" บ้านของตนเอง มักมีเรื่องขัดแย้งกับภรรยาหรือทะเลาะเบาะแว้ง ล้มเหลวด้านเพศสัมพันธ์ ชอบออกนอกบ้าน พวกที่สอง ชอบกล่าวยกย่องภรรยาและลูกๆ จนเกินไป คือ ชอบเทิดทูน เชิดชู ชมเชย ภรรยาและลูกๆ คือ แกล้งอำพรางความจริงให้ภรรยาหลงเชื่อว่าตัวเองซื่อสัตย์ต่อครอบครัว แล้วหาช่องทางทำบาปกับสตรีอื่น

GOLD (เงินทอง)

อีกด้านหนึ่งที่ละเลยไม่ได้ คือ ทำที่ของผู้นำคริสตจักรต่อเงินทอง เขาต้องชัดเจนแจ่มแจ้งในเรื่องบัญชีรายรับรายจ่ายของคริสตจักร เขาต้องเป็นแบบอย่างก่อน เขาต้องกล้าสอนเรื่องการถวายแก่สมาชิก และระมัดระวังสิ่งล่อลวงจากเงินทอง

GLORY (ชื่อเสียง) หรือ อำนาจ

ผู้นำที่ดีของคริสตจักร ต้องควบคุมไม่ใช่งับคับดูแลไม่ใช่จับผิด นำหน้าไม่ใช่ลากจูง ผู้นำต้องรู้จักจําแนก รู้จักขีดจำกัดของตัวเอง ต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ถ่อมตน รับฟังผู้อื่นดั่งเดือนใช้ระบบประชาธิปไตย หลีกเลี่ยงเผด็จการ การผูกขาดอำนาจ ผู้นำต้องวิเคราะห์ข้อมูลเปิดใจ วิสัยทัศน์กว้างไกล เปิดมุมมองใหม่ๆ ไม่ใจแคบ ไม่หลงตน ไม่หลงยึดติดกับแก้อียอมเปิดทางให้คนอื่นทำ กรองข้อมูลจากหลายๆ ฝ่าย

นอกจากนี้ผู้นำคริสตจักรต้องมีนิมิต แผนการ และฤทธิ์อำนาจสำหรับงานรับใช้ นิมิต คือ ความสามารถเห็นสิ่งที่พระเจ้าจะกระทำในอนาคต เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรพระเจ้า

ผู้นำคริสตจักรต้องค้นหาแผนการในการรับใช้ นั่นก็คือต้องให้พระเจ้าเป็นเจ้านายในชีวิตก่อน ใช้พระคัมภีร์เป็นหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจ แล้วอธิษฐานหาเป้าหมายชีวิต ของประทาน และการทรงเรียกจาก พระเจ้า คอยฟังเสียงพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงกระตุ้นเตือนในจิตใจ แสวงหาคำแนะนำจากคริสเตียนที่เติบโตฝ่ายวิญญาณ แล้วรอคอยเวลาของพระเจ้า เมื่อถึงเวลาให้กระทำด้วยความเชื่อ

การเป็นผู้นำตามแนวทางพระคัมภีร์

1. ฟังหาพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณจะช่วยเหลือเราเมื่อเราอ่อนแอและอธิษฐานไม่เป็นคำ (โรม 8: 26-27) ในทำนองเดียวกันพระวิญญาณก็ทรงช่วยเหลือเรา เมื่อเราอ่อนกำลังด้วย เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยเหลือเรา ในเมื่อเรารู้ว่าควรอธิษฐานไม่เป็นคำ และพระองค์ผู้ทรงสันตสุขใจมนุษย์ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงอธิษฐานขอเพื่อธรรมิกชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

2. ฟังหาการอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นพลังและเคล็ดลับแห่งความช่วยเหลือของผู้นำคริสตจักร การอธิษฐานสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งร้ายเป็นดี อธิษฐานมากจะเหนื่อยน้อย อธิษฐานน้อยจะเหน้อยมาก ไม่อธิษฐาน ทุกสิ่งจะพังทลาย การอธิษฐานของผู้ชอบธรรมมีพลังทำให้เกิดผล

3. ฟังหาพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ คือ อาหารแห่งชีวิต เป็นโคมน่องเท้า เป็น

ดาบสองคม ใช้ต่อผู้ขาดาน มีพยานภาพอยู่เสมอ เป็นประโยชน์ในการสอนการตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดีขึ้น เพื่อคนของพระเจ้าจะพริ้วพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

นิสัยที่ดี 10 อย่างของผู้นำคริสตจักรตามหลักการของพระคัมภีร์

1. กล้ายอมรับผิด
2. รู้จักขอโทษคนอื่น
3. ยอมเสียสละเพื่อส่วนรวม
4. มีจริยธรรมที่ดีงาม
5. ไม่หยิ่งผยอง
6. ไม่โอ้อวด
7. ไม่เป็นคนเผด็จการ
8. ไม่ถือรั้นหัวแข็ง
9. ไม่ละโมภ โลกมาก
10. ไม่เห็นแก่ตัว

นิสัย 10 อย่าง

ที่ผู้นำคริสตจักรต้องหลีกเลี่ยง

1. คล้อยตามโลกทัศน์ของโลกเสมอ
2. กินจุ อิ่มเกิน กระหืดกระหอบ
3. เร่งรีบในทุกสิ่งอยู่เสมอ
4. ชอบสนองศันหาของเนื้อหนัง
5. ละเลยไม่เอาใจใส่สุขภาพ
6. อดหลับอดนอนบ่อยๆ
7. ติดโทรศัพท์ นครน้า
8. แอบคู่มือลามก อนาจาร
9. ไม่ยอมใช้สมองคิด เอาแต่ใช้เนื้อหนัง
10. ไม่ยอมพูดคุย สูงส่งกับใครเลย

ผู้นำกับทางเลือกจัดการกับปัญหา

โดยพิจารณา ระหว่างความล้มเหลวกับความล้มพินัย

แบบที่ 1 วิธีที่ประสบความสำเร็จต่ำ

และเกิดความล้มพินัยต่ำ

คือ การหลีกเลี่ยงเพื่อไม่ต้องเผชิญหน้า

แบบที่ 2 วิธีที่ประสบความสำเร็จต่ำ

แต่เกิดความล้มพินัยสูง

คือ การสมยอม

แบบที่ 3 วิธีที่ประสบความสำเร็จสูง

แต่เกิดความล้มพินัยต่ำ

คือ การต้องการเอาชนะแบบไม่มีเหตุผล

แบบที่ 4 วิธีที่ประสบความสำเร็จปานกลาง

และเกิดความล้มพินัยแบบปานกลาง

คือ การประนีประนอม อะลุ่มอล่วย

แบบที่ 5 วิธีที่ประสบความสำเร็จสูง

และเกิดความล้มพินัยสูง

คือ การร่วมมือกันแก้ไขปัญหา

บทสรุป

ผู้รับใช้เต็มเวลา ควรเป็นผู้นำคริสตจักรที่ดี รอบคอบ เอาใจเขามาใส่ใจเรา มองการณ์ไกล มีอัธยาศัยไมตรี เข้ากับคนง่าย ใจกว้าง มีมนุษยสัมพันธ์ ติดสนิทกับพระเจ้า หุ่นเหตุการณ์อธิษฐาน รักษาชีวิตที่บริสุทธิ์ ไม่ประมาทสะเพร่า

หมายเหตุ

การเขียนบทความในครั้งนี้ ผู้เขียนได้ข้อมูลส่วนใหญ่มาจากเอกสารประกอบการบรรยายของผู้เขียนเอง ซึ่งรวบรวมข้อมูลมาจากหลายแหล่ง และได้เก็บสะสมมาเป็นเวลานาน ทำให้ไม่สามารถค้นหาแหล่งที่มาเพื่อนำมาอ้างอิงได้ จึงขอยกยมา ณ ที่นี้

อ. สงคราม เกียรติปริยญาติ

B.A. (Econ), M.Div.

ผู้อำนวยการภาคสนาม และอาจารย์หมวดศาสนศาสตร์
สมรสกับคุณกาญจนา มีลูกชายหนึ่งคนและลูกสาวหนึ่งคน
(สรวรเสริญ และ สุทธิพร) เป็นสมาชิก ศจ.โมเดิร์น
ปัจจุบันรับใช้ที่ ศจ.มิมิดใหม่ และอีกหลายแห่ง

เอลียาห์และเอลีซา

รูปแบบการเป็นผู้นำจากพระคัมภีร์เดิมในมุมมองของสังคมวิทยา

ศจ.โยชิโกะ ฮิดากะ

บทนำ

ในศตวรรษที่ 9 กคศ. อาณาจักรอิสราเอลเหนือได้มีผู้นำที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นสองคน นั่นคือ เอลียาห์ และอีกคนหนึ่งคือ เอลีซา ในหนังสือพงศาวดารได้บันทึกข้อมูลและเรื่องราวเกี่ยวกับเขาทั้งสองคนไว้อย่างมากมาย

เอลียาห์ 1 พงศาวดาร บพที่ 17-19, 21

และ 2 พงศาวดาร บพที่ 1-2

เอลีซา 1 พงศาวดาร บพที่ 19:19-21

และ 2 พงศาวดาร บพที่ 2-3

ในบทความฉบับนี้จะมีการเปรียบเทียบระหว่างผู้นำทั้งสองคน โดยใช้มุมมองทางสังคมวิทยา¹ ซึ่งเป็นมุมมองความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำกับสังคม เหตุผลที่นำมาเปรียบเทียบคือ ทั้งสองมีความแตกต่างกันในเรื่องของความเกี่ยวข้องกับสังคม ดังนั้นรูปแบบของเขาทั้งสองจึงมีประโยชน์ในการนำมาศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบของการเป็นผู้นำในปัจจุบันด้วย

1. เบื้องหลังความเป็นมา

เอลียาห์เป็นชาวทิชบีซึ่งอาศัยอยู่² ที่กิเลอาด

(1 พกษ. 17:1)

เอลีซา เป็นบุตรชายพี่ชายนามเอลเมโฮลาห์

(1 พกษ. 19:16, 19-21)

ในข้อมูลของเอลียาห์นั้นมีการบันทึกไว้อย่างไม่ชัดเจน ในข้อมูลที่เราถืออยู่ทำให้เรารู้เพียงว่าเขาอาศัยอยู่ที่แคว้นกิเลอาดซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน หรือ ทางทิศตะวันออกของอาณาจักรอิสราเอลเหนือ เป็นข้อมูลกว้างๆ เท่านั้น นักวิชาการก็ยังไม่สามารถทราบได้ว่า ทิชบีนั้นอยู่ที่ไหน

แต่ เอลีซา จะมีข้อมูลให้ศึกษาหลายอย่าง เช่น บ้านเกิดของเขา คือ เมืองอาเบลเมโฮล บิดาชื่อ ชาฟัท จาก

1 พงศาวดาร 19:19-21 เราพอเดาได้ว่าเขาเป็นลูกชานาที่มีตระกูลและฐานะดี³ เพราะในวัฒนธรรมของชาวอิสราเอลนั้นการกล่าวถึงชื่อบิดาก็แปลว่าบุคคลนั้นมาจากตระกูลใหญ่ ซึ่งตรงข้ามกับเอลียาห์ที่ไม่ได้รับการบันทึกในเรื่องชื่อของบิดาของเขา และอีกเหตุผลหนึ่งที่ว่าเอลีซามาจากตระกูลใหญ่นั้นเกี่ยวข้องกับเมื่อเขาได้รับการเลือกจากเอลียาห์ ในพระคัมภีร์บันทึกว่า ขณะนั้นเอลีซากำลังไถนาด้วยวัว 12 คู่ และเมื่อเขาตัดสินใจติดตามเอลียาห์ เขาก็มาวัว 1 คู่ เพื่อเลี้ยงฉลองกับประชาชน

2. บทบาทต่อสังคมส่วนตัว

ชีวิตของเอลียาห์จะเป็นชีวิตที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพัง แต่เอลีซาก็กลับเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับสังคมกว้างขวาง ซึ่งจะนำมาวิเคราะห์ในความสัมพันธ์กับสังคมของเขาทั้งสอง

¹ ศึกษานเรื่องการวิเคราะห์บรรดาผู้เผยพระวจนะเรื่องเอลียาห์และเอลีซาจากมุมมองสังคมศาสตร์ จาก Max Weber, The Ancient Judaism, translated and edited by Hans H. Gerth and Don Martindale, Glencoe: Free Press, 1952, 105-1

² คำฮีบรูว่า Tōšab แปลได้ว่า แทท (sojourner, alien) (ยพท. 12:45) จาก L.Koehler & W.Baumgartner, The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old

Testament, Study Edition, Vol.2: E.J.Brill, 2001: 1712.

³ S. Szikszal, "Elisha" The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol.2. (Nashville: Abington Press), p.91.

ด้วยความที่เอลีชาห์เป็นคนที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว จึงทำให้เมื่อเขาพบกับปัญหาเขาจึงไม่มีที่ลี้ภัย ดังนั้นเมื่อต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก เอลีชาห์จึงต้องหลบหนีไปอยู่ที่ข้างลำธารเครีท (1 พกษ. 17 :1-6) เมืองคาราเฟทในดินแดนของฟินิเซีย เพื่อขอความช่วยเหลือจากแม่ยายยากจนที่เขาพบที่นั่น (1 พกษ. 17:7-16) เอลีชาห์มักจะระบายความรู้สึกของเขาด้วย ถ้อยคำที่ว่า "ข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว ..." (1 พกษ. 18:22, 19:10: 14) เขาเป็นคนไม่มีที่อาศัย ดังนั้นชีวิตของเขาจึงต้องหลบหนีด้วยความกลัว (1 พกษ. 19:3, 2 พกษ. 1:15) เอลีชาห์ต้องหลบหนีไปโดยลำพังจนถึงถิ่นทุรกันดาร ด้วยความเหน็ดเหนื่อยและท้อแท้จนเขาร้องต่อพระเจ้าให้ฆ่าเขาเสีย (1 พกษ. 19:3-4) แม้ในพระคัมภีร์บันทึกว่า เอลีชาห์มีคนรับใช้คนหนึ่งแต่ก็ไม่พบบทบาทอะไรต่อชีวิตของเขา (1 พกษ. 18: 42-44 , 19:3) หรือแม้แต่เอลีชาห์ที่เอลีชาห์เลือกมาเป็นลูกศิษย์ก็ไม่พบบทบาทใดๆ และไม่ปรากฏชื่อของเขาในพระคัมภีร์ตอนช่วงชีวิตของเอลีชาห์ เราพบชื่อของเอลีชาห์เพียงสองครั้งคือ จากการเลือกเขามาเป็นศิษย์และปรากฏชื่อของเอลีชาห์อีกครั้งในช่วงสุดท้ายของชีวิตเอลีชาห์เท่านั้น (1 พกษ. 19:21, 2 พกษ. 3:11)

สำหรับ เอลีชาห์ เขามีครอบครัวหรือตระกูลที่ได้อธิบายตอนต้นแล้วและเขายังมีผู้ร่วมงานอีกมากมาย (2 พกษ. 2:15-18) เอลีชาห์ เป็นผู้นำของสมาคมผู้เผยพระวจนะ (guild⁴ : กลุ่มบุคคลที่มีอาชีพเดียวกัน) ที่ต้องดูแลสมาชิกตลอดจนครอบครัวของพวกเขาด้วย (2 พกษ. 4:1-7; 38-41; 42-44, 5:2 , 6:1-7) เอลีชาห์มีคนรับใช้ชื่อเกะซี ซึ่งเป็นผู้ที่ทำงานช่วยเหลือเอลีชาห์อย่างมาก (2 พกษ. 4:11-37, 5:20-27, 8:1-6) และเอลีชาห์ยังมีคนรับใช้คนอื่นๆ อีก (2 พกษ. 6:15, 9:1; 3) ยิ่งกว่านั้น เอลีชาห์ยังมีผู้อุปถัมภ์ (patron) ที่ช่วยเหลือด้านการเงินและอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ แก่เขาด้วย เช่น

หญิงมั่งมีชาวซูเนม ผู้ช่วยเหลือเขาทั้งด้านส่วนรวมและส่วนตัวตลอดชีวิตของเอลีชาห์ (2 พกษ. 4:8-37, 8:1-6)

3. บทบาทต่อสังคมภายในประเทศ
ถ้อยคำแรกที่ออกมาจากปากของเอลีชาห์คือการลงโทษกษัตริย์อาหับ ในเรื่องการกัณดารอาหาร (1 พกษ. 17:1) เอลีชาห์อธิบายเหตุผลของการลงโทษนี้ว่าเพราะกษัตริย์อาหับและในราชวงศ์อมรีไปนับถือพระของชนชาติอื่น (1 พกษ. 18:16-17) แต่กษัตริย์อาหับที่เชื่อในพระบาอัล⁵ ได้มองว่าการกัณดารอาหารนี้เกิดจากตัวเอลีชาห์ที่ทำให้พระบาอัลไม่พอใจ (1 พกษ. 18:18) เอลีชาห์จึงตกเป็นศัตรูของกษัตริย์และของชาติ ดังนั้นจึงต้องฆ่าเอลีชาห์เสีย (1 พกษ. 18:10 ,19:2, 21:20) อย่างไรก็ตามการกัณดารอาหารเป็นภัยที่กระทบกระเทือนถึงประชาชนจึงเขาได้ว่าประชาชนต้องเกิดความไม่พอใจต่อเอลีชาห์อย่างมากเช่นกัน (1 พกษ. 18:21)

ส่วนเอลีชานั้นมีความสัมพันธ์กับสังคมดีมาก วันหนึ่งมีชาวเยรีโคมาพบเอลีชาห์เพื่อให้เขาแก้ปัญหาใหญ่ของเมือง ซึ่งแสดงว่าสังคมให้ความสนใจ และให้เกียรติแก่เขาอย่างมาก (2 พกษ. 2:19-22) กษัตริย์อิสราเอลมาหาเอลีชาห์บ่อยครั้งเพื่อมาขอคำแนะนำเกี่ยวกับปัญหาบ้านเมือง (2 พกษ. 3:11-20, 6:21-22,

⁴ S. Szikszai, "Elisha" The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol.2 (Nashville: Abington Press), p.91.

⁵ โยธาพระบาอัลดูเกี่ยวข้องกับฤดูกาลต่างๆ และความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินบนสภาพดินฟ้าอากาศ W. HERRMANN, "BAAL". Edited by K. van der Toorn, Bob Becking and Pieter Willem van der Horst, Dictionary of Deities and Demons in the Bible DDD, (Leiden: Boston: Grand Rapids, Mich.: Brill: Eerdmans, 1999), pp.138-139.

8:4-6) และเอลีชาช่วยแก้ไขสถานการณ์วิกฤตของกษัตริย์ (2 พกษ. 5:7-8 , 6:8-12) เอลีชามีสิทธิพิเศษในการทูลขอต่อพระราชาราชและผู้บัญชาการกองทัพด้วย (2 พกษ. 4:13) เอลีชาไม่ใช่เป็นแค่ผู้ช่วยเหลือกษัตริย์เท่านั้นแต่เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิวัติราชวงศ์อมรี (2 พกษ. 9:1-3) และ การเปลี่ยนกษัตริย์ของซีเรีย (2 พกษ. 8:7-15) ในช่วงที่เอลีชากำลังจะเสียชีวิต กษัตริย์เยโฮอาชมาพบเอลีชาถึงที่นอนและทูลเรียกเอลีชาว่า "บิดาของข้า บิดาของข้า ราชครูของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ" (2 พกษ. 13:14-15) จึงนับได้ว่าเอลีชาเป็นบุคคลสำคัญของชาติเลยทีเดียว

4. บทบาทต่อสังคมระหว่างประเทศ
ศัตรูของเอลีชาห์คือศาสนาบาอัล ที่พระนางเยเซเบลนำเข้ามาจากอิสราเอลเหนือ พระนางเยเซเบลเป็นราชธิดาของเอธิบาอัล พระราชาของชาวไซดอน ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งของแคว้นฟินิเซีย กษัตริย์อาหับแต่งงานกับพระนางเยเซเบลด้วยเรื่องของผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกับประเทศ เมืองต่างๆ ที่อยู่ในแคว้นฟินิเซีย มีความสัมพันธ์ที่ดีกับอิสราเอลและอยู่เคียงมาเป็นระยะเวลานานแล้ว ตัวอย่างเช่น เมืองไทระในแคว้นฟินิเซียได้ส่งไม้และช่างฝีมือมาช่วยก่อสร้างพระวิหารในเยรูซาเล็มด้วย (1 พกษ. 7:13 , 1 พศด. 14:1) เมืองทางแคว้นฟินิเซียในยุคนี้มีความเจริญทั้งทางด้านเศรษฐกิจและด้านวิทยาการต่างๆ มากกว่าอิสราเอล สำหรับเอลีชาห์นั้นเขามองว่าพระนางเยเซเบลเป็นเสมือนตัวแทนวัฒนธรรมและศาสนาของชาวฟินิเซีย ดังนั้น เอลีชาห์จึงกล่าวโทษนางอย่างรุนแรง (1 พกษ. 16:31, 21:23-26) แต่ทว่าในยุคนี้อิสราเอลเปิดประเทศเพื่อต้อนรับความเจริญในด้านต่างๆ เข้ามา กษัตริย์และผู้นำประเทศในระดับสูงจึงยกย่องให้พระนางเยเซเบลเป็นเหมือนบุคคลที่มีประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองแต่พวกเขากลับคิดว่าเอลีชาห์นั้นใจแคบ อนุรักษนิยมอย่างรุนแรงเกินไปและต่อต้านความเจริญใหม่ๆ ของประเทศ โดยสังเกตจากการที่เอลีชาห์ต่อต้านพระนางเยเซเบลและนโยบาย

การปกครองของกษัตริย์อาหับ

แต่สำหรับเอลีชานั้นเขาสามารถเข้าได้แม้กับกษัตริย์ของประเทศศัตรู เช่น ครึ่งหนึ่งเอลีชาห์ไปหากษัตริย์ของซีเรียที่เมืองหลวงดามัสกัส (2 พกษ. 8:7-15) และอีกครั้งหนึ่งที่ทหารซีเรียเข้ามาที่หมู่บ้านของเอลีชาห์และเขาได้เลี้ยงต้อนรับทหารเหล่านั้น แม้ว่ากษัตริย์อิสราเอลจะเสนอให้ฆ่าศัตรูให้หมดก็ตาม (2 พกษ. 6:8-23) และอีกครั้งหนึ่งที่เอลีชาห์รักษาโรคให้นาอามานที่เป็นผู้บัญชาการกองทัพของอาณาจักรซีเรีย (2 พกษ. 5:1-16) และยังสามารถแสดงความเข้าใจต่อความเชื่อดั้งเดิม⁶ ของนาอามานและใจกว้างต่อการที่นาอามานจะต้องไปสักการะพระริมโมน⁷ ในพระวิหารของเขา (2 พกษ. 5:17-19)

5. อิทธิพลต่อสังคมในสมัยของเอลีชาห์และเอลีชา

ประเด็นหลักของเอลีชาห์นั้นอยู่ที่คำพูดที่กล่าวโทษซึ่งมาจากพระเจ้า ด้วยความที่เขาเห็นแก่พระเจ้าจึงส่งผลให้เขาถูกตัดออกจากสังคม จากความสัมพันธ์กับชนชั้นต่างๆ ทั้งกษัตริย์และคนทั่วไป เขาจึงมีชีวิตอย่างโดดเดี่ยวและไม่เหลือใครแม้กระทั่งในช่วงที่

⁶ พระเจ้าแต่ละองค์มีเขตแดนในการดูแล ผู้ที่จะนมัสการพระนั้นๆ ต้องยืนอยู่ในดินแดนของพระนั้นด้วย I. W. Slotkin, Kings I & II, The Soncino Books of the Bible, (London, New York: the Soncino Press, 1983), pp.193-194

⁷ Rimmon (ภาษาฮีบรูเรียกว่า Rammon) พระที่ควบคุมพาหนะและถูกเก็บ เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ฮาดัด (Hadad) (พงศ.12: 11) Mordechai Cogan & Hayim Tadmor, II Kings: the Anchor Bible, Doubleday, 1988, p.65, J. C. Greenfield, "Hadad", Edited by K. van der Toorn, Bob Becking and Pieter Willem van der Horst, Dictionary of Deities and Demons in the Bible, (Leiden: Boston: Grand Rapids, Mich.: Brill: Eerdmans, 1999), p.379

พระเจ้ารับเขาขึ้นไปบนท้องฟ้า เขาก็มีเพียงเอลีชาที่อยู่กับเขาในเวลานั้น แต่ชีวิตของเอลีชาที่นับว่าเป็นผู้สร้างแนวทางการวิเคราะห์การเมืองโดยใช้ศาสนาและจริยธรรมเป็นมาตรฐาน ประชาชนมีสิทธิที่จะล้มล้างกษัตริย์ได้หากพวกเขาเห็นว่าสิ่งที่กษัตริย์ทำนั้นผิดต่อศาสนาและจริยธรรม เช่น เอลีชาที่เลือกเยชูบุตรนิมซีเป็นกษัตริย์องค์ใหม่และสนับสนุนให้เขาล้มล้างราชวงศ์อมรีให้หมด (1 พกษ. 19:15-17) ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้สถาบันทางการเมืองในอาณาจักรอิสราเอลเหนือไม่มีความมั่นคงและราชวงศ์ที่ปกครองในยุคต่อมาจะมีช่วงเวลาการปกครองสั้นๆ เท่านั้น

ส่วนเอลีชาจะเป็นผู้ที่เห็นแก่ประชาชน โดยเขาได้ทำการอัศจรรย์เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้อื่นและจนถึงระดับสังคม เพื่อช่วยให้พวกเขาได้รับความสะดวกสบายในชีวิตมากขึ้น การกระทำเช่นนี้จึงเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกับคนทุกชนชั้นและเขายังยอมรับกับสิ่งใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมดังนั้นในชีวิตของเอลีชาจึงมีเป็นที่ยอมรับนับถือจากผู้คนมากมาย จนกระทั่งถึงช่วงเวลาที่เขาเสียชีวิต

6. อิทธิพลต่อสังคมในสมัยยุคหลัง

ในยุคหลังจากที่เอลีชาเสียชีวิตไปแล้ว อิทธิพลของเขายังส่งผลต่อคนในยุคหลังอย่างมาก เช่น ในพระคัมภีร์ใหม่ ชื่อ เอลีชาปรากฏอยู่ 29 ครั้ง แต่เอลีชามีการกล่าวถึงเพียงครั้งเดียว⁹ ในยุคพระคัมภีร์ใหม่มีคนเชื่อว่าเอลีชาเป็นผู้นำทางการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ (มลค. 4:5 , มธ. 11:14) สิ่งนี้ชัดเจนคือ เอลีชาเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้เผยพระวจนะต้นแบบ (classic prophets)¹⁰ กลุ่มเดียวกับเยเรมีย์และอาโมส ที่เน้นถึงถ้อยคำของพระเจ้าเป็นหลัก และในพระคัมภีร์ใหม่นั้น เราพบว่าคนยิวให้ความสำคัญต่อเอลีชาที่เทียบเท่ากับโมเสสซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในยุคเบเนจวรณ์และเอลีชาที่จึงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในยุคผู้เผยพระวจนะ (มธ. 17:3-4) และในยุคหลังของพระคัมภีร์ใหม่นั้น แนวคิดที่ว่าเอลีชาเป็นผู้

เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ยังปรากฏในวรรณกรรม ลัทธิยิว¹¹ และศาสนาอิสลาม¹² ด้วยในยุคแห่งชีวิตของเอลีชาที่อาจจะไม่มีใครเข้าใจ ความสำคัญของเขาแต่ทว่าในยุคหลังจากนั้น ชีวิตและสิ่งที่เขากระทำกลับส่งผลต่อชนรุ่นหลังอย่างมาก แต่ตรงกันข้ามเอลีชาได้รับการยอมรับนับถือแต่เพียงแค่ช่วงที่เขามีชีวิตอยู่เท่านั้น

บทสรุป

สองรูปแบบของผู้นำ พระคัมภีร์เขียนชัดเจนว่าเอลีชาเป็นศิษย์ที่ใกล้ชิดกับเอลีชาห์ (1 พกษ. 19:16, 2 พกษ. 2:6-15) ด้วยบุคลิกของเอลีชาห์ที่เป็นคนเข้าใจยาก ไม่นิยมเข้ากับกลุ่มคน และค่อนข้างเป็นคนที่น่าเกรงกลัวในสายตาของคนทั่วไป¹³ ดังนั้น เอลีชาจึงเป็นผู้นำคำสอนที่รุนแรงเด็ดขาดของเอลีชาห์ไปถ่ายทอดต่ออย่างอ่อนโยนลง เพื่อให้ประชาชน เข้าใจได้ เอลีชาห์จึงเป็นเหมือนลูกไฟ¹⁴ ที่

⁹ S. Szikszai, "Elisha" The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol.2. (Nashville: Abington Press), p.92.
¹⁰ ชื่อเอลีชาปรากฏใน มธ. 11:14, 16:14, 17:3,4,10,11,12, 27:47,49; มก. 6:15, 8:28; 9:4,5,11,12,13, 15:35,36; มธ. 1:17,4:25,26, 9:8,19,30,33; ลก. 1:21,25; มธ. 11:2; มก. 5:17. ชื่อเอลีชาปรากฏใน สก. 4:27
¹¹ Max Weber, The Ancient Judaism, translated and edited by Hans H. Gerth and Don Martindale. (Glencoe: Free Press, 1952). p.109.
¹² S. Szikszai, "Elijah" The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol.2. (Nashville: Abington Press), p.90.
¹³ Walsh, Jerome T., "Elijah," Edited by David Noel Freedman, The Anchor Bible Dictionary (New York: Doubleday, 1996, c1992). 2:466.
¹⁴ Gerhard von Rad, The Israel's Historical Traditions, translated by D. M. G. Stalker. (New York: Harper, 1967). p.14.
¹⁵ บุตรศิลา 48:1 (หนังสือฮีบรูธรรม) "Then the prophet Elijah arose like a fire" cf.1 แมคคาบี 2:58

ร้อนแรงและทรงอำนาจแต่เอลีชาจะเป็นผู้ที่นำไฟนั้นไปจุดส่องสว่างเป็นแสงเทียนให้กับประชาชนทั่วไป จะไม่มีใครเข้าใจความสำคัญเอลีชาห์หากขาดเอลีชาไป และเอลีชาก็จะไม่มีบทบาทหรือความสำคัญใดๆ เลยหากเขาไม่มีเอลีชาห์เช่นกัน

ในเรื่องนี้ก็เปรียบเสมือนความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูกับอาจารย์เปาโล คำสั่งสอนของพระเยซูเป็นสิ่งที่เข้าใจยากและรุนแรงสำหรับผู้คนในยุคหนึ่ง คนมากมายรวมทั้งสาวกและคนที่ติดตามพระองค์ก็ละทิ้งพระองค์ไปแม้กระทั่งช่วงที่พระองค์สิ้นพระชนม์ แต่ผู้ที่อธิบายและนำคำสั่งสอนของพระองค์มาปรับให้คนในยุคต่อมา รวมไปถึงคนต่างชาตินอกเหนือจากคนยิวเข้าใจได้ง่ายขึ้น นั่นก็คือ อาจารย์เปาโล ดังนั้นหากขาดอาจารย์เปาโลก็คงไม่มีศาสนาของพระเยซูคริสต์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ Max Weber ซึ่งเป็นนักสังคมวิทยาชาวเยอรมันเรียกว่า Routinization of Charisma¹⁵ คือการนำสิ่งที่พิเศษที่อาจเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวมาใช้ให้เป็นเรื่องประจำ หรือเป็นการเอาสิ่งที่ยากมาทำให้เข้าใจและนำมาปฏิบัติตามได้ง่าย

การนำเสนอที่ใช้รูปแบบผู้นำทั้งสองคนมาเปรียบเทียบกันนี้ คงไม่สามารถสรุปได้ว่าใครดีหรือไม่ดี แต่เราจำเป็นต้องเชื่อว่าพระคัมภีร์ได้ชี้ให้เราเห็นรูปแบบของผู้นำทั้งสองประเภท ซึ่งทั้งสองก็มีบทบาทและความสำคัญต่อการพัฒนาเสริมสร้างประชากรของพระเจ้าต่อไป

ดร. โบบัชชีโกะ อิตากะ
 B.Th. M.Div. M.Th. D.Th. (Cand)
 หัวหน้าหมวดพระคัมภีร์เดิม
 หมอสงฆ์อาจารย์เรียวโกะ มีลูกสาวสองคน
 และลูกชายหนึ่งคน (Shion, Makiko & Kashin)
 ปัจจุบันรับใช้ที่ คจ.พระโขนง

¹⁵ Max Weber, Economy and Society, Edited by G. Roth and C. Wittich. (Berkeley: University of California Press, 1978), p.246.

บรรณานุกรม

พระคัมภีร์
 Biblia Hebraica Stuttgartensia. Deutsche Bibelgesellschaft: Stuttgart, 1984.
 New Jerusalem Bible. Edited by Henry Wansbrough. Darton, 1985.
 TBS Thai Bible c1971. Thailand Bible Society, 1971.
 Thai King James Version: Thai translation of the King James Version translated by Philip Pope.
 Lexicon
 Brawn, Driver & Briggs. The New Brawn-Driver-Briggs Hebrew & English Lexicon. Hendrickson, 1979.
 LKoehler & W.Baumgartner. The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament. 4 Vols. E.J.Brill, 1994-1999. Study Edition. 2 vols. 2001.
 หนังสือและพจนานุกรม
 Cogan, Mordechai & Tadmor, Hayim. II Kings: the Anchor Bible. Doubleday, 1988.
 Greenfield, J. C. "Hadad". Edited by K. van der Toorn, Bob Becking and Pieter Willem van der Horst, Dictionary of Deities and Demons in the Bible. Leiden: Boston: Grand Rapids, Mich.: Brill: Eerdmans, 1999. pp.377-382.
 Hermann W. "Baal", Edited by K. van der Toorn, Bob Becking and Pieter Willem van der Horst, Dictionary of Deities and Demons in the Bible DDD. Leiden: Boston: Grand Rapids, Mich.: Brill: Eerdmans, 1999. pp.132-139.
 Rad, Gerhard von. The Israel's Historical Traditions, translated by D. M. G. Stalker. New York: Harper, 1967.
 Slotkin, I. W. Kings I & II. The Soncino Books of the Bible. London, New York, the Soncino Press, 1983.
 Szikszai S. "Elisha" The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol.2. Nashville: Abington Press, pp.91-92.
 ———. "Elijah" The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol.2. Nashville: Abington Press, pp.88-90.
 Whitelam, Keith W. "Elisha." Edited by David Noel Freedman, The Anchor Bible Dictionary (New York: Doubleday, 1996, c1992). 2: 472-473.

Weber, Max, *Economy and Society*. Edited by G. Roth and C. Wittich. Berkeley: University of California Press, 1978.

———. *The Ancient Judaism*. translated and edited by Hans H. Gerth and Don Martindale. Glencoe: Free Press, 1952.

Walsh, Jerome T., "Elijah." Edited by David Noel Freedman. *The Anchor Bible Dictionary* (New York: Doubleday, 1996. c1992). 2: 463-466.

The Parent as Servant Leader

Dr. Ned R. Stewart

I do not think I will ever forget the words my daughter said to me - cutting words right into my heart. At that time I was a pastor of a church. She said, "I do not think I will marry a pastor. They are never home when the children go to bed." Those words hurt. She was saying she did not like the kind of parent I was. Her words hurt me, but evidently, it didn't hurt enough. I continued in ministry for many years, always being the workaholic and always putting the needs of the congregation above the needs of my children.

Although this is not a flattering example, I offer it reluctantly. My hope is that you will be honest in your assessment about your parenting. Most people reading this article will see themselves as serving God, as ministering to others in Christ's name. You may be a pastor or a church servant of some kind. Sadly many pastors and church servants do not parent their children as well as they could. They are busy about God's work, all the while neglecting those whom God has entrusted to them. But does our ministry begin and end with other people? Can we also consider it necessary to minister to our children, the very precious ones given to us by God himself? In our role as minister, we want to embody the characteristics of Jesus himself. Therefore we want to be both leader and servant. Should not we be both leader and servant in our homes as well?

First of all, we need to see children as a gift and responsibility from God. In the Bible, families who did not have children were anomalies. God showed his compassion time and time again in both the Old Testament and New Testament when He granted barren women to have children. This was a demonstration of God's power and His graciousness toward the faithful.¹ In many cases, there were promises connected with the birth of these children, as with Sarah when God promised that Sarah would be the mother of a nation. Luke 1:15 tells about the great ministry that John the Baptist would have. Paul broadens this to say that Christians are children of promise,² meaning that our very lives come with a promise like Isaac's.

What does it mean to be both servant and leader in the home? First we must see the role of parent as a calling from God. When God gives children to parents, there is both responsibility and accountability. Along with being a servant who has

¹ Genesis 17:16; Genesis 25:21; Genesis 29:31; Judges 13:3; Luke 1:13;

² Galatians 4:28;

the task of providing care and nurture for children, the parent also has the authority to manage the child so that the child learns how to be a responsible person. Because we have authority, we are accountable to God for how we use it -whether wisely or unwisely.

In his book *Bringing Up Boys*, James Dobson talks about the negative affects of the father's preoccupation with work on children. Then he writes about a young man whose father had been a pastor, consumed by his work and neglecting his son. When the father died at age eighty-three, the man then grown stood at his father's casket and said, "Dad, we could have shared so much love together-but I never really knew you."³

I want to encourage you to think that your children deserve the same servant spirit which you demonstrate in service of other people. In our role at church, we know the necessity of speaking clearly. We also strive to take into consideration the feelings of others. But how many times do we explode with anger at our children, or at least speak without thinking? I will attempt in this article to share ways in which we can minister to our children and treat them with the same worth and honor that others get from us.

I am indebted to Paul David Tripp who pointed me in this direction. He wrote a very helpful book, *Age of Opportunity, a Biblical Guide to Parenting Teens*. This author is quite adamant that parents should look at their children as being gifts from God, given in trust

and with the responsibility that parents would raise them as God Himself would do it. What does it mean to raise our children as God Himself would? This is what we want to explore in this article.

Are these some things we do in our parenting? Many times we strongly point out the faults of our children - we use guilt like a club to beat them down. Other times, we belittle the children and tell them how disappointed we are in them - we use condemnation of the worse kind. Then we tell our children how good we were and how hard working we were as children, that our parents were never disappointed with us - we use self-righteousness to paint ourselves as being better than we are. Guilt, condemnation and self-righteousness, are these the tools of a servant-leader or a tyrant? Would our fellow church members appreciate us if we treated them this way? How long would our church let us continue to minister this way? I hope not very long.

If we are not careful, our children will see us parents only as keepers of the rules who are angry and pronounce guilt and punishment. As such, we are often more concerned about the

³ James Dobson, *Bringing Up Boys*, (Wheaton, Ill.: Tyndale House Publishers, 2001), p. 57.

embarrassment of ourselves than what is right for our child. We act out of our pride and do not take the time to help the child "look at himself in the accurate mirror of the Word, which is able to expose and judge the heart."⁴ Because of this style of parenting in the church servant's home, there is a disconnect between how our children see us relating to others and how we relate to our children.

Paul Tripp says, "Rule keeping is behaviorism."⁵ I think it can be. But he goes on to instruct that we shouldn't try to do the work of God. We should start by declaring our need for the Gospel.⁶ We pray and we ask God to make us his instruments. Through humility, we become the servant.

Parents who are servant-leaders want to act with the same care toward their children as they would act toward a church member. Parents who follow this course have a greater goal in mind than just controlling behavior. Parents have the challenge to see their children as having spiritual lives that need to be nurtured and mentored. We should want our children to have experiences through which they come to love God with all their heart and soul and mind and their neighbors as themselves. We want our children to grow to be servants of God who love God more than their parents, whose lives reflect Christ and bring glory to God. In other words, we are parenting for God's sake and not our own.

Paul Meier wrote very personally about his responsibility as a parent: "I sometimes wake

up at night and go to my children's bedrooms. I pull up their covers to be sure they are warm, and bend over and give them a soft kiss. Then I frequently get down on my knees beside their beds and rededicate myself to God, to be the kind of father He wants me to be, because I know that God loves them even more than I ever could. And I thank God for trusting me with that responsibility."⁷

If God has given us the responsibility of parenting our children for Him, then what are our tasks? I think there are at least three tasks.

Grow our children in grace and love

First of all, we parent so that children will experience the love and redemption which we all have through Jesus Christ. This means that we examine our daily lives together so that we may discover the love which Christ has for us. A Christian parent should never settle for just controlling behavior. We should want our children to learn from day to day the

⁴ Paul David Tripp, *Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens*, (NJ: P & R Publishing, 2001), pp.19-23.

⁵ Paul David Tripp, "What is 'Success in Parenting Teens'?", *The Journal of Biblical Counseling*, Vol.23, No.3, p.13.

⁶ *Ibid.*, p.20.

⁷ Paul D Meier, *Christian Child-Rearing and Personality Development*, (Michigan: Baker Book House, 1997), p.29.

lessons which go with repentance, forgiveness and acceptance as God's children.

We all live in a fallen world. Our children are born into a fallen world. We parents are also sinful persons who make sinful choices. This is reality. But as we know, "at the right time, Christ died for us." We help our children when we recognize this reality with them. And then we show them, day by day, what it means to accept God's forgiveness, his justification and his redemption. When parents admit that they are fallen individuals too, then they can show their child how we receive God's grace and let his redeeming power work in our lives. (This means we will not longer be perfect to our children)⁸

We do this best when we can model this theological truth in our parenting. I think it is important that our children understand that we too have made mistakes and that we continue to do so despite our best efforts. From time to time, I had the responsibility to apologize to one of my children. Perhaps I had spoken too harshly. Perhaps I acted on incorrect information and made the wrong judgment. And quite likely, there were times when my response to some situation was just plain sinful and selfish. If our children can see that we are never too big or old to ask for forgiveness, then maybe they will learn to do so more easily.

In his book *Christian Child-Rearing and Personality Development*, Paul D. Meier says that children should be expected to live up to

the standard the parent lives by and not by what the parent says.⁹ Meier gives this as one of five factors in families that produce mentally healthy children.

We can also use lessons from our past and childhood to help our children. To say to your child, "I had some problems at your age too" might help them see punishment or correction is just not meanness on the parent's part. If my child has acted selfishly or harmfully, I might say, "Just the other day, I feel the same way." We could then show our child how our bad feelings did not lead to bad behavior. We cannot pretend that we don't have sinful motives and feelings. But we can show our children how we used those sinful motives and feelings to learn something valuable, especially when we were able to avoid sinful actions.

A parent who parents their children for God's sake must be humble. Taking the words of 1 Corinthians 13: 4-14, we must be an example of true love. Parents do react out of spite. Parents do keep grudges. It's no use pretending that we are perfect. We can admit that we are not. At the same time, we can show our children

⁸ Paul David Tripp, "What is 'Success in Parenting Teens'?", *The Journal of Biblical Counseling*, p.10.

⁹ Paul D. Meier, pp. 87-88.

what it means to repent, ask for forgiveness and then grow in grace as God intended.

To be the servant-leader, we can take 1 Corinthians 13, study it with our children. This is what perfect love is all about. Then we can frankly and honestly admit the difference between our love and this lesson of love. Hopefully we can help each other grow in love and grace. The servant-leader realizes that he is a fellow human being and that he does not have a different nature than his child.

How does the servant-leader style work here? First, the servant puts the needs of the child before his own. In Mark 9:35, Jesus tells his disciples, "If any one would be first, he must be last of all and servant of all." The parent loses his fear of embarrassment. He is willing to be embarrassed if he can teach a lesson to his child. As the leader, he will take the time necessary for discussions with his children. He will arrange schedules, he will hold off appointments. He will set priorities. The leader knows that children of different ages have different needs. He exercises parental authority and manages the family accordingly.

Grow our children in wisdom and experience

The second task of the parent is like the first - to provide an environment where the family discovers theological truths. If we approach life humbly, then we can ask at every turn, "What does this (event) teach us about God

and man?" We want our children to know God and to serve Him. Following the Biblical injunction to have God's word in our home and lives, we must take the time to be the teachers our children need. First and foremost, this means using time wisely. For children, the word love is spelled TIME. In the sad story from my own life told above, my daughter was feeling very acutely the lack of time with me. We cannot tell our children that we love them, but do not take the time to talk, to reflect, and do things together.

Gary Chapman calls this "creative teaching."¹⁰ The parent creates an atmosphere in which the child eagerly learns from a parent who enthusiastically teaches. It is a home where the parent respects the person of the child and the child responds to the parent because of this. What does the parent respect about the child? The parent respects the child's natural tendency toward boredom and the autonomy of the child who can refuse to participate. No matter how much authority we have, we must know that the child can close their mind at will and disregard anything we have to say.

¹⁰ Gary Chapman, *Five Signs of a Loving Family*, p. 95.

We do not need to hold a special seminar - everyday events are enough to provide the laboratory. We see people in our neighborhood who are having conflict. We go shopping at the shopping center. We see a movie or listen to music together. We have differences of opinion in our home. We hear a sermon on Sunday. We read the Bible together daily. We listen to the news about our nation or the world. All of these provide the diligent parent with plenty of material to teach theological truths.

Now I have a warning for parents. In counseling, we have a maxim: Seek to understand before you seek to be understood. I think this is wise for parents. If we seek to understand our child's thinking first, then they will accept our thinking afterward. Also, I am not giving us license to start teaching (or preaching!) on every subject. Our children would soon tire of us (and probably have already!). We would not like ourselves either. Paul Tripp suggests that we start by questioning the children first. Here are some suggestions based on various events.

Discussion of current event or something we experience together:

- What did you see?
- What did you hear?
- What did you think this meant?
- What could it mean in your life?
- What was helpful - or not helpful?
- What do you think God would say about this?
- What have we read or heard lately that would help us interpret this (thing or event)?

Discussion of inappropriate behavior:

- What did you intend?
- What was your motive?
- What did you need from this?
- What did you feel about this?
- What do you want me (your parents) to think about this?
- What would others in our church think about this?
- What will others think about our family because of this?
- Does this honor God or not?

What have we read from scripture recently that would teach you about this behavior?

Discussion of live styles and worldly influences:

- What did you see or experience?
- How did it make you feel?
- Twenty years from now in the future, what could this mean to us?
- Does this event help us prepare for eternity?
- Can you compare this with what we have studied in God's Word?
- How will this make the world (or our lives) better or worse?
- How will this affect our relationships?
- Because of this, are we more secure or less?

Remember: seek first to understand and then to be understood. That should be the parent's objective. Because when we are understood, then we listen more easily to the other person. Of course, we as parents do not need to work to have respect. But if we want our children to really, really listen to us, they will learn this best from seeing us demonstrate our listening skills first.

The choice of wording is also very important. Gary Chapman, in a chapter Words of Affirmation encourages us to use positive words.¹¹ We are to commend our children and find the positive in what they are doing and thinking. We should not focus on the negative or approach them as though we are judging them.

As we ask the right questions, we teach our children how to ask the right questions - first of themselves and then of their peers who want to influence them. When our children are not with us, but with their friends or at school, they need to learn to question what is happening and what others want them to do. They also need to question themselves or they will rush blindly into situations and behavior that is not appropriate.

After we have listened carefully and non-judgmentally, then we can ask softly, "would you like to hear what the Bible has to say about this subject?" Now we parents need to know firsthand what the Bible does say. When I was a child, every night I could hear my mother pray as she knelt by her bed. This

image stays with me even today. What a great example of a personal relationship with God! After all was said and done, my mother faced God, shared with God, cried with God and depended on Him totally. I knew that from her example, not from her preaching at me.

Paul Tripp writes that the family is the place children learn to value wisdom. Children learn this from watching adults. When we are children, we think that our parents know everything - well at least until we become teenagers. When we are children, we wonder how we will perform as adults. So our children want to know their parents secrets - how can they be so wise? We need to show them that our source of wisdom is not ourselves, but from God. If they watch the adults in their lives go daily to the Bible, they will believe that the Bible is the source of our wisdom.

Since I teach seminary, I often ask myself, "What is the best education?" If we could assemble and give to our students every fact they need for life, would this be the best education? No, because it's impossible. The best education is not knowing everything.

¹¹ Gary Chapman, *The Five Love Languages of Teenagers*. (Chicago: Northfield Publishing, 2005), p.41.

but knowing where to get the information we need, how to analyze the information we have found, and how to apply that information to a particular need in life. We want our children to know the source of wisdom is not a parent or a grandparent or even a fortune teller. The source of our wisdom is the Bible. Without the Bible, we depend on wisdom from culture, wisdom from family and even wisdom from fads and fashions that are popular at the moment.

How does this work in a practical way? We must do a little planning or thinking about our daily life or events to come. Then we can think ahead about what it is that we want our children to learn. For instance, our children may really want to go see a movie that is very popular. We would then find out as much information as we could about the movie before taking our child to see it (or if they are older, letting them go see it with their friends). But then we take the time to sit and discuss the movie with them.

Another caution for parents: please use this advice with discretion and with an understanding of your child's age and maturity. When our children are young, we can expect the discussion to be more simple and concrete than if they are older and able to discuss abstract points. This would be true whether we are discussing a current event or a passage from the Bible.

Grow our children to succeed in the real world

The last task of parents we will discuss is that we have to help our children adjust their lives to live in the real world. Following our idea that the home is a laboratory in spiritual values, we need to apply this to the world and culture around us. There are two ways we do this.

First, parents help their children adjust to the real world by learning to live within the boundaries of rules and expectations. Again, we need to remember that we parents are parenting for God and for our children and not for ourselves. We do not burden our children with unrealistic rules or expectations. These things are not for our convenience. Therefore, rules need to be simple, concrete and very clear. As much as we can, we should use our process - understand first, then be understood. After we have declared the rules, we want to question our children to make sure we have made good rules. We are not asking if our children agree with the rules, we are asking if they understand them. A good rule can be understood (the reason for having the rule), can be explained simply, and can be easily remembered. God gave us only ten commandments for a reason. He wanted us to remember them. I think we parents should follow his example.

The parent has God-given authority. When we have rules that are clear and understandable, then we should enforce them. I have seen too many parents who have given up their authority. They want just to be the friend of the child. Maybe they remember their own parent was too strict or severe. But this is not a good reason to give up our authority. A child must obey the parent. If we have this attitude, then obedience will come. If we falter, if we are weak, then the child will take advantage of us. We must remember that children are sinners too. Even at an early age, we can see that the child wants to have his own way. If a child is to learn to listen to and respect authority in the society, it must start in the home.

Second, careful parents protect their children from danger. They teach their children how to protect themselves. For Christian children, this means learning how to resist the pressures and temptations of our culture and environment. There are several ways we serve our children. We want to give our children as much knowledge as we can about who we are as God's people and about what God expects of us. This means that the Word of God is a shield for us and our children. Children will understand this better if they learn it from the example of our lives rather than a verbal explanation.

The writer of the Proverbs (especially chapters 1 - 8) implores the prudent youth to seek wisdom. Wisdom is more than knowledge. We gain wisdom by respectfully listening to

our elders and then applying their wisdom to our circumstances. The wise person does not possess all the knowledge but is careful to ask, "Do I know enough to decide this question?" The wise man has a certain humility about what he knows and is willing to hear and understand more.

Most parents face this kind of problem in teaching their children about their culture -- the child is attracted to what the parent wants to prohibit. This happens because the child perceives the parent as wanting to keep them from something pleasurable and fun which everyone else is doing. The servant parent understands the perspective of the child and is willing to enter their world by showing their attraction to these things. They are honest enough to admit the power of the temptation. But there is a simple formula I have found when discussing alternatives with children or even adults.

I use this formula: "I thought, I felt, I found." These "I" statements make a powerful point because they are personalized and real. "I thought" tells about a time when I encountered something powerful and attractive in the world. "I felt" tells about the impact this temptation had on me. "I found" relates a realization (wisdom) from my experience. In this way, I am relating a story that is personal, true,

and applicable. As a servant, I enter my child's world and lead them from a point of view of wisdom and not power.

Another very important thing I want to demonstrate to my child is that he/she too is to be a servant in the world. Christ Jesus showed the ultimate in serving others when He laid down his life for mankind, even mankind that did not deserve it or care about it. He served others without a thought of return or reward. The parent who takes this approach is willing to agonize with their child over important decisions without forcing them to make premature choices. This parent, by action and word, shows that one can live without being selfish and greedy. When the child of this parent grows up, they can honestly say, "I became a servant because my parent was humble enough to serve me."

Lest you think that this type of parent is at a disadvantage and that the parent is trying to be too close or friendly with the child, let me assure you that this is not the case. A servant parent is willing to make the tough decisions, is willing to counter the child's naturally selfish instincts and does what he does without concern for approval from the child. This is not like being a friend to the child, although one hopes this can happen. The sacrificial attitude described above means also that the parent is willing to take the road the child would not choose, is willing to make the decision counter to the child's wishes and forgoes the pleasures of love which is earned by doing what the child wants.

Conclusion

We call parenthood a ministry because it involves a calling. When God gives us children, He calls us to be responsible, authoritative, and accountable. We must approach parenting with the same seriousness we could approach our ministry in the church. It is no less important. We have the charge to care for souls.

We call parenthood a ministry because it involves certain behaviors and results. Our children are in the process of sanctification. Our method and effectiveness of parenting will affect this process and its result. Only God himself can make a person what they become, but our role is to help them know God and the gift of His Word.

We call parenthood a ministry because we look outward and not inward. We do it for others, most especially our children. We do not take the road because it is easy. We sacrifice. Serving God through serving others is ministry. We also serve God through parenting the children He has given us.

Bibliography

- Chapman, Gary. *The Five Love Languages of Teenagers*. Chicago: Northfield Publishing, 2005.
- Chapman, Gary. *Five Signs of a Loving Family*. Chicago: Northfield Publishing, 1997.
- Dobson, James. *Bringing Up Boys*. Wheaton, Ill.: Tyndale House Publishers, 2001.
- Meier, Paul D. *Christian Child-Rearing and Personality Development*. Michigan: Baker Book House, Grand Rapids, 1997.
- Tripp, Paul David. *Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens*. NJ: P & R Publishing, 2001.
- Tripp, Paul David. "What is 'Success in Parenting Teens'?" *The Journal of Biblical Counseling, Christian Counseling Education Foundation*, Vol. 23, No.3.

พ่อแม่ในฐานะเป็นผู้นำที่รับใช้

ดร. เม็ต ฮาร์ สจ๊วต

ผู้แปล คุณอุจจินดา จิตต์ปราณี

ผู้เรียบเรียง คุณวารินทร์ ควรรพธรรม

เมื่อครั้งที่ผมเป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรแห่งหนึ่ง ผมไม่เคยลืมคำพูดที่ลูกสาวพูดกับผมว่า "หนูคงจะไม่แต่งงานกับศิษยาภิบาล เพราะพวกเขาไม่เคยอยู่บ้านในเวลาที่ถูกๆ จะเข้านอน" คำพูดนี้บาดหัวใจของผมยิ่งนัก ผมรู้สึกเจ็บปวด เพราะลูกกำลังบอกว่า ลูกไม่ชอบพ่อ ในแบบที่ผมเป็น คำพูดของลูกทำให้ผมเจ็บปวด แต่คงยังเจ็บปวดไม่พอ เพราะผมยังคงรับใช้เหมือนคนข้างนอก ต่อไปอีกหลายปี และมักจะให้ความต้องการของสมาชิก มาก่อนความต้องการของลูกๆ เสมอ

ตัวอย่างที่ผมยกมาเป็นเรื่องที่ไม่น่าภูมิใจนัก ซึ่งผมก็เล่าด้วยความสังเวช ผมเพียงแต่หวังว่าคุณจะประเมินการทำหน้าที่พ่อแม่ของตัวเองอย่างตรงไปตรงมา คนส่วนใหญ่ที่อ่านบทความนี้เห็นว่าตนเองกำลังรับใช้พระเจ้า หรือกำลังปรนนิบัติผู้อื่นในพระนามของพระคริสต์ คุณอาจจะเป็นศิษยาภิบาล หรือผู้รับใช้ตำแหน่งใดๆ ในคริสตจักร แต่เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ศิษยาภิบาลและผู้รับใช้หลายคนกลับไม่ได้เป็นพ่อแม่ที่ดีของลูกๆ อย่างที่ควรจะเป็น คนเหล่านั้นยุ่งอยู่กับงานของพระเจ้า แต่กลับละเลยคนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พวกเขาดูแล ถ้าเช่นนั้น งานรับใช้ของเราเริ่มต้นและสิ้นสุดลงเฉพาะกับคนนอกครอบครัวเท่านั้นหรือ? เป็นไปได้ไหมที่เราจะเห็นว่าจำเป็นที่เราจะต้องเลี้ยงดูลูกๆ อันเป็นบุคคลที่มีค่ามากที่สุดที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา? ในฐานะที่เราเป็นบทบาทเป็นผู้รับใช้ เราปรารถนาที่จะให้ชีวิตเราสะท้อนลักษณะของพระเยซูคริสต์ ดังนั้นเราจึงอยากจะเป็นทั้งผู้นำและผู้รับใช้ ถ้าเช่นนั้นเราควรจะเป็นทั้งผู้นำและผู้รับใช้ที่บ้านของเราด้วยมีไหมหรือ?

ประการแรก เราต้องมองว่าลูกๆ เป็นของประทานและความรับผิดชอบที่พระเจ้าประทานให้ ในพระคัมภีร์ ครอบครัวที่ไม่มีลูกเป็นครอบครัวที่ผิดปกติ พระเจ้าทรงสำแดงความเมตตาของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ด้วยการประทานลูกให้กับหญิงที่เป็นหมั้น ซึ่งเป็นการสำแดงถึงฤทธิ์อำนาจและพระกรุณาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อผู้ที่ลี้ภัย¹ มีหลายกรณีที่มีพระสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการเกิดของเด็กๆ เหล่านี้ เช่น เรื่องของซาราห์ที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าซาราห์จะเป็นมารดาของบรรดาประชาชาติ ลูกา 1:15 บอกเล่าเกี่ยวกับงานพันธกิจยิ่งใหญ่ที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจะเป็นผู้กระทำ เปาโลยังขยายความด้วยว่าคริสเตียนเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค²

การเป็นทั้งผู้นำและผู้รับใช้ที่บ้านหมายความว่าอย่างไร? ประการแรก เราต้องมองว่าบทบาทของการเป็นพ่อแม่นั้นเป็นการทรงเรียกจากพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงประทานลูกๆ ให้กับพ่อแม่ ก็มีความรับผิดชอบและภาระตามมา นอกจากพ่อแม่จะเป็นผู้รับใช้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลและเลี้ยงดูลูกๆ แล้วพ่อแม่ยังมีสิทธิ์อำนาจที่จะจัดการกับลูกๆ เพื่อ

¹ Genesis 17:16; Genesis 25:21; Genesis 29:31

Judges 13:3; Luke 1:13

² Galatians 4:28

ช่วยให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ ด้วย เพราะเรามีสิทธิ์อำนาจ เราจึงต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าในเรื่องการใช้สิทธิ์อำนาจนี้ ว่าเราใช้อย่างฉลาดหรือไม่

ในหนังสือชื่อ เด็กผู้ชาย การท้าทายที่ต้องฟันฝ่า (Bringing Up Boys) ของเจมส์ ด็อบสัน พูดถึงผลในทางลบของการที่พ่อเห็นงานสำคัญกว่าลูก แล้วเขาก็เล่าถึงชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งมีพ่อเป็นศิษยาภิบาล ที่ทุ่มเทให้กับงานและละเลยลูกชาย เมื่อผู้เป็นพ่อเสียชีวิตลงเมื่ออายุ 83 ปี ลูกชายซึ่งโตเป็นหนุ่ม ยืนอยู่ข้างโลงศพของพ่อแล้วพูดว่า "พ่อครับ เราน่าจะได้แบ่งปันความรักให้แก่กันมากๆ แต่ผมไม่เคยรู้จักพ่อจริงๆ เลย"³

ผมอยากให้คุณคิดว่า ลูกของคุณคู่ควรกับการที่จะได้สัมผัสถึงจิตวิญญาณแห่งการรับใช้ที่คุณแสดงออกในเวลาที่คุณรับใช้ผู้อื่น เมื่อเรามีบทบาทที่คริสตจักร เราจำเป็นต้องพูดให้ชัดเจน และยังคงพยายามคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น แต่มีกี่ครั้งที่เราละเมิดอารมณ์โกรธใส่ลูกๆ หรือไม่ก็พูดกับลูกโดยไม่ทันคิด? ในบทความนี้ผมจะพยายามให้แนวทางที่เราจะสามารถเลี้ยงดูลูกๆ ของเรา และปฏิบัติต่อลูกอย่างเห็นคุณค่า และให้เกียรติเด็กเช่นเดียวกับที่เรากระทำต่อผู้อื่น

ผมเป็นหน้พอล เดวิด ทริปป์ (Paul David Tripp) ซึ่งชี้ประเด็นให้ผมได้เข้าใจในเรื่องนี้ ท่านเขียนหนังสือชื่อ ยุคของโอกาส แนวทางตามหลักพระคัมภีร์ สำหรับผู้ที่เป็นพ่อแม่ของเด็กวัยรุ่น (Age of Opportunity, a Biblical guide to Parenting teens) ซึ่งเป็นหนังสือที่มีประโยชน์มาก พอลยืนยันค่อนข้างหนักแน่นว่า พ่อแม่ทุกคนควรมองว่าลูกๆ เป็นของขวัญจากพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงมอบให้ด้วยความไว้วางใจ และความรับผิดชอบว่าพ่อแม่จะเลี้ยงดูพวกเขาให้เติบโตขึ้นเหมือน ดังที่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูด้วยพระองค์เอง

การเลี้ยงดูที่เหมือนดังที่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูด้วยพระองค์เองหมายความว่าอย่างไร? เราจะพูดถึงเรื่องนี้ในบทความนี้

เราทำสิ่งเหล่านี้ในการเลี้ยงดูลูกหรือเปล่า? หลายครั้งที่เราประกาศความผิดของลูกๆ อย่างรุนแรง คือ เราใช้ความผิด (guilt) ของพวกเขาเป็นไม้ตีพวกเขาให้ล้มลง บางครั้งเราทำให้ลูกรู้สึกด่าต้อย และบอกลูกว่าเราผิดหวังในตัวพวกเขาเพียงไร คือเราใช้คำตำหนิที่รุนแรง (condemnation) แล้วก็บอกกับลูกๆ ว่า สมัยที่เราเป็นเด็กเราไม่เคยทำให้พ่อแม่ ผิดหวัง เราเป็นเด็กดีและทำงานหนักขนาดไหน ซึ่งเราใช้ความชอบธรรมของตนเอง (self-righteousness) แต่งแต้มจนตัวเราดูดีว่าที่เราเป็น ความผิด คำตำหนิ และการใช้ความชอบธรรมของตนเอง เป็นวิธีการของผู้นำที่รับใช้ (servant-leader) หรือผู้นำที่เผด็จการ? สมาชิกคริสตจักรจะชื่นชมเราหรือไม่ ถ้าเราปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นนี้? คริสตจักรจะยอมให้เราใช้วิธีการเหล่านี้นานสักแค่ไหน? ผมหวังว่าคงไม่นานนัก ถ้าเราไม่ระมัดระวัง ลูกๆ จะมองว่าเราเป็นเพียงผู้คุมกฎ มีแต่ความเกรี้ยวกราด เอาแต่ตัดสินและลงโทษ ด้วยเหตุนี้เราจึงมักใส่ใจกับความอับอายของตนเองมากกว่าที่จะใส่ใจว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับลูกๆ ของเรา เราแสดงความท้อแท้และไม่ใช้เวลาร่วมกับลูกๆ "มองดูตนเองผ่านทางกระจกที่ถูกฉาบแห่งพระวจนะคำ ซึ่งสามารถเปิดเผยและตัดสินสิ่งที่อยู่ในจิตใจของเขา"⁴

³ James Dobson, Bringing Up Boys (Wheaton, IL: Tyndale House Publishers, 2001), p. 57.

⁴ Paul David Tripp, Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens. (NJ: P & R Publishing, 2001), pp.19-23.

เมื่อครอบครัวของผู้รับใช้ในคริสตจักรเลี้ยงดูลูกเช่นนี้ จึงเกิดการไม่สัมพันธ์กัน ระหว่างการที่ลูกเห็นเรามี ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กับวิธีการที่เรามีปฏิสัมพันธ์กับลูก ของเราเอง

พอล ทริปลกล่าวว่า "การรักษากฎเป็นการเน้นที่พฤติกรรม"⁵ ผมคิดว่าก็เป็นไปได้ แต่ท่านอธิบายต่อว่าเราไม่ควรพยายามที่จะทำงานส่วนของพระเจ้า เราควรจะเริ่มต้นด้วยการบอกว่าเราจำเป็นต้องรับรู้พระกิตติคุณ⁶ เราอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้าทรงทำให้เราเป็นเครื่องมือของพระองค์ เราจะเป็นผู้รับใช้ได้ดีต่อเมื่อเรายอมถ่อมใจ

พ่อแม่ซึ่งเป็นผู้หน้าที่รับใช้ ต้องปฏิบัติต่อลูกๆ เหมือนกับที่พวกเขาปฏิบัติต่อสมาชิกของคริสตจักร พ่อแม่ที่ยึดแนวทางนี้ มีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ในจิตใจที่มากกว่า ต้องการเพียงความคุ้มครองประพฤติกของลูกๆ นับว่าเป็นเรื่องท้าทายสำหรับพ่อแม่ ที่จะมองว่าลูกๆ มีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณที่ต้องการการเลี้ยงดูและการให้คำปรึกษา เราควรปรารถนาให้ลูกๆ ได้มีประสบการณ์ต่างๆ ที่จะนำพวกเขาให้รักพระเจ้าอย่างสิ้นสุดที่สุดใจ สุดกำลัง ความคิด และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราต้องการให้ลูกๆ ของเราเติบโตขึ้นเป็นผู้รับใช้พระเจ้าซึ่งรักพระองค์มากกว่าพ่อแม่ของพวกเขาเอง ซึ่งเป็นพ่อแม่ที่มีชีวิตสำแดงพระคริสต์และถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เราเลี้ยงดูพวกเขาเพื่อวัตถุประสงค์ของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อตัวเราเอง

พอล ไมเออร์ เขียนเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเขาในฐานะพ่อ โดยเล่าเรื่องส่วนตัวว่า "บางครั้งผมจะตื่นตอนดึกและไปที่ห้องนอนของลูก ผมจะดึงผ้าขึ้นห่มให้ลูก เพื่อให้ลูกอบอุ่น และก้มตัวลงจูบลูกเบาๆ แล้วผมก็มักจะคุกเข่าลงที่ข้างเตียงลูก และทูลขอให้พระเจ้าทำให้ผมเป็นพ่อในแบบที่พระองค์ปรารถนาให้ผมเป็น เพราะผมรู้ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขามากกว่าที่ผมจะทำได้ และผมขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงวางใจ มอบความ

รับผิดชอบนั้นให้ผม"⁷

ถ้าพระเจ้าทรงประทานหน้าที่ให้เรารับผิดชอบเลี้ยงดูลูกๆ เพื่อพระองค์แล้ว อะไรคืองานที่เราต้องทำ ผมคิดว่ามีอย่างน้อย 3 ประการ คือ

เลี้ยงดูลูกๆ ของเราให้เติบโตขึ้นในพระคุณและความรักเหนือสิ่งอื่นใด เราเลี้ยงดูลูกๆ เพื่อให้ลูกๆ ได้รับประสบการณ์ในความรักและการทรงไถ่ซึ่งเราทุกคนได้รับผ่านทางพระเยซูคริสต์ หมายความว่าเราจะต้องสำรวจชีวิตประจำวันของเราด้วยกันเพื่อเราจะได้พบความรักซึ่งพระคริสต์ประทานแก่เรา พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนไม่ควรพึงพอใจเพียงการควบคุมความประพฤติของลูกได้เท่านั้น เราควรปรารถนาให้ลูกๆ ของเราเรียนรู้บทเรียนวันต่อวันในเรื่องการสำนึกต่อความบาป การให้อภัย และการที่พระเจ้าทรงยอมรับเราเป็นบุตรของพระองค์

เราทุกคนอยู่ในโลกที่ตกอยู่ในบาป ลูกๆ ของเราก็เกิดในโลกใบนี้ เราเป็นผู้เป็นพ่อแม่ก็เป็นคนบาปซึ่งมีการตัดสินใจที่ผิดพลาดด้วย นี่คือความจริง แต่เรารู้ว่า "ในเวลาที่เหมาะสมพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา" เมื่อเราระลึกถึงความจริงข้อนี้ด้วยกันกับลูก เราก็กำลังช่วยพวกเขาและแสดงให้เห็นวันต่อวันว่า การยอมรับการอภัยบาปจากพระเจ้าคืออะไร การรับการชำระให้บริสุทธิ์และการทรงไถ่ของพระองค์คืออะไร⁸

⁵ Paul David Tripp "What is 'Success in Parenting Teens'?", The Journal of Biblical Counseling, Vol.23, No.3, p.13.

⁶ Ibid. p.20.

⁷ Paul D Meier, Christian Child-Rearing and Personality Development. (Michigan: Baker Book House, 1997), p.29.

⁸ Paul David Tripp "What is 'Success in Parenting Teens'?", The Journal of Biblical Counseling, p.10.

เราทำหน้าที่เลี้ยงดูได้ดีที่สุด ก็ต่อเมื่อเราสามารถเป็นแบบอย่างตามหลักข้อเชื่อ ผมคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ลูกๆ จะเข้าใจว่าเราก็มีโอกาสทำผิดพลาด แม้ว่าเราจะพยายามอย่างดีที่สุดแล้วก็ตาม หลายต่อหลายครั้งที่ผมต้องแสดงความรับผิดชอบด้วยการขอโทษลูกๆ ของผม บางทีผมอาจพูดไม่ดีต่อลูก บางทีผมอาจจะตัดสินใจผิดพลาดเพราะข้อมูลผิดๆ ที่ผมได้รับมา และมีหลายครั้งที่ผมเลือกตอบสนองต่อเหตุการณ์เนื่องด้วยความบาป และความเห็นแก่ตัวของผม เมื่อลูกๆ มองเห็นว่าเราไม่ได้ยิ่งใหญ่ หรือแก่เกินกว่าที่จะขอโทษ พวกเขาก็เรียนรู้ที่จะทำตามง่ายขึ้น

ในหนังสือ การเลี้ยงดูลูกและการพัฒนาบุคลิกภาพแบบคริสเตียน (Christian Child-Rearing and Personality Development) นายแพทย์ พอล ดี ไมเออร์ กล่าวว่า เราควรคาดหวังให้เด็กดำเนินชีวิตถึงตามมาตรฐานที่พ่อแม่ดำเนินชีวิตอยู่ ไม่ใช่ตามมาตรฐานที่พ่อแม่พูดถึง⁹ ไมเออร์ถือว่ามาตรฐานนี้เป็นปัจจัยหนึ่งในบรรดาห้าปัจจัยในครอบครัวที่ทำให้เด็กมีสุขภาพจิตดี

เราสามารถใช้บทเรียนในอดีตและในวัยเด็กของเรามาช่วยลูกๆ ของเรา การบอกกับลูกๆ ว่า "พ่อก็มีปัญหาบางอย่างตอนอายุเท่าลูกเหมือนกัน" อาจจะช่วยทำให้พวกเขาเห็นว่าการลงโทษหรือการแก้ไขให้ถูกต้อง ไม่ใช่เจตนาร้ายของพ่อแม่ ถ้าลูกๆ ของผมทำสิ่งที่เห็นแก่ตัวหรือเป็นอันตรายต่อผู้อื่น ผมอาจพูดว่า "เมื่อก่อนพ่อก็รู้สึกอย่างนี้เหมือนกัน" จากนั้นเราก็จะทำให้ลูกเห็นว่าทำอะไรความรู้สึกที่ไม่ดีของเราจึงไม่นำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่ดีไปด้วย เราไม่สามารถแสดงทำเป็นว่าเราไม่มีแรงจูงใจและความรู้สึกที่เป็นความบาป แต่เราสามารถทำให้ลูกเห็นได้ว่า เราใช้แรงจูงใจและความรู้สึกที่ผิดบาปนั้นเพื่อการเรียนรู้บางอย่างที่มีคุณค่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราสามารถหลีกเลี่ยงการลงมือทำบาปได้

พ่อแม่ซึ่งเลี้ยงดูลูกๆ เพื่อพระนามของพระเจ้า จะต้องถ่อมใจ ข้อพระธรรม 1 โครินธ์ 13: 4-14 กล่าวว่า เราจะต้องเป็นแบบอย่างของความรักที่แท้จริง บางครั้งพ่อแม่อาจทำบางอย่างลงไปเพราะความคลุมเครือไม่ได้ พ่อแม่อาจรู้สึกไม่พอใจมาก ไม่มีประโยชน์ที่จะเสแสร้งว่าเราสมบูรณ์แบบ เป็นไปได้ที่เราจะยอมรับว่าเราไม่สมบูรณ์แบบ ในเวลาเดียวกันเราสามารถสำแดงให้ลูกๆ เห็นว่า การสำนึกบาป การทูลขอให้ให้อภัยบาป และการเติบโตในพระคุณตามที่พระเจ้าปรารถนาให้เรานั้นเป็นอย่างไร

ในฐานะที่เราเป็นผู้หน้าที่รับใช้ เราสามารถศึกษาพระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 13 ร่วมกับลูกๆ ซึ่งสอนเรื่องความรักที่สมบูรณ์แบบ จากนั้นเราต้องเปิดใจและยอมรับอย่างตรงไปตรงมาว่ามีข้อแตกต่างระหว่างความรักของเรากับความรักในพระธรรมตอนนี้ หวังใจว่าเราจะสามารถช่วยซึ่งกันและกันให้เติบโตในความรักและในพระคุณของพระเจ้า ผู้หน้าที่รับใช้ต้องตระหนักว่าเขาเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งมีธรรมชาติที่ไม่ต่างอะไรกับลูกๆ ของตน

ในที่นี้ ผู้หน้าที่รับใช้จะทำอย่างไร? ประการแรก ผู้รับใช้เอาความต้องการของลูกมากกว่าความต้องการของตนเอง โนมาร์โก 9: 35 พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนสุดท้ายและเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง" พ่อแม่ที่เป็นเช่นนี้ต้องไม่กลัวความอึดอัดใจ แต่เต็มใจที่จะรู้สึกอึดอัดในการทำบางสิ่งที่จะสามารถสอนบทเรียนแก่ลูกๆ ของตน ในฐานะผู้นำ เขาจะใช้เวลาพูด

⁹ Paul D. Meier, pp. 87-88.

คุยกับลูกๆ เขาจะจัดตารางเวลา เลื่อนการนัดพบกับผู้อื่น เขาจะจัดลำดับความสำคัญ ผู้นำจะรู้ว่าเด็กที่มีวัยต่างกันจะมีความต้องการที่ต่างกันด้วย เขาจะใช้สิทธิอำนาจของความเป็นพ่อแม่และจัดการดูแลครอบครัวตามสิทธิอำนาจนั้น

เลี้ยงดูลูกๆ ของเราให้เติบโต

ในด้านสติปัญญาและประสบการณ์

งานที่สองของพ่อแม่คล้ายกับงานชิ้นแรก คือ จัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ครอบครัวจะได้เรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับหลักข้อเชื่อ ถ้าเราดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจ ทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงในชีวิต เราจะถามตัวเองได้ว่า "สิ่งนี้ (เหตุการณ์นี้) สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษย์? เราต้องการให้ลูกๆ ของเรารู้จักพระเจ้าและรับใช้พระองค์ เชื่อบ้างคำเตือนในพระคัมภีร์ที่สอนว่า ให้เรามีพระคำของพระเจ้าในบ้านของเรา และในชีวิตของเรา เราต้องใช้เวลาสอนสิ่งสำคัญที่สุดที่ลูกของเราจำเป็นต้องรู้ การทำเช่นนี้หมายความว่าใช้เวลาอย่างฉลาด คำว่า "รัก" สำหรับเด็กๆ สะกดด้วยคำว่า "เวลา" เรื่องเศร้าในชีวิตของผมซึ่งได้เล่าไว้ในช่วงแรก เป็นเรื่องที่ถูกสาวรู้สึกอย่างยิ่งว่าไม่ค่อยได้ใช้เวลากับผม เราคงไม่สามารถบอกกับลูกๆ ได้ว่าเรารักพวกเขา ถ้าเราไม่มีเวลาพูดคุย ทบทวนและทำสิ่งต่างๆ ร่วมกับพวกเขา

แกรี แช็ปแมนเรียกการกระทำเช่นนี้ว่า "การสอนที่สร้างสรรค์"¹⁰ พ่อแม่สร้างบรรยากาศที่จะทำให้เด็กกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้จากพ่อแม่ที่กระตือรือร้นที่จะสอน ที่นี้จะเป็นบ้านที่พ่อแม่เคารพความเป็นตัวตนของลูก และลูกตอบสนองต่อพ่อแม่ด้วยเหตุที่พ่อแม่เคารพตัวตนของเขา พ่อแม่เคารพตัวตนของลูกในแง่ไหน? พ่อแม่เคารพในธรรมชาติของเด็กที่อาจจะรู้สึกเบื่อและความเป็นตัวของตัวเองของเด็ก ซึ่งอาจปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วม ไม่ว่าเราจะมีสิทธิอำนาจมากเพียงใด เราต้องรู้ว่าลูกอาจเจตนาบิดใจ และไม่ใส่ใจทุกอย่างที่เราพูด เราไม่จำเป็นต้องถึงขนาดจัดสัมมนาพิเศษ เพราะ

เหตุการณ์ในแต่ละวันก็เพียงพอที่จะนำมาเป็นบทเรียนได้ เราได้เห็นเพื่อนบ้านที่ขัดแย้งกัน เราไปซื้อของที่ศูนย์การค้า เราไปดูหนังฟังเพลงด้วยกัน เรามีความคิดเห็นแตกต่างกันที่บ้านของเรา เราฟังเทศน์ในวันอาทิตย์ เราอ่านพระคัมภีร์ด้วยกันทุกวัน เราฟังข่าวเกี่ยวกับประเทศหรือโลกของเรา เรื่องราวเหล่านี้เป็นวัตถุดิบที่จัดเตรียมไว้ให้พ่อแม่ที่กระตือรือร้นที่จะสอนความจริงตามหลักศาสนศาสตร์

ผมอยากเตือนพ่อแม่ว่า ในการให้คำปรึกษา เรามีหลักการข้อหนึ่งว่า จงพยายามเข้าใจผู้อื่นก่อนที่จะพยายามให้ผู้อื่นเข้าใจคุณ ผมคิดว่าหลักการข้อนี้เป็นหลักการที่ฉลาดสำหรับพ่อแม่ ถ้าเราพยายามเข้าใจความคิดของลูกๆ ก่อน พวกเขาจะยอมรับความคิดของเรา ผมก็จะไม่ขอแนะนำให้เริ่มสอน(หรือเทศนา) ไปเสียทุกเรื่อง เพราะในไม่ช้า ลูกๆ ก็จะเบื่อเรา (ซึ่งอาจจะเบื่อแล้วก็ได้) เราก็จะไม่ชอบตัวเองเหมือนกัน พอล ทริปปี้ เสนอว่าให้เราเริ่มด้วยการถามลูกๆ ก่อน

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำ

สำหรับสถานการณ์ต่างๆ

การสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบัน

หรือสิ่งที่เราประสบร่วมกัน

- ลูกเห็นอะไร?
- ลูกได้ยินอะไร?
- ลูกคิดว่าเหตุการณ์นี้หมายความว่าอย่างไร?

¹⁰ Gary Chapman, *Five Signs of a Loving Family*, p. 95.

- เรื่องนี้อาจเกี่ยวข้องกับชีวิตของลูกอย่างไร?
- เรื่องนี้มีประโยชน์หรือไม่ประโยชน์อย่างไร?
- ลูกคิดว่าพระเจ้าจะพูดถึงเรื่องนี้ว่าอย่างไร?
- มีเรื่องอะไรที่เราได้อ่านหรือได้ยินได้ฟังมาเมื่อเร็วๆ นี้ ที่จะช่วยให้เราตีความเรื่องนี้ (สิ่งนี้หรือเหตุการณ์นี้) ได้?

การสนทนาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

- ลูกมีความตั้งใจอะไร?
- อะไรคือแรงจูงใจของลูก?
- ลูกต้องการอะไรจากสิ่งนี้?
- ลูกรู้สึกอย่างไรกับเรื่องนี้?
- ลูกต้องการให้ (พ่อแม่) คิดอย่างไรกับเรื่องนี้?
- คนอื่นๆ ในคริสตจักรจะคิดอย่างไรกับเรื่องนี้?
- คนอื่นจะคิดอย่างไรกับครอบครัวของเรา หากลูกทำแบบนี้?
- สิ่งนี้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่?
- พระธรรมตอนใดที่เราอ่านไปเมื่อเร็วๆ นี้ ที่จะสอนลูกเกี่ยวกับพฤติกรรมนี้?

การสนทนาเกี่ยวกับรูปแบบชีวิตและอิทธิพลของโลก

- ลูกเห็นหรือได้รับประสบการณ์อะไร?
- เรื่องนี้ทำให้ลูกรู้สึกอย่างไร?
- 20 ปีจากนี้ไปในอนาคต เรื่องนี้จะมีผลกระทบอะไรต่อเรา?
- เหตุการณ์นี้ช่วยให้เราเตรียมตัวเพื่อนิรันดรกาลหรือไม่?
- ลูกสามารถเปรียบเทียบสิ่งที่เราได้เรียนจากพระคำของพระเจ้าได้ไหม?
- เรื่องนี้จะทำให้โลก (หรือชีวิตของเรา) ดีขึ้นหรือเลวลงอย่างไร?
- เรื่องนี้จะมีผลต่อความสัมพันธ์ของเราอย่างไร?
- เมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้น เราารู้สึกมั่นคงมากขึ้นหรือน้อยลง?

ข้อควรจำ:

จงพยายามเข้าใจ แล้วเขาจึงจะเข้าใจคุณ

ข้อความนี้ควรจะเป็นเป้าหมายของพ่อแม่ เพราะเมื่อเราเข้าใจแล้ว เราก็จะรับฟังคนอื่นมากขึ้น นั่นละ เราผู้เป็นพ่อแม่ไม่จำเป็นต้องทำสิ่งต่างๆ เพียงเพื่อให้ลูกเคารพ แต่ถ้าเราอยากให้ลูกๆ ฟังเราจริงๆ ลูกๆ จะเรียนรู้การยอมฟังเรา เมื่อพวกเขาได้เห็นเสียก่อนว่าเรายอมรับฟังเขา

การเลือกใช้คำก็มีความสำคัญมาก ในบทที่ชื่อว่า ถ้อยคำตอกย้ำ (Words of Affirmation) แกรี แช็ปแมน หนุนใจให้เราใช้คำพูดในแง่บวก¹¹ เราต้องชมเชยลูกและมองหาแง่มุมของสิ่งที่ลูกทำและคิด เราไม่ควรมุ่งความสนใจไปที่สิ่งที่เป็ลหรือเข้าหาลูกกราวกับว่าเรากำลังตัดสินพวกเขา

เมื่อเราถามคำถามที่ถูกต้อง เราก็กำลังสอนลูกให้ถามคำถามที่ถูกต้องด้วย โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับตัวเองก่อน แล้วก็เกี่ยวกับเพื่อนๆ ที่อยากจะมีอิทธิพลต่อพวกเขา เมื่อใดที่ลูกๆ ไม่ได้อยู่กับเรา แต่อยู่กับเพื่อนๆ หรืออยู่ที่โรงเรียน พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นและคนอื่นต้องการให้พวกเขาทำอะไร พวกเขาจำเป็นต้องถามตนเองก่อน ไม่เช่นนั้นลูกก็จะหลบลูบลบตา รับแรงเข้าสู่สถานการณ์และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

¹¹ Gary Chapman, *The Five Love Languages of Teenagers*, (Chicago: Northfield Publishing, 2005), p.41.

หลังจากที่เราฟังอย่างตั้งใจอดตั้งใจระมัดระวังและไม่
ด่วนตัดสินใจแล้ว เราจะถามอย่างอ่อนโยนว่า "ลูกอยาก
จะฟังไหมว่าพระคัมภีร์พูดถึงเรื่องนี้ไว้อย่างไร" ก่อนอื่น
เราที่เป็นพ่อแม่ต้องรู้ก่อนว่าพระคัมภีร์พูดถึงอะไร เมื่อผม
ยังเป็นเด็ก ทุกๆ คืน ผมจะได้ยินแม่อธิษฐานเมื่อเวลา
ที่แม่คุยเขาที่เตียงของท่าน ภาพนี้ยังคงอยู่ในใจผมจน
ทุกวันนี้ ถือเป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ในเรื่องการมีความ
สัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า! หลังจากที่ได้ฟังและ
กระทำสิ่งต่างๆ แม่จะหันหน้าหาพระเจ้า แม่ปันกับ
พระองค์ ร้องเพลงกับพระเจ้าและฟังพระเจ้าอย่าง
สิ้นเชิง ผมได้เรียนรู้จากแบบอย่างของแม่ ไม่ใช่จากคำ
ที่แม่เทศนาให้ผมฟัง

พอล ทริปปี้เขียนไว้ว่าครอบครัวเป็นที่ที่เด็กๆ จะได้
เรียนรู้ถึงคุณค่าของสติปัญญา เด็กๆ เรียนรู้สติปัญญา
จากการเฝ้าดูผู้ใหญ่ เมื่อเรายังเป็นเด็ก เราคิดว่าพ่อแม่
รู้ทุกอย่าง อย่างน้อยที่สุดก็จนกระทั่งเราโตเป็นวัยรุ่น
เมื่อเราเป็นเด็ก เราเฝ้าสงสัยว่าเราจะทำอะไรผู้ใหญ่
ได้อย่างไร ดังนั้น ลูกๆ จึงอยากรู้ความลับของเรา ว่า
พ่อแม่ฉลาดอย่างนั้นได้อย่างไร? เราจำเป็นต้องให้ลูกๆ
รู้ว่าแหล่งปัญญาของเรา ไม่ใช่ตัวเราแต่เป็นพระเจ้า
ถ้าพวกเขาได้เห็นผู้ใหญ่ดำเนินชีวิตแต่ละวันไปกับพระ-
คัมภีร์ พวกเขาจะเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นแหล่งสติปัญญา
ของเรา

เนื่องจากผมเป็นผู้สอนในโรงเรียนพระคริสตธรรม ผมจึง
มักจะถามตนเองว่า "การศึกษาที่ดีที่สุดคืออะไร?" ถ้าเรา
สามารถรวบรวมข้อมูลและสอนความจริงทุกอย่างที่
จำเป็นสำหรับชีวิตให้กับลูกศิษย์ของเราได้แล้วละก็
จะถือเป็นการศึกษาที่ดีที่สุดหรือไม่? ไม่ใช่เพราะเป็นไป
ไม่ได้ที่จะทำเช่นนั้น การศึกษาที่ดีที่สุดไม่ใช่การรู้ทุกสิ่ง
แต่คือการรู้ว่าเราจะหาข้อมูลที่เราต้องการได้จากที่ใด
จะวิเคราะห์ข้อมูลที่เราได้มาอย่างไร และจะนำข้อมูลนั้น
มาประยุกต์ใช้กับความจำเป็นที่เฉพาะเจาะจงในชีวิตได้
อย่างไร เราต้องการให้ลูกๆ รู้ว่าแหล่งปัญญาไม่ใช่พ่อแม่

หรือปู่ย่า ตายาย หรือแม้แต่หมอดู แหล่ง
ปัญญาของเราคือพระคัมภีร์ ถ้าปราศจาก
พระคัมภีร์ เราก็จะพึ่งพาปัญญาจากวัฒนธรรม
ปัญญาจากครอบครัว และแม้แต่ปัญญาจาก
แนวปฏิบัติและแฟชั่นที่กำลังนิยมในเวลานี้

เราจะปฏิบัติตามนี้อย่างไรได้บ้าง?
เราจะต้องวางแผนเล็กน้อย หรือคิดถึงชีวิต
ประจำวันของเราหรือเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น
แล้วเราคิดล่วงหน้าว่าเราอยากจะทำอะไร
ของเราเรียนรู้อะไรจากสิ่งนั้น เช่น ลูกอาจ
อยากดูภาพยนตร์ยอดเยี่ยมเรื่องหนึ่งมาก เราก็
ต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่องนั้นให้
มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ก่อนที่เราจะพาเขาไปดู
(หรือถ้าพวกเขาโตแล้ว ก็ให้ไปดูกับเพื่อนๆ)
แล้วเราก็ใช้เวลาพูดคุยกับลูกเกี่ยวกับภาพยนตร์
เรื่องนั้น

ข้อพึงระวังอีกข้อหนึ่งสำหรับพ่อแม่ คือ โปรด
ทำตามคำแนะนำนี้ด้วยความสุขุมรอบคอบ
และด้วยความเข้าใจวุฒิภาวะและวัยของลูก
เมื่อลูกๆ ยังเล็ก เราควรทำให้การสนทนาจะ
เรียบง่าย และเป็นรูปธรรมชัดเจนกว่า ในเวลา
ที่ลูกโตขึ้น เราสามารถพูดคุยในเรื่องที่เป็น
นามธรรมได้ ซึ่งไม่ว่าเราจะพูดคุยเรื่องเหตุ-
การณ์ในปัจจุบันที่เกิดขึ้นหรือข้อความจาก
พระคัมภีร์ เราก็ใช้หลักการนี้ได้

เลี้ยงดูลูกๆ ของเราให้ประสบความสำเร็จ
ในโลกแห่งความเป็นจริง
งานชิ้นสุดท้ายของพ่อแม่ที่เราจะกล่าวถึงก็คือ
เราจะต้องช่วยให้ลูกปรับชีวิต ให้ดำเนินอยู่ใน
โลกของความเป็นจริง นอกจากเราจะคิดว่า
บ้านเป็นห้องทดลองสำหรับค่านิยมฝ่ายจิต
วิญญาณแล้ว เรายังต้องประยุกต์ความคิดนี้

ด้วยว่า โลกนี้และวัฒนธรรมรอบตัวเรา ก็เป็นห้องทดลอง
ค่านิยมฝ่ายวิญญาณด้วยเช่นกัน ซึ่งเราจะช่วยให้ลูก
เรียนรู้ได้สองวิธีด้วยกัน

ประการแรก พ่อแม่ช่วยให้ลูกๆ ปรับตัวเข้ากับโลกแห่ง
ความเป็นจริงด้วยการเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตในขอบเขต
ของกฎเกณฑ์และความคาดหวัง เราต้องระลึกด้วยว่า
เรากำลังเป็นพ่อแม่เพื่อพระเจ้าและเพื่อลูกๆ ของเรา
ไม่ใช่เพื่อตัวเราเอง และไม่ใช่ทำตามความสะดวกของ
เรา ดังนั้น กฎเกณฑ์จะต้องไม่ยุ่งยาก แต่ต้องหนักแน่น
และชัดเจนมาก เราควรดำเนินตามวิธีการของเราให้
มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คือ เข้าใจคนอื่นก่อน แล้ว
คนอื่นจึงจะเข้าใจเรา หลังจากที่เราบอกกฎให้ลูกได้
รับรู้แล้ว เราต้องถามลูกๆ ของเรา เพื่อให้แน่ใจว่ากฎ
เหล่านั้นเป็นกฎที่ดี เราไม่ได้กำลังถามลูกๆ ว่าพวกเขา
เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์หรือเปล่า แต่เรากำลังถามว่าลูก
เข้าใจกฎหรือเปล่า กฎเกณฑ์ที่ดีจะต้องเข้าใจได้ (เหตุที่
ต้องมีกฎ) อธิบายอย่างง่ายๆ ได้ และง่าย พระเจ้าทรง
ประทานพระบัญญัติเพียง 10 ประการอย่างมีเหตุผล
พระองค์ทรงต้องการให้เราจดจำ ผมคิดว่าเราเป็นผู้เป็น
พ่อแม่ก็ควรทำตามแบบอย่างนี้

พ่อแม่มีสิทธิอำนาจที่พระเจ้าประทานให้ เมื่อเราตั้ง
กฎเกณฑ์ที่ชัดเจนและเข้าใจได้แล้ว เราควรจะปฏิบัติ
ตาม ผมได้เห็นพ่อแม่หลายๆ คนที่เลิกใช้สิทธิอำนาจนี้
พวกเขาเพียงต้องการเป็นเพื่อนกับลูก อาจเป็นเพราะ
พวกเขาระลึกได้ว่าพ่อแม่ของตนเข้มงวดหรือใช้ความ
รุนแรงมากเกินไป ถ้าเราเชื่อในหลักการที่ว่า ลูกต้อง
เชื่อฟังพ่อแม่ เราก็จะได้การเชื่อฟังจากลูกๆ ตามมา
แต่ถ้าเราละล้าละลัง และไม่เข้มแข็ง ลูกๆ ก็จะฉวย
โอกาสไม่เชื่อฟังเรา เราต้องจำไว้ว่าเด็กๆ ก็เป็นคนบาป
ด้วย แม้แต่ในช่วงที่อายุน้อย เราก็เห็นได้ว่าเด็ก
ต้องการทำตามหนทางของเขาเอง ถ้าเด็กคนหนึ่งจะ
เรียนรู้เรื่องการรับฟังและการเคารพสิทธิอำนาจในสังคม
เขาจะต้องเริ่มจากที่บ้าน

ประการที่สอง พ่อแม่ที่ระมัดระวังจะปกป้อง
ลูกๆ จากอันตราย พวกเขาจะสอนลูกๆ ว่า
ป้องกันตนเองอย่างไร สำหรับเด็กๆ ที่เป็น
คริสเตียน เรื่องนี้หมายถึงการเรียนรู้ที่จะ
ด้านทานความกดดันและการทดลองของ
วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม มีหลายๆ วิธีที่เรา
จะช่วยลูกของเราได้ เราอยากจะทำให้ลูกมี
ความรู้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ว่าเราเป็นใคร
ในฐานะคนของพระเจ้าและพระเจ้าทรงคาดหวัง
อะไรจากเรา ซึ่งหมายความว่าพระเจ้า
ของพระเจ้าเป็นโธ่ สำหรับเราและลูกๆ ของ
เรา เด็กๆ จะเข้าใจได้ดีหากได้เรียนรู้จาก
แบบอย่างชีวิตของเรา มากกว่าคำอธิบาย
ของเรา

ผู้เขียนสุภาภิต (โดยเฉพาะบทที่ 1-8) ร้องขอ
ให้คนหนุ่มที่รอบคอบเสาะแสวงหาปัญญา
ปัญญามีความหมายมากกว่าความรู้ เราได้รับ
ปัญญาเมื่อเราฟังอย่างเคารพจากผู้ที่เราเชื่อ
เราแล้วประยุกต์ใช้ปัญญาเหล่านั้นกับสภาวะ
การณ์ของเรา ผู้มีปัญญาไม่ได้ครอบครอง
ความรู้ทั้งหมดแต่จะระมัดระวังในการถามว่า
"ผมมีความรู้เพียงพอไหม ที่จะตัดสินใจใน
คำถามนี้? ผู้มีปัญญาจะถ่อมใจในสิ่งที่เขา
รู้ และเต็มใจที่จะรับฟังและทำความเข้าใจมากขึ้น

พ่อแม่ส่วนใหญ่เผชิญปัญหานี้ในการสอนลูกๆ
เกี่ยวกับวัฒนธรรม ลูกๆ จะสนใจในสิ่งที่พ่อแม่
ห้าม ที่เป็นเช่นนี้เพราะเด็กเข้าใจว่าพ่อแม่
อยากให้พวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรื่องสนุกสนาน
ซึ่งคนอื่นๆ ทำอยู่ พ่อแม่ที่รับใช้ต้องเข้าใจถึง
มุมมองของเด็กและเต็มใจที่จะเข้าสู่โลกของ
พวกเขา โดยการแสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ก็สนใจ
พ่อแม่จริงใจมากพอที่ยอมรับว่าการทดลองมี
พลังอำนาจ แต่มีสูตรที่ผมค้นพบ เมื่อผมได้
พูดคุยถึงทางเลือก กับเด็กๆ หรือแม้แต่ผู้ใหญ่

ผมใช้สูตรว่า "ผมคิดว่า ผมรู้สึก ว่า ผมพบว่า" ประโยคที่ใช้คำว่า "ผม" เหล่านี้มีพลัง เพราะเป็นการพูดถึงตนเอง โดยส่วนตัวและเป็นความจริง "ผมคิดว่า" พูดถึงเวลาที่ผมได้เผชิญกับบางอย่างที่มีอำนาจและดึงดูดใจในโลก "ผมคิดว่า" บอกถึงผลกระทบที่การทดลองมีต่อผม "ผมพบว่า" เกี่ยวพันกับการตระหนัก (สติปัญญา) จากประสบการณ์ของผม การกล่าวเช่นนี้ ทำให้ผมกำลังกล่าวถึงเรื่องต่างๆ จากมุมมองส่วนตัวของผม ซึ่งเป็นจริง อีกทั้งนำไปปฏิบัติได้ ในฐานะผู้ที่รับใช้ผมได้เข้าไปในโลกของลูกๆ และนำหน้าพวกเขาโดยอาศัยปัญญาไม่ใช่อำนาจ

สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ผมอยากจะให้ลูกได้เห็นคือ เขา/เธอก็เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งในโลกนี้ด้วย เดวิด ทริปปี้เน้นว่าครอบครัวที่เข้มแข็ง มีท่าทีของการรับใช้กันและกัน และรับใช้คนนอกครอบครัวด้วย พระเยซูคริสต์ทรงล้ำแดงถึงสุดยอดของการรับใช้ผู้อื่น ด้วยการสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อมนุษยชาติ แม้แต่มนุษย์ที่ไม่สมควรได้รับหรือผู้ที่ไม่ใส่ใจเรื่องนี้ พระองค์ทรงรับใช้ผู้อื่นโดยไม่หวังว่าจะได้รับการตอบแทนหรือรางวัล พ่อแม่ที่ใช้วิธีนี้ จะเต็มใจร่วมทุกข์กับลูกๆ เมื่อลูกได้ตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิต โดยจะไม่บังคับให้ลูกตัดสินใจเกินวัย พ่อแม่แบบนี้จะล้ำแดงด้วยการกระทำหรือคำพูด ให้เห็นว่าคนเราสามารถดำเนินชีวิตได้โดยไม่ต้องเห็นแก่ตัวและโลก เมื่อลูกของพ่อแม่แบบนี้เติบโตขึ้น พวกเขาสามารถหลุดจากใจได้ว่า "ฉันเป็นผู้ที่รับใช้ผู้อื่นเพราะพ่อแม่ของฉันทุ่มเทใจลงมากพอที่จะปรนนิบัติฉัน"

เพื่อไม่ให้คุณคิดว่าพ่อแม่แบบนี้เสียเปรียบ และเป็นพ่อแม่ที่พยายามใกล้ชิดหรือเป็นเพื่อนกับลูกมากเกินไป ผมขอย้ำว่านี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ พ่อแม่ซึ่งมีท่าทีของผู้ที่รับใช้ผู้อื่นยอมเต็มใจที่จะ ตัดสินใจในเรื่องยาก แต่เต็มใจที่จะได้แย้งสัญชาตญาณธรรมชาติที่เห็นแก่ตัวของลูก และกระทำการที่สมควรโดยไม่ต้องรอให้ลูก

เห็นชอบเสียก่อน ซึ่งการทำเช่นนี้แตกต่างจากการเป็นเพื่อนกับลูก แม้ว่าบางคนอาจคาดหวังว่าจะเป็นเพื่อนกับลูกก็ตาม ท่าทีของการเสียสละที่อธิบายไว้ข้างต้น ยังหมายความว่าพ่อแม่เต็มใจที่จะเลือกหนทางที่ลูกไม่เลือกเต็มใจที่จะตัดสินใจแม้ว่าจะไม่ตรงกับความต้องการของลูก และยอมสละความรัก ความชื่นชมที่ลูกจะมีต่อพ่อแม่เมื่อพ่อแม่ตามใจลูก

สรุป

เราเรียกการเป็นพ่อแม่ว่างานรับใช้ เพราะเกี่ยวข้องกับทรงเรียก เมื่อพระเจ้าทรงประทานลูกๆ แก่เรา พระองค์ทรงเรียกให้เรารับผิดชอบ ใช้สิทธิอำนาจและรายงานผล เราจะต้องเป็นพ่อแม่อย่างจริงจังเช่นเดียวกับที่เรารับใช้ในคริสตจักร ซึ่งจะต้องไม่สำคัญน้อยกว่านี้ เราต้องรับผิดชอบที่จะดูแลจิตวิญญาณเหล่านั้น

เราเรียกการเป็นพ่อแม่ว่างานรับใช้ เพราะเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและผลของพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจง ลูกๆ ของเราอยู่ในกระบวนการรับการชำระให้บริสุทธิ์ วิธีการของเราและประสิทธิภาพของความเป็นพ่อแม่จะส่งผลต่อกระบวนการนี้และผลที่จะเกิดขึ้นมีเพียง

พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถทำให้บุคคลนั้นเปลี่ยนแปลง แต่บทบาทของเราคือ การช่วยให้ลูกได้รู้จักพระเจ้าและพระคำที่พระองค์ประทานให้

เราเรียกการเป็นพ่อแม่ว่างานรับใช้ เพราะเรามองออกไปข้างนอก ไม่ใช่มองเข้ามาข้างใน เราทำเพื่อผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกของเรา เราไม่ได้เลือกทางนั้น เพราะเป็นหนทางที่ง่าย แต่เราเสียสละที่จะรับใช้พระเจ้าโดยผ่านการรับใช้ผู้อื่น เรารับใช้พระเจ้าด้วยการเป็นพ่อแม่ดูแลลูกๆ ซึ่งพระองค์ทรงประทานให้เรา

ดร. เน็ด การ์ สจ๊วต (Dr. Ned R. Stewart)
B.S. (Sociology), M.Div., D.Min. (Counseling)
หัวหน้าหมวดการให้คำปรึกษา
สมรสกับคุณวันดี (Wanda)
มีลูกชายสองคนและลูกสาวหนึ่งคน (Martin & Debbie) อาศัยอยู่ที่สหรัฐ
ปัจจุบันบุกเบิกคริสตจักรที่ อ. คลองจันทรา จ. กรุงเทพมหานคร

Bibliography

- Chapman, Gary. *The Five Love Languages of Teenagers*. Chicago: Northfield Publishing, 2005.
- Chapman, Gary. *Five Signs of a Loving Family*. Chicago: Northfield Publishing, 1997.
- Dobson James. *Bringing Up Boys*. Wheaton, Ill. Tyndale House Publishers, 2001.
- Meier, Paul D. *Christian Child-Rearing and Personality Development*. Michigan: Baker Book House, Grand Rapids, 1987.
- Tripp, Paul David. *Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens*. NJ. P & R Publishing, 2001.
- Tripp Paul David. "What is 'Success in Parenting Teens'?" *The Journal of Biblical Counseling*. Christian Counseling Education Foundation. Vol. 23. No.3.

การนำคริสตจักรโดยพันธกิจคริสเตียนศึกษา

อาจารย์สุมาลี ภักดิ์ประภากร

1. คำนำ

ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลนับพันๆ ปีที่ยาวนาน ต่อเนื่องอย่างไม่ขาดสาย ทั้งรูปแบบของวิถีชีวิต ประเพณี แนวความคิด ความเชื่อและความศรัทธาของพวกเขา ต่อพระเจ้าผู้สูงสุด นับตั้งแต่อับราฮัมเป็นต้นมา เป็นแนวทางที่ทำให้ชนชาติอิสราเอลคงความเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่น เป็นที่น่าฉงนของชนชาติทั้งหลายยิ่งนัก แม้ว่าไม่ได้เป็นชนชาติใหญ่โต แต่ก็ยังเป็นชนชาติพิเศษที่ปรากฏให้ชาวโลกได้รู้จักและชื่นชมในอัจฉริยะของพวกเขา อย่างเช่น อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (Albert Einstein) เป็นผู้บุกเบิกทางให้มนุษย์เข้าสู่ยุคปรมาณู เป็นผู้ชี้ทางให้มนุษย์เดินทางไปถึงดวงจันทร์ด้วยทฤษฎีฟิลิกซ์ ชิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เป็นผู้เปิดเผยจิตของมนุษย์ออกมาให้คนได้ศึกษาและรักษาจิต คาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) เป็นผู้คิดริเริ่มลัทธิคอมมิวนิสต์ และสปิโนซา (Spinosus) เป็นผู้ที่น่าเอาวิชาปรัชญาออกจากวิทยาคมาศึกษาเป็นวิทยาศาสตร์¹ สิ่งที่เป็นแนวทางและมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนอิสราเอลคือ ขบวนการการศึกษาของพวกเขาซึ่งโมเสสได้รับมาจากพระเจ้า² ท่านได้สร้างระบบการศึกษาในด้านต่างๆ เช่น ด้านความเชื่อ ด้านความเป็นอยู่ ด้านความสัมพันธ์และอื่นๆ ให้แก่ชนชาวอิสราเอล เมื่อพวกเขาได้รับการสอนได้เชื่อฟังและทำตามไม่ว่าพวกเขาไปที่แห่งใดใด พวกเขาไม่ลืมที่จะปรนนิบัติพระเจ้างดที่ท่านศึกษาได้กล่าวว่า "พระเจ้าของชาวอียิวเป็นพระเจ้าพวกเขา"³ พวกเขาไม่ลืมที่จะเรียนการสอนพระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์ได้สอนให้รู้จักพระเจ้าว่าพระองค์คือผู้ใด และมีพระประสงค์อะไรต่อชนชาวอิสราเอลและต่อบรรดาประชาชาติ⁴ ไม่ว่าพวกเขาจะไปอยู่ที่ไหนพวกเขาจะสร้างธรรมศาลาไว้เพื่อรวบรวมชนชาวอิสราเอลโดยมีผู้สอนศาสนาที่เรียกกันว่า "รับบี"

(Rabbi) มีหน้าที่อธิษฐานต่อพระเจ้า สั่งสอนและคอยดูแลให้ประชาชนประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในบัญญัติของศาสนา⁵ สิ่งเหล่านี้ได้สร้างให้อิสราเอลเป็นชนชาติที่เข้มแข็ง ยืนหยัดและอดทนทั้งเผด็จวรรคต เป็นผู้ที่ได้รับพรตามพระสัญญาที่ตรัสไว้กับอับราฮัม และเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้เพื่อให้เป็นแบบอย่างแก่มวลมนุษย์ทั้งปวง

2. ความหมายและความสำคัญ ของคริสเตียนศึกษา

คำว่า "คริสเตียนศึกษา" มาจากคำว่า "คริสเตียน" กับ "ศึกษา" รวมเข้าด้วยกัน ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Christian Education

2.1 ความหมายของคำว่า "คริสเตียน"

หมายถึง ผู้เชื่อและติดตามพระคริสต์ ซึ่งคำว่า "คริสเตียน" มาจากชาวอันติโอกในแคว้นซีเรีย ได้เรียกผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นครั้งแรก⁶ ตามที่ปรากฏอยู่ในหนังสือกิจการ 11:26 ส่วนความหมายของคำว่า "ศึกษา" หรือ "การศึกษา" หมายถึงขบวนการที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ คือ ให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีงาม มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะเพิ่มขึ้น มีทัศนคติที่สามารถจะดำเนินชีวิตในสังคม

¹ ม.ร.ว. ศักดิ์สิทธิ์ ปราโมช. อิว. (กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า), 2000. หน้า 8-9.

² เรื่องเดียวกัน. หน้า 55.

³ วอลเตอร์ เอ. เอลเวล (บรรณาธิการ). คู่มือศึกษาพระคัมภีร์. (กรุงเทพฯ: องค์การรวมธรรมเพื่อชีวิต, 1997), หน้า 131-132.

⁴ ม.ร.ว. ศักดิ์สิทธิ์ ปราโมช. อิว. หน้า 55.

⁵ ดอน เฟลิมมิง. สารานุกรมพระคัมภีร์ เล่มที่ 1. (กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแมกซิสม์), 1991. หน้า 44.

ได้อย่างมีความสุข ดังที่นักปรัชญาชื่อ พลาโต (Plato 427-347 BC.) ได้กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่าการประสานกลมกลืนของจิตวิญญาณเป็นเป้าหมายของการศึกษา หมายความว่า การให้การศึกษาเป็นการป้อนเพาะสัญชาตญาณแห่งคุณงามความดีในมนุษย์" ความคิดของชาวกรีกเห็นว่ามนุษย์สามารถที่จะบรรลุถึงคุณงามความดีได้โดยผ่านความรู้⁶ ขณะที่ความคิดของคริสเตียนเห็นว่ามนุษย์จำเป็นต้องได้รับพระคุณจากพระเจ้า เพราะมนุษย์เป็นคนบาป ดังนั้นความหมายของคำว่า "คริสเตียนศึกษา" น่าจะมีความหมายมากกว่า ขบวนการศึกษาของคริสเตียนที่ได้เรียนรู้จักพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อให้ผู้เชื่อในแต่ละช่วงวัยได้รับการเปลี่ยนแปลง จิตใจ อุปนิสัย แนวความคิดและพฤติกรรมในทางที่ดี มีชีวิตที่เติบโตฝ่ายวิญญาณ ดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์

2.2 ความสำคัญของคริสเตียนศึกษา

พันธกิจในคริสตจักรโดยทั่วไปคือ การเทศนา การสอน รวีวารศึกษา การนมัสการ การประกาศ การสงเคราะห์ ฯลฯ การงานทุกอย่างมีการริเริ่ม การสานต่อ การดำเนินงาน การแก้ไขและการพัฒนาต่อไป คริสตจักรต้องให้การศึกษาแก่สมาชิกในการรับใช้และให้การศึกษาพระวจนะอย่างต่อเนื่องและจริงจัง พันธกิจต่างๆ ของคริสตจักรจึงจะสามารถดำเนินต่อไปได้ ชาวอิสราเอลได้เรียนรู้ถึงผลดีของการเชื่อฟังมาตลอดทุกยุคทุกสมัย ในพระวิหารสอนโดยพวกปุโรหิต ในธรรมศาลาสอนโดยพวกธรรมจารย์โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมบัญญัติ พิธีกรรมในเทศกาลต่างๆ ตลอดจนคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะ มีการท่องจำ การบรรยาย ในสมัยของกษัตริย์เยโฮชาฟัส พระองค์ให้ข้าราชการของพระองค์ออกไปสั่งสอนตามหัวเมืองยูดาห์ (2 พศด.17:7-9) ต่อมาในสมัยของเนหะมีเย ท่านเอสราได้อ่านพระบัญญัติในวันสะบาโต ซึ่งนับว่าเป็นพันธกิจที่สำคัญในเวลานั้น มีพวกเลวี 13 คนช่วยกันอ่านพร้อมทั้งอธิบายให้ประชาชนได้เข้าใจ "เอสราปุโรหิตได้นำธรรมบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิงและบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจ

ได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ดและท่านหันหน้าไปทางลานเมืองหน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังพระธรรม" เนหะมีเย 8:2-3 ต่อมาภายหลังพวกเขาได้มีชั้นเรียนสำหรับสอนตามธรรมศาลาของพวกเขา เด็กอายุ 5-10 ปี จะได้รับการสั่งสอนพระคัมภีร์และศึกษาคำอธิบายต่างๆ ตลอดจนจารีตประเพณีของพวกเขา ส่วนปลายวันสะบาโตก็มีการสอนทั้งเด็กและผู้ใหญ่⁷ คริสตจักรมีหน้าที่ให้การศึกษาแก่สมาชิก ดังที่พระเยซูได้ตรัสสั่งไว้ในมัทธิว 28:19-20 ".....สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเขาไว้..." และในกิจการ 5:42 "ที่ในบริเวณพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐทุกๆ วัน มิได้ขาด ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์" การสอนเป็นวิธีพื้นฐานในการสร้างอาณาจักรของพระคริสต์ให้เติบโตและเข้มแข็ง เป็นวิธีการสร้างลักษณะของคริสเตียนในการเป็นสาวกของพระคริสต์⁸ ซึ่งอาจพูดได้ว่า คริสเตียนศึกษาเป็นคำตอบในการเลี้ยงดูฝ่ายวิญญาณของสมาชิกในคริสตจักร

3. จุดมุ่งหมายของคริสเตียนศึกษา

เมื่อแนวทางของคริสเตียนศึกษาเป็นสิ่งที่จะช่วยให้อาสาสมัครในคริสตจักรได้รับความรู้ ความเข้าใจในพระคัมภีร์ และมีการดำเนินชีวิตที่ดี คริสตจักรก็สามารถเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง

⁶ ศึกษาศาสนาพื้นฐาน. คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (กรุงเทพฯ: เบสท์กราฟฟิคเพรส), 2544. หน้า 8-10.

⁷ ราตรี นารัตน์. รวีวารศึกษาและคริสตจักรเด็ก. (กรุงเทพฯ: วิทยาลัยพระคริสตธรรมกรุงเทพฯ), 1991. หน้า 8.

⁸ สิริวิทย์ จี.บี. หลักการสอนสำหรับผู้สอนคริสเตียนศึกษา. แปลโดยพรณี สุประญาสกุลและคนอื่นๆ. (กรุงเทพฯ: ศูนย์สิรินันต์), 1999. หน้า 26.

มั่นคง ดังจุดมุ่งหมายของคริสเตียนศึกษา 6 ประการ ดังนี้

1. สอนผู้เชื่อให้เข้าใจการบังเกิดใหม่ สอนเขาให้สำนึกบาป สารภาพ กลับใจ ต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เป็นสาวกของพระองค์ เป็นสมาชิกของคริสตจักรร่วมรับใช้ในพันธกิจต่างๆ ของคริสตจักรด้วยความสำนึกในพระคุณแห่งความรอด
2. สอนให้สมาชิกของคริสตจักรอุทิศตนรับใช้พระเจ้าด้วยความกระตือรือร้น อันเป็นการตอบสนองพระคุณในองค์พระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:8-10)
3. สอนให้สมาชิกของคริสตจักรเห็นความสำคัญของการนมัสการพระเจ้า ให้คุณค่าและเวลาอย่างสุดใจ (มธ. 6:33, มก. 12:30)
4. เจตคติอย่างคริสเตียน สอนให้ผู้เชื่อแต่ละคนเติบโตสู่ความไพบูลย์ของพระคริสต์ พัฒนาแนวความคิดโดยใช้พระคัมภีร์เป็นแนวทางการเรียนการสอน (อฟ 4:13)
5. สอนถึงการดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียน โดยให้เขารู้จักการพัฒนาอุปนิสัย ทักษะในการเป็นพยาน ส่งเสริมด้านจริยธรรมคริสเตียนในทุกๆ ด้านของชีวิต (เช่นในพระธรรมลูกา 12:13-21)
6. การรับใช้อย่างคริสเตียน สอนให้ผู้เชื่อรู้จักของประทานฝ่ายวิญญาณ เพื่อพัฒนาของประทานในการรับใช้พระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี (มก. 1:17)⁹

4. การนำคริสตจักร

โดยพันธกิจคริสเตียนศึกษา

คริสเตียนศึกษาเป็นพันธกิจของคริสตจักรที่ล้ำค่าอย่างยิ่ง เป็นขบวนการที่ให้การศึกษแก่สมาชิกทุกคน เพื่อพวกเขาจะได้เรียนรู้เรื่องราวของพระเจ้า พระประสงค์ของพระองค์ โดยมีพระคัมภีร์เป็นแบบเรียนและข้อมูลหลักในการเรียนการสอนดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น แต่วิธีที่จะนำขบวนการคริสเตียนศึกษาเข้าสู่พันธกิจต่างๆ ของคริสตจักรนั้น ศิษยาภิบาลต้องมีแนวความคิดและเชื่อมั่นในหลักการสอนพระวาจา เชื่อมั่นในขบวนการคริสเตียนศึกษาว่าจะสามารถสร้างให้คริสตจักรเติบโตอย่างมีคุณภาพได้

4.1 ศิษยาภิบาลกับคริสเตียนศึกษา

การที่จะเริ่มต้นงานใดๆ ในคริสตจักรจำเป็นต้องมีการวางแผนงานโดยเฉพาะงานด้านการศึกษาของคริสตจักรยังต้องการวางแผนให้ชัดเจน ทั้งฝ่ายวางแผน ฝ่ายดำเนินงาน ฝ่ายติดตามผลและการประเมินผล ในฐานะศิษยาภิบาล (pastor) ถ้าในคริสตจักรมี

⁹ โฟล์ค เอ็ม. สอนอย่างพระเยซู แปลโดย วิภาดา หุบลศักดิ์วารสาร. (กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รับมิส), 1999, หน้า 37-51

ผู้สอน	สอน	เนื้อหา	ผู้เรียน	รับการพัฒนาและเติบโต
- ครู อาจารย์ - บิดามารดา - พี่เลี้ยง ฯลฯ	- แนะนำ - อธิบาย - สาธิต - ตาม ตอบ - สืบค้น ฯลฯ	- พระคัมภีร์เดิม - พระคัมภีร์ใหม่ - ชีวิตประวัติ บุคคลสำคัญ - ประวัติศาสตร์ คริสตจักร - หลักข้อเชื่อ ฯลฯ	- ปฐมวัย - วัยประถม - วัยมัธยม - วัยอุดมศึกษา - วัยทำงาน - วัยผู้ใหญ่ - ระดับผู้นำ ฯลฯ	- เปลี่ยนแปลงทัศนคติ แนวความคิดและการดำเนินชีวิต ให้เป็นเหมือนพระคริสต์ มีค่านิยมอย่างพระเยซูคริสต์ สามารถยืนหยัดมั่นคงอยู่ในโลก ได้อย่างเป็นสุข

ทีมงานในฝ่ายต่างๆ อย่างเพียงพอ บทบาทของศิษยาภิบาลอาจจะเป็นผู้ที่คอยดูแล อำนวยความสะดวกให้การทำงานดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ อย่างเช่น คอยหนุนใจ ทำทนายให้รู้สึกอยากทำภารกิจนั้นให้สำเร็จ กระตุ้นให้เห็นภาพของผลงาน ความเจริญเติบโต การถวายเกียรติ ให้ผู้ทำการรู้สึกภาคภูมิใจในการรับใช้ ตรวจสอบ ดูแลและให้คำแนะนำเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น หากคนเข้ามาช่วยเมื่อเห็นว่าจำเป็น และอย่าลืมกล่าวชมเชยผู้ร่วมงาน หาโอกาสให้ทีมงานได้พัฒนาศักยภาพของเขามากขึ้นโดยสนับสนุนให้มีการศึกษาเพิ่มเติมหรือส่งไปอบรมเฉพาะทาง ทุ่มเทอย่างเต็มที่ที่ศิษยาภิบาล เพราะท่านเป็นผู้นำทิศทางของคริสตจักร อย่างที่ วิลเลียม เกรฟส์ ได้เขียนไว้ว่า "เมื่อศิษยาภิบาลมีส่วนร่วมโดยตรงในแผนงานคริสเตียนศึกษาของคริสตจักร คริสตจักรจะได้รับการช่วยเหลืออย่างมหาศาลเพื่อให้พระมหาบัญชาสำเร็จ"¹⁰ ผู้เลี้ยง (shepherd) และผู้นำนั้นเป็นบุคคลสำคัญที่จะนำทุกคนให้รับใช้พระเจ้า พวกเขาจะเลียนแบบชีวิตของท่านตลอดเวลา

หน้าที่ของศิษยาภิบาลในงานคริสเตียนศึกษา

1. สนับสนุนพันธกิจคริสเตียนศึกษาในที่ประชุม เป็นผู้นำในการวางแผนและประสานงานเกี่ยวกับโปรแกรมคริสเตียนศึกษา เป็นผู้นำในการพัฒนาหลักสูตร และเป็นผู้ผลักดันให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการรับใช้
2. จัดอบรมงานคริสเตียนศึกษาในคริสตจักร ครูรวีวารศึกษาเป็นทีมงานที่ล้ำค่ามาก ดังนั้นศิษยาภิบาลต้องค้นหาและสร้างครูรวีวารศึกษาเพิ่มขึ้น ซึ่งเป็นการพัฒนาสมาชิกให้ร่วมรับใช้
3. จัดประชุมครูรวีวารศึกษาเพื่อหนุนใจ และรับทราบปัญหาต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ
4. พัฒนาและกำหนดมาตรฐาน ศิษยาภิบาลควรกำหนดนโยบายและควบคุมแนวทางของหลักสูตร เป้าหมาย และคุณสมบัติของครูรวีวารศึกษา เพื่อสามารถนำมาประเมินและพัฒนาได้ภายหลัง

5. กำหนดแผนการสอน อย่างเช่น แผนการสอนตามลำดับเวลา แผนการสอนตามแบบตรรกะ โดยเริ่มบทเรียนให้ผู้เชื่อใหม่จากเรื่องมนุษย์และบาปไปถึงเรื่องความรอด แผนการสอนแบบใช้หลักจิตวิทยา การสอนตามวัย เป็นต้น

6. การวางหลักสูตร หลักสูตรต้องได้รับการวางแผนและมีความกว้าง ความลึกซึ้ง ซึ่งเป็นการวางแผนเพื่อตอบสนองทุกวัย หลักสูตรไม่ใช่เป้าหมายของรวีวารศึกษาแต่เป็นวิธีการทำให้เป้าหมายสำเร็จ¹¹

7. การประเมินผล ศิษยาภิบาลควรมีส่วนช่วยในการหาแนวทางการประเมินงานเพื่อจะอยู่ในทิศทางที่ถูกต้องตามเป้าหมาย โดยประเมินว่าการสอนเป็นไปตามแผนการสอนและตามหลักสูตรหรือไม่ ควรจะปรับปรุงพัฒนาในเรื่องใดบ้าง และผู้เรียนได้รับประโยชน์ จากการเรียนการสอนอย่างไรบ้าง

ถ้าเรามุ่งเน้นที่จะให้คริสตจักรเติบโตหรือใหญ่โตเพียงอย่างเดียวอาจจะพลาดประเด็นหลัก ฉะนั้นเราควรมุ่งเน้นให้คริสตจักรแข็งแรงและมีคุณภาพ ซึ่งพันธกิจคริสเตียนศึกษาจะเป็นแขนงของคริสตจักรที่ทำให้คริสตจักรเติบโตอย่างมีคุณภาพ¹²

¹⁰ William W. Graves, The Church Teaching and Training, Rev. Ed. (Texas: the Baptist Spanish Publishing House, 1981), p. 95
¹¹ เมลเมอร์ แอล. ทาลันส, ทำอย่างไรให้รวีวารศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ. (กรุงเทพฯ: สถาบันรวีวารศึกษาในประเทศไทย), 2000, หน้า 89.
¹² จอห์น มาร์ค เทอร์รี่, งานประกาศของคริสตจักร. (กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รับมิส), 2003, หน้า 53.

4.2 คริสเตียนศึกษาในการประกาศ

การประกาศคือการสั่งสอนและเผยแผ่ข่าวประเสริฐ หรือข่าวดีเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเจ้าที่ได้ทรงสำแดงความรักของพระองค์ต่อมนุษย์โดยทางพระเยซูคริสต์ ดังที่พระธรรมโรม 5:8 กล่าวไว้ว่า "แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา" เป็นการนำข่าวแห่งการยกโทษไปแจ้งแก่คนบาปที่จะต้องถูกลงโทษให้ได้รับการอภัยบาป เพราะว่า พระเยซูคริสต์ได้รับโทษแทนเขาแล้ว ผู้ที่เชื่อจะได้รับความรอด ผู้ไม่เชื่อจะต้องรับโทษบาปของตน คริสเตียนทุกคนต้องประกาศ เพราะว่าเป็นพระมหาบัญชาของพระเยซูคริสต์ที่ตรัสไว้ใน มัทธิว 28:19-20 "เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้ นี้แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค" และเปาโลได้กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 9:16 ว่า "เพราะการที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศข่าวประเสริฐ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศ วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า" และ โรม 10:13-15 "เพราะว่าผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะพูดต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไปประกาศ เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า "เท้าของคนเหล่านั้นที่นำข่าวดีมา ช่างงามจริงๆ หนอ"

การประกาศผ่านขบวนการคริสเตียนศึกษา
การประกาศ โดยใช้แนวทางคริสเตียนศึกษาคือการนำเอาพระคัมภีร์มาสอนในการประกาศอย่างเช่น การสอนพระกิตติคุณของพระเยซู ที่อยู่ในพระธรรมมัทธิว มาระโก ลูกาและยอห์น โดยเริ่มสอนตั้งแต่ประสูติ การ

ทำราชกิจต่างๆ จนกระทั่งถูกจับตรึงที่กางเขน และเป็นขึ้นมาจากความตาย หรือ การนำเอาพระคัมภีร์มาสอนเรื่องพระเจ้าทรงสร้างโลก มนุษย์ และความบาปเข้ามาในโลก จนถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ประทานพระเยซูคริสต์มาตายบนกางเขนเพื่อไถ่บาปของมวลมนุษย์ เป็นต้น

นอกจากนี้เราสามารถทำการประกาศผ่านทางพันธกิจต่างๆได้ เช่น พันธกิจการสอนภาษาอังกฤษที่ศูนย์รวมนักศึกษาแบปติสต์พญาไท พันธกิจกีฬาฟุตบอล "I Am Sport" ที่บางนา พันธกิจส่งเสริมอาชีพศูนย์แสงเดือนที่บางคล้า จัดค่ายประกาศภาคฤดูร้อน จัดทัศนศึกษาเพื่อการศึกษา จัดนิทรรศการในเทศกาลคริสตมาสอีสเตอร์ และอื่นๆ อีกมากมาย ในพันธกิจเหล่านี้จะต้องมีจุดประสงค์ที่จะสอนพระคัมภีร์เป็นหลักที่สำคัญ

ตัวอย่างการประกาศ

ที่ใช้แนวทางคริสเตียนศึกษา

โครงการ "พี่สอนน้อง"

ผู้สอน ทีมอนุชนคริสตจักรพลับพลา
จำนวน 7 คน

กระบวนการสอน

1. แบ่งชั้นเรียน 4 ชั้น
ชั้นอนุบาล ชั้นประถมต้น
ชั้นประถมปลายและชั้นมัธยม
2. ระยะเวลาในการสอน 12 สัปดาห์
3. เนื้อหา
เป็นการสอนภาษาอังกฤษ มีทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยจะเน้นทักษะการพูด

4. วิธีการสอน

ร้องเพลง เล่นเกมส์ เรียน
ทำกิจกรรมเสริมทักษะ

5. สื่อการสอน

คู่มือการสอน
"หนังสือ Let's Learn English !"
ซึ่งใช้พระคัมภีร์เป็นเนื้อหาบทเรียน เช่น ศัพท์บทสนทนา ไวยากรณ์ เกมสร้างสรรค์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพลงเด็กคริสเตียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมประดิษฐ์ เช่น ระบายสี ทำตุ๊กตา และอื่นๆ

6. วิธีการประกาศ

หลังจากที่ร้องเพลง เล่นเกม จนละลายพฤติกรรมแล้ว เราก็จะเล่าเรื่องของพระเยซูให้เด็กๆ ฟัง เป็นเรื่องสั้นๆ หรือเป็นข้อคิดและกำลังใจในการดำเนินชีวิต แล้วจึงทำการสอนบทเรียนภาษาอังกฤษ สดท้ายก่อนจบบทเรียนการสอนทุกครั้ง จะให้ครูพูดขอบคุณพระเจ้าสั้นๆ ให้เด็กฟังว่าพระเจ้าทำอะไรหรือช่วยอะไรครูบ้าง

ในวันสุดท้ายของการปิดภาคเรียน จะจัดให้มีปาร์ตี้ปิดคอร์ส พร้อมมีการประกาศเล็กๆ โดยทีมอนุชน จะมีการแสดงดนตรี เต้น hip-hop ละครประกาศ และเทศนาสรุปบทละคร

5. บทสรุป

คริสตจักรใช้แนวทางคริสเตียนศึกษาในการเสริมสร้างสมาชิกให้เติบโต มั่นคงในความเชื่อ นำไปสู่การพัฒนาชีวิตในด้านอื่นๆ ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตในพระคริสต์ เป็นพยานที่ดี เป็นเกลือที่ดีมีประโยชน์ต่อสังคม และถวายเกียรติแด่พระเจ้า ตามที่ทราบกันแล้วว่าในปัจจุบันมีคริสเตียนเข้าไปอยู่ในสังคมแทบจะทุกกลุ่ม ทุกชนชั้น ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง ข้าราชการ นักธุรกิจ ดารา

นักร้อง คริสตจักรจะต้องจัดการเรียนการสอนให้ทุกคน ทุกวัย ทุกอาชีพอย่างเหมาะสม เพื่อเสริมสร้างจิตวิญญาณของพวกเขาอยู่เสมอ แต่เราก็ไม่ควรที่จะจัดกลุ่มอยู่เฉพาะคริสเตียนด้วยกันเท่านั้น ควรสอนให้พวกเขารู้จักฉวยโอกาสนำเรื่องราวของพระเจ้าบอกเล่าเป็นพยานให้ทุกๆ คนได้ยินได้ฟัง นำคนมาถึงความรอด สอนเขาให้ถือสิ่งสารพัดที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ อย่างเช่น ชนชาติอิสราเอลได้เชื่อฟัง และทำตาม ดังนั้นพระเจ้ายังคงรักษาชนชาตินี้ไว้ให้เป็นชนชาติพิเศษตลอดไปตามพระสัญญาของพระองค์ คริสตจักรก็เช่นกัน จะเติบโต แข็งแรงและเกิดผลอยู่เสมอ จะต้องสอนพระวาจาของพระเจ้าเป็นประจำด้วยความเชื่อมั่นในขบวนการคริสเตียนศึกษา คริสตจักรจะก้าวเดินไปด้วยความมั่นคงเช่นกัน ดังที่พระธรรมเอเฟซัส 4:11-16 ได้กล่าวว่า "ของประทานของพระองค์ ก็คือให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวาจา บางคนเป็นผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้เป็นคนที่จะรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความโอบอ้อมของพระคริสต์ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง แต่ให้เรายึดความจริงด้วยใจรัก เพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและประสานกันโดยทุกๆ ข้อต่อที่ทรงประทานได้จำเริญเติบโตขึ้นด้วยความรัก เมื่ออวัยวะทุกอย่างทำงานตามความเหมาะสมแล้ว"

บรรณานุกรม

- เกรกอรี, มิลตัน จอห์น. กฎการสอน 7 ประการ. แปลโดยวิลเลียม อรุโธทยานนท์. กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบปติสต์. 1995.
- ศักดิ์สิทธิ์ ปราโมช. ม.ว.ว. ชิว. กรุงเทพฯ: คอกทงู. 2000.
- เทอรี, จอห์น มาร์ค. งานประกาศของคริสตจักร. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่โรมัน. 2003.
- เฟลิมมิง, ดอน. สารานุกรมพระคัมภีร์ เล่มที่ 1. กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบปติสต์. 1991.
- ทิลนาร์ แชนนีย์. ศาสนาการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2545.
- โพห์, เจ. เอ็ม. สอนอย่างไร. แปลโดยวิภาดา พูลศักดิ์วิมล. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่โรมัน. 1999.
- ราวศรี นารัตน์. ธีวาระศึกษาและคริสตจักรเด็ก. กรุงเทพฯ: พระคริสตธรรมกรุงเทพฯ. 1991.
- วอร์เรน, ริชาร์ด. คริสตจักรที่เคลื่อนไหวไปด้วยวัตถุประสงค์. กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบปติสต์. 2000.
- เอลเวล, วอลเตอร์ เอ. บรรณาธิการ. คู่มือศึกษาพระคัมภีร์. กรุงเทพฯ: องค์การอมตธรรมเพื่อชีวิต. 1997.
- คีลบีชย์ เซาร์เจวีวรัตน์. คู่มือการเลี้ยงดูจิตวิญญาณ. กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบปติสต์. 2545.
- ศึกษาศาสตร์พื้นฐาน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: เบงกักราชพิศเพช. 2544.
- สหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย. คู่มือคริสตจักรแบปติสต์ ฉบับร่าง. กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษาแบปติสต์. 1996.
- ซีวีย์, ซี.บี. หลักการสอนคำพิชิตผู้สอนคริสเตียนศึกษา. แปลโดยพรณี สุปรัชญาสกุลและคนอื่นๆ. กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่โรมัน. 1999.
- ทาร์นัส, เอ็ดเมอร์ แอล. ทำอย่างไรให้ธีวาระศึกษาโดยมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สถาบันธีวาระศึกษาในประเทศไทย. 2000.
- เฮนริคส์, ซี. ฮาเวิร์ด. การสอนที่มีคุณภาพเปลี่ยนชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: กนกวรรณสาร. 1997. Available from: <http://www.ChristianityToday.Com>.
- Graves William W. The Church Teaching and Training. Rev.Ed.Texas: The Baptist Spanishing Publishing House. 1981.

อ. สุมานี กัทพรประกาศ
B.th., B.A. (Education), M.Div.
อาจารย์หมวดคริสเตียนศึกษา
สมรสกับ ศจ.ชาติ กัทพรประกาศ ศิษยาภิบาล คจ.เจวิมกรุงเทพฯ
มีลูกสาวหนึ่งคนและลูกชายหนึ่งคน (กัทรา และ กัทพล)
ปัจจุบันรับใช้เป็นผู้อำนวยการฝ่ายคริสเตียนศึกษา คจ.เจวิมกรุงเทพฯ

A SURVEY OF NEEDS OF ENGLISH FOR THEOLOGICAL STUDENTS AT THAILAND BAPTIST THEOLOGICAL SEMINARY

Captain Vipada Poonisakvorasan,

An Adjunct Lecturer at Thailand Baptist Theological Seminary

ABSTRACT

The purpose of this study was to investigate the needs of Thailand Baptist Theological Seminary, in their English language development. This study also examined the needs of students toward the English courses. The study was conducted by means of questionnaires. The total number of subjects was 30 students, both male and female, at Thailand Baptist Theological Seminary. The respondents viewed listening and speaking as the most needed skills for improvement. The evaluation of English courses should be graded the same as other subjects from A to F. In addition, they also preferred to do activities in groups or with the whole class. With reference to the English courses, the subjects wanted general content to be emphasized. The amount of time should be 2 hours/day and 2 days/week. Furthermore, the instructors should be an equal number of Thai and native speakers who can speak Thai when necessary.

CONCLUSIONS, DISCUSSION AND RECOMMENDATIONS

This chapter presents a summary of the study, a summary of the findings, discussion, conclusions, and recommendations for further research.

1. SUMMARY OF THE STUDY

English, as an international language, is the widespread medium of international communication. In order to encourage the students to use English effectively in their study and future careers, TBTS needs to hold English courses to develop their students' English skills. Hence, the syllabus designers who are responsible for setting these courses should have comprehensive information about theological language needs in order to establish objectives. As a result, it is necessary for the syllabus designers to conduct an analysis of the TBTS students' needs before designing the English courses.

1.1 Objectives of the Study

The purpose of the study was to find out the needs of TBTS students in their English language improvement.

1.2 Subjects, Materials, and Procedures

The subjects of the study were the students at TBTS. All of the 30 students throughout the seminary were surveyed. The instruments used for data collection were a closed-

ended questionnaire and a section for additional comments. The collection of data was conducted by sending the questionnaires to the faculty in charge of activity's students. Subjects were given half an hour to return the completed questionnaires. Computer using the Statistical Package for the Social Sciences (SPSS) program analyzed the data. The number of questionnaires analyzed in this study was 30. The statistical instruments used were standard deviations, frequency distribution, percentage, and a five-point Likert scale, arithmetic mean and weighted scores.

2. SUMMARY OF THE FINDINGS

The results of the study can be summarized as follows:

2.1 Needs in English skills

Of the four skills (listening, speaking, reading and writing), the subjects stated that listening was the first priority to be developed. This is in contrast to reading that they ranked the lowest. This is due to the nature of their study in reading Thai texts in order to do assignments rather than reading English that is too difficult for beginner or intermediate students. Thus, reading seems to be less important for them whereas listening, which is regarded as important for them to listen sermons for sometimes have guest speakers in their churches or communicate with missionaries. These situations are difficult for non-native speakers, because they are not done routinely at home. Therefore, listening was their major weakness that they wanted to develop first.

2.2 The Content

The subjects indicated that the content of English courses should be mainly focused on general English, followed by theological content. According to informal discussion, the respondents mentioned that they did not want to concentrate on theological issues only, yet they wanted to have a broader view of English in order to use it in their daily life outside their seminary as well.

2.3 The Evaluation and Core Subjects

According to the findings, students would like to be evaluated in English the same as other subjects (from A to F) rather than Satisfactory (S) or Unsatisfactory (U). In addition, they needed to study English as core subjects.

2.4 Amount and Duration of Time

The subjects indicated that the amount of time for an English course, 2 days per week and 2 hours per day are strongly recommended to meet the demands of all respondents. They wanted their study every academic year. This is a difficult issue to plan in the curriculum because students are concentrated mainly in theology. English is a secular subject. However, English can support their daily life needs for socialization and modernization in the globalization era. Moreover, singing by understanding lyrics makes worshippers more appreciate the Lord. Thus, English

studying is moral support.

2.5 The Instructors

With reference to the English instructors, the majority of respondents preferred an equal number of Thai and native speakers to teach English in their studying courses. This is because they wanted to have an opportunity to practice speaking to native speakers. Also, most of them wanted instructors using mostly English and Thai when necessary. Taking this point into the consideration, it seems difficult to find native speakers who can speak Thai as well.

2.6 Focus of English Skills and Activities

According to the findings, most listening and speaking activities to be emphasized in English courses were needed extensively. The area of listening activity that was viewed as the most important was listening to daily conversations. This area of activity is also the same as the speaking activity where the respondents indicated that daily conversation was the first priority for them. Moreover, students liked to do activity together in groups.

3. DISCUSSION

According to the findings, there are interesting topics to be discussed as follows:

3.1 Activities

According to the findings of the open-ended questionnaires, some subjects suggested doing activities in groups and singing English songs. This is because most of the students are teenagers. They like entertainments e.g. sports, musics, games, and movies. So,

teachers should select appropriate activities for them. However, teachers should beware of time management.

3.2 English Skills

According to the findings, most of the respondents indicated that listening and speaking, the weakest areas for them were the first priorities that they wanted to develop. Due to the fact that the nature of environment and future work involved foreigners, especially missionaries, from various countries such as the US, Australia, the Great Britain, Korea, China and Singapore, there is a need to interact and communicate with those foreigners. The students complained that they could barely communicate with them. In addition, they also have difficulty listening to various English dialects. Moreover, they like singing and want to know the meaning of songs. Thus, they indicated that listening and speaking were the first and second priorities that they wanted to improve.

3.3 Contents

According to the content to be focused on in English courses, the respondents wanted the general content to be mainly emphasized, followed by theological related content. The reason is that most of them have poor English, so general content was the easiest for beginners to communicate. Next, their religion, Christian, is involved with English.

especially songs which they sing almost every day. Thus, theological vocabulary is important for them to know the meaning.

4. CONCLUSIONS

The following conclusions can be drawn from the discussion above.

4.1 Listening skills deserve the strongest emphasis in the syllabus designed for TBTS students, followed by speaking skills, which were the secondary concern.

4.2 The area of listening and speaking activities should emphasize daily conversation.

4.3 The content should emphasize general English. Moreover, theological contents should be included and be emphasis on vocabulary.

4.4 The amount of time should be 2 hours per day and 2 days per week.

4.5 The evaluation of the English course should be graded the same as other subjects from A to F.

4.6 The instructors should be an equal number of Thai and native speakers who can speak Thai when necessary.

4.7. Teachers should select activities in groups or with the whole class.

4.8 Teach English through audio-visual and movies as media in class.

4.9 Culture and entertainment are fascinating topics they are interested in.

4.10 They require their teacher to emphasize vocabulary in the class.

4.11 Dialogue practice and language games can help them to improve their English proficiency.

4.12 They would like to utilize their language skill to introduce topics about Thai lifestyle, which are famous in Thailand, to their foreigner friends and visitors.

4.13 The Thanksgiving festival is the most remarkable foreign event that they are interested in; moreover, for Thai culture, Songkran Festival is what students would like to learn about.

5. RECOMMENDATIONS FOR FURTHER RESEARCH

Based on the findings and conclusions of this study, the following recommendations are made for future research.

5.1 Since this study was conducted among TBTS students in Baptist denomination only, there should be an investigation in other denominations and seminaries. The result could be compared to those found in the present study.

5.2 An investigation into the needs of TBTS concerning English language development should be conducted in other languages such as Chinese, Hebrew and Greek. The result should be considered in relation to those found in the present day so that the most useful suggestions can be properly implemented.

5.3 This study was conducted with only students in the Bachelor of Theology program. Future research should be extended to the Master of Divinity program and Certificate of Theology.

5.4 Further research should investigate why Easter, may be the most important Christian event, is not a subject of great interest, but Thanksgiving - a non-religious festival is.

การสำรวจความต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาพระคริสตธรรม โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์

นาวาเอกหญิง วิภาดา พูลศักดิ์วรสาร

อาจารย์พิเศษภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนวิชาการวิจัยส่วนบุคคล ปีการศึกษา 2006

ในการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ เป็นการค้นหาความต้องการเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาโรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์ และสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีการสอนอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน

การดำเนินการวิจัยใช้วิธีรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งชายและหญิงที่มีอยู่ทั้งหมด 30 คน ผลการสำรวจปรากฏว่านักศึกษามีความต้องการทักษะการฟังและการพูดมากที่สุด ส่วนการประเมินผลการเรียน นักศึกษาเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษควรมีการให้คะแนนแบ่งเป็นเกรดเช่นเดียวกับวิชาอื่น นอกจากนี้ ในการทำกิจกรรม นักศึกษาชอบแบบทำร่วมกันเป็นกลุ่ม หรือทำร่วมกันทั้งชั้นเรียน สำหรับเนื้อหาวิชา นักศึกษาต้องการให้เน้นเรื่องทั่วไป โดยใช้เวลาเรียนวันละ 2 ชั่วโมง และเรียน 2 ครั้งต่อสัปดาห์ ในด้านครูผู้สอน ควรมีจำนวนครูไทยและครูที่เป็นเจ้าของภาษาที่รู้ภาษาไทยในสัดส่วนเท่าๆ กัน

สรุปผลการวิจัย ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ

เนื้อหาในบทนี้นำเสนอขอบเขตของการวิจัย สรุปผลการวิจัย ความคิดเห็นของผู้วิจัย บทสรุป และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ขอบเขตของงานวิจัย

ภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกันอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพในการศึกษาและการทำพันธกิจในอนาคต โรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์จำเป็นต้องมีวิชาภาษาอังกฤษไว้เพื่อพัฒนาทักษะของนักศึกษา ดังนั้นผู้จัดหลักสูตรควรมีข้อมูลที่ครอบคลุมในเรื่องความต้องการใช้ภาษาด้านศาสนศาสตร์เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้จัดหลักสูตรที่จะทำการวิเคราะห์ความต้องการของนักศึกษาก่อนการออกแบบหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษต่างๆ

1.1 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อค้นหาความต้องการในการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาโรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์

1.2 กลุ่มเป้าหมาย แบบสอบถาม และวิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายของการวิจัยคือนักศึกษาโรงเรียนคริสต์ศาสนศาสตร์แบปติสต์ หลักสูตรศาสนศาสตร์ขั้นต้น (ตรี) ทั้งหมดจำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถามแบบปลายเปิดพร้อมช่องแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม การรวบรวมข้อมูลทำโดยการส่งแบบสอบถามให้อาจารย์ฝ่ายชีวิตนักศึกษา แจกให้กลุ่มเป้าหมาย โดยใช้เวลาประมาณ 30 นาทีในการกรอกข้อมูลแบบสอบถาม สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) เครื่องมือทางสถิติที่ใช้คือค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแจกแจงความถี่ เปอร์เซนต์ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยให้นำหนักคะแนนตามมาตรวัด 5 ระดับ (five-point Likert scale)

2. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ได้จากแบบสอบถามสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 ความต้องการเกี่ยวกับทักษะภาษาอังกฤษ

ในบรรดาทักษะ 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กลุ่มเป้าหมายระบุว่าฟังเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกที่ต้องการจะพัฒนา ในทางตรงข้ามการอ่านเป็นความสำคัญอันดับสุดท้าย ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการเรียนของนักศึกษาโดยปกติจะใช้ตำราภาษาไทยในการทำรายงานแทนที่จะเป็นภาษาอังกฤษซึ่งยากเกินกว่าระดับของนักศึกษา ดังนั้นการอ่านภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่สำคญน้อยกว่าสำหรับพวกเขา ในขณะที่การฟังเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องใช้โดยเฉพาะในการฟังคำเทศนาจากนักเทศน์รับเชิญที่คริสตจักร หรือในการสื่อสารกับมิชชันนารี เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก เพราะพวกเขาไม่ได้ฝึกการฟังเป็นประจำที่บ้าน ดังนั้นการฟังจึงเป็นจุดอ่อนที่นักศึกษาต้องการที่จะพัฒนา

2.2 เนื้อหา

กลุ่มเป้าหมายระบุว่าเนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษควรจะเน้นที่ภาษาอังกฤษทั่วไป ตามด้วยเนื้อหาด้านศาสนศาสตร์ จากการสอบถามอย่างไม่เป็นทางการ ผู้ตอบแบบสอบถามบอกว่าพวกเขาไม่ต้องการที่จะเน้นในเรื่องเกี่ยวกับศาสนศาสตร์อย่างเดียว พวกเขาต้องการจะมีมุมมองที่กว้างขึ้นของภาษาอังกฤษที่จะสามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวันนอกโรงเรียนพระคริสตธรรมด้วย

2.3 การประเมินผลและการจัดภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ

นักศึกษาต้องการให้ประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษเป็นระบบเดียวกันกับวิชาอื่นๆ (จาก A-F) มากกว่าที่จะเป็นระบบ ผ่าน (S) หรือ ไม่ผ่าน (U) และพวกเขาต้องการให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ

2.4 จำนวนและช่วงเวลา

กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่ระบุว่าช่วงเวลาที่เหมาะสมของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษคือ วันละ 2 ชั่วโมง และเรียน 2 ครั้งต่อสัปดาห์ พวกเขาต้องการเรียนภาษาอังกฤษทุกปีการศึกษา นับว่าเป็นเรื่องยากที่จะจัดไว้ในหลักสูตร เนื่องจากหลักสูตรของโรงเรียนพระคริสตธรรมจะเน้นเรื่องศาสนศาสตร์เป็นหลัก วิชาภาษาอังกฤษถือเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไปวิชาหนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตามภาษาอังกฤษสามารถใช้พัฒนาพวกเขาในชีวิตประจำวันด้านสังคมและก้าวทันความทันสมัยของยุคโลกาภิวัตน์ได้ ยิ่งกว่านั้นในการร้องเพลงคริสเตียนโดยที่เข้าใจความหมายของเนื้อเพลงจะทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อพระเจ้ามากขึ้น ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่น่าสนับสนุน

2.5 ผู้สอน

เกี่ยวกับเรื่องครูสอนภาษาอังกฤษ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ขอให้มีทั้งครูไทยและครูเจ้าของภาษาในสัดส่วนเท่ากัน ทั้งนี้เนื่องจากพวกเขาต้องการโอกาสในการฝึกพูดกับเจ้าของภาษา และต้องการให้ครูพูดภาษาอังกฤษเป็นหลักและพูดภาษาไทยเมื่อจำเป็น ซึ่งเรื่องนี้ น่าจะเป็นเรื่องยากที่จะหาครูเจ้าของภาษาที่พูดภาษาไทยได้ดีด้วยมาทำการสอน

2.6 จุดเน้นของทักษะและกิจกรรมภาษาอังกฤษ

จากแบบสอบถามพบว่าการเน้นกิจกรรมการฟังและการพูดเป็นสิ่งที่ต้องการอย่างมาก ในเรื่องการฟัง สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการฟังบทสนทนาประจำวัน เช่นเดียวกับกับเรื่องการพูด ที่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่าบทสนทนาประจำวันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และนักเรียนยังชอบการทำกิจกรรมเป็นกลุ่มอีกด้วย

3. ความคิดเห็น

จากผลการวิจัยมีหลายประเด็นที่น่าสนใจ ซึ่งผู้วิจัยต้องการแสดงความคิดเห็นดังต่อไปนี้

3.1 กิจกรรมต่างๆ

นักเรียนบางคนได้แนะนำให้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม และมีการร้องเพลงภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น พวกเขาชอบความสนุกสนานเช่น เรื่องกีฬา ดนตรี เกม และภาพยนตร์ ดังนั้นครูผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับพวกเขา อย่างไรก็ตามครูควรจัดการเรื่องเวลาให้ดีขึ้น

3.2 ทักษะภาษาอังกฤษ

นักเรียนส่วนใหญ่ระบุว่า การฟังและการพูดเป็นทักษะที่อ่อนที่สุดของพวกเขา และเป็นสิ่งที่พวกเขาอยากพัฒนาที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะสภาพแวดล้อมและพันธกิจที่พวกเขาจะใช้ในอนาคตจะเกี่ยวข้องกับชาวต่างชาติโดยเฉพาะมิชชันนารีจากหลากหลายประเทศ เช่น อเมริกา ออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร เกาหลี จีน และ สิงคโปร์ นักเรียนมีความจำเป็นต้องสื่อสารกับชาวต่างชาติเหล่านี้ นักเรียนบ่นว่าพวกเขาไม่ได้สื่อสารกับคนต่างชาติเหล่านี้เลย และพวกเขายังพบความยุ่งยากในการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษที่แตกต่าง

กันอีกด้วย พวกเขาชอบร้องเพลงภาษาอังกฤษและต้องการที่จะทราบความหมายของเพลงเหล่านั้น ดังนั้นพวกเขาจึงระบุว่า การฟังและการพูดเป็นทักษะสำคัญที่อยากจะพัฒนาเป็นอันดับหนึ่งและสอง

3.3 เนื้อหา

สำหรับเรื่องเนื้อหาที่ต้องการจะเน้นในวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนต้องการให้เน้นในเรื่องเนื้อหาทั่วไป ตามด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ เหตุผลก็คือนักเรียนส่วนใหญ่อ่อนภาษาอังกฤษ เนื้อหาทั่วไปจึงเป็นเนื้อหาที่ง่ายที่สุดของผู้เริ่มต้นเรียนภาษา ส่วนเนื้อหาด้านศาสนศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญเนื่องจากเรื่องของคริสตศาสนาเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับภาษาอังกฤษโดยเฉพาะบทเพลงที่พวกเขาใช้ร้องเกือบทุกวัน

4. ข้อเสนอ

จากงานการวิจัยนี้ นำไปสู่ข้อสรุปดังนี้

- 4.1 ทักษะการฟังเป็นสิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญมากที่สุดในการออกแบบหลักสูตรสำหรับนักศึกษาโรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์ และทักษะที่ต้องให้ความสำคัญรองลงมา คือทักษะการพูด
- 4.2 ในทักษะการฟังและการพูดควรเน้นบทสนทนาในชีวิตประจำวัน
- 4.3 เนื้อหาควรเน้นภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และควรมีส่วนของภาษาอังกฤษสำหรับศาสนศาสตร์ด้วย โดยเน้นในเรื่องคำศัพท์
- 4.4 จำนวนเวลาในการเรียนควรจะเป็นวันละ 2 ชั่วโมง และเรียน 2 วันต่อสัปดาห์
- 4.5 การประเมินผลควรเป็นการให้เกรด A-F เช่นเดียวกับวิชาอื่นๆ
- 4.6 ครูผู้สอนควรมีสัดส่วนเท่ากันระหว่างครูไทยและครูเจ้าของภาษาที่สามารถพูดภาษาไทยได้เมื่อจำเป็น
- 4.7 ครูควรเลือกใช้กิจกรรมที่ทำเป็นกลุ่ม หรือ กิจกรรมที่ทำร่วมกันทั้งชั้น
- 4.8 ครูควรสอนภาษาอังกฤษผ่านสื่อการสอนต่าง ทั้งเทป ภาพประกอบ และภาพยนตร์
- 4.9 หัวข้อที่นักเรียนชอบ คือหัวข้อวัฒนธรรมและความบันเทิง
- 4.10 นักเรียนต้องการให้ครูเน้นคำศัพท์ในชั้นเรียน
- 4.11 การฝึกการโต้ตอบ และ เกม สามารถช่วยนักเรียนในการพัฒนาภาษาอังกฤษ
- 4.12 นักเรียนต้องการใช้ทักษะทางด้านภาษาในการแนะนำวิถีชีวิตไทยที่มีชื่อเสียงต่อเพื่อนและแขกชาว ต่างชาติ
- 4.13 เทศกาลวันขอบคุณพระเจ้า เป็นเทศกาลของชาวต่างชาติที่นักเรียนสนใจที่สุด ส่วนสงกรานต์เป็นเทศกาลของไทยที่นักเรียนอยากจะได้เรียนรู้มากที่สุด

5. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยเพิ่มเติม

- 5.1 เนื่องจากวิจัยนี้ทำในกลุ่มนักศึกษาโรงเรียนคริสตศาสนศาสตร์แบปติสต์ซึ่งอยู่ในกลุ่มแบปติสต์เท่านั้น ควรจะมีการทำวิจัยในกลุ่มนิกายและโรงเรียนพระคริสตธรรมอื่นๆ และนำผลมาเปรียบเทียบกับงานวิจัยนี้
- 5.2 ควรมีการสำรวจความต้องการของนักศึกษาเกี่ยวกับภาษาอื่นๆ ด้วยเช่น ภาษาจีน ฮิบรู กรีก เป็นต้น
- 5.3 งานวิจัยนี้ทำกับนักศึกษาในหลักสูตรศาสนศาสตร์ชั้นต้น (ตรี) เท่านั้น ควรมีการทำเพิ่มเติมกับนักศึกษาในหลักสูตรศาสนศาสตร์ชั้นสูง (โท) และหลักสูตรประกาศนียบัตร

5.4 ควรมีการทำวิจัยเพิ่มเติมว่าทำไมนักศึกษาจึงไม่ได้ให้ความสนใจต่อเทศกาลอีสเตอร์มากนัก ทั้งๆ ที่เป็นเทศกาลที่สำคัญที่สุดของคริสตชน แต่กลับสนใจเทศกาลของบุคคลพระเจ้าซึ่งไม่ได้เป็นเทศกาลที่คริสตจักรเฉลิมฉลอง

อ. นิตา พูลศักดิ์วารสาร
B.S. (Math), M.P.A., M.Div., M.A. (TEFL)
อาจารย์ที่สอนหมวดภาษาอังกฤษ
สมรสกับ ศจ.ดร. อภิชาติ พูลศักดิ์วารสาร สิชยาภิบาลอาวุโส ศจ.โมตรีจิต
ปัจจุบันรับใช้เป็นครูสอนวิชา ที่ ศจ.โมตรีจิต

Tables of Results

Table 1. Methods Used to Improve English Skills in Daily Life

Methods	Frequency	Percent
None	7	23.3
Watch TV news	5	16.7
Listen to radio broadcasts	3	10.0
Listen to English songs	23	76.7
See English soundtrack movies	12	40.0
Use Internet	7	23.3
Read English journals/newspapers	5	16.7
Read English textbooks	10	33.3
Practice with computer - aided learning materials	1	3.3
Practice speaking with foreigners	13	43.3
Others	4	13.3

Table 2. The English Skills in English Courses

English Skills	Weighted Scores	Percent	Rank
Speaking	73	27.03	2
Listening	97	35.93	1
Writing	55	20.37	3
Reading	45	16.67	4

Table 3. Daily Time Period for an English Course

Daily Time Period	Frequency	Percent
5 days/week	3	10.0
4 days/week	3	10.0
3 days/week	7	23.3
2 days/week	12	40.0
1 day/week	5	16.7
Total	30	100

Table 4. Daily Time Period for an English Course

Daily Time period	Frequency	Percent
5 hours/day	0	0
4 hours/day	1	3.3
3 hours/day	5	16.7
2 hours/day	13	43.3
1 hour/day	11	36.7
Total	30	100

Table 5. Preferred Nationalities of English Instructors

Nationalities of English Instructors	Frequency	Percent
All Thai	0	0
All native speakers	6	20.0
An equal number of Thai and native speakers	16	53.3
Mostly native speakers	7	23.3
Mostly Thai Using only English	1	3.3
Total	30	100

Table 6. Preference Topics of Studying English

Topics of Study	Frequency	Percent
Sports	9	23.3
Entertainment	11	36.7
Food	9	30.0
Animals	3	10.0
Culture	16	53.3
Internet	9	30.0
History	5	16.7
Others	8	26.7

Table 7. Preference Activities Using in Studying English

Preference Activities	Frequency	Percent
Warm -up	3	10
Language games	18	60
Dialogue practice	25	83.3
Project works	1	3.3
Mind -Mapping	8	26.7

Table 8. Speaking Topic Preference with Foreign Friends

Speaking Topic Preference	Frequency	Percent
Food	10	33.3
Sports	4	13.3
Traveling	16	53.3
Custom	17	56.7
Weather	7	23.3
Lifestyles	24	80.0
Others	4	13.3